

משטרת ישראל - בית הדין למשמעת

רשימת פסקי הדין יולי - ספטמבר 2012

עמ' 2.....	1. 33/12
עמ' 5.....	2. 12/12
עמ' 9.....	3. 45/12
עמ' 12.....	4. 5/12
עמ' 25.....	5. 35/12
עמ' 29.....	6. 37/12
עמ' 33.....	7. 15/12
עמ' 36.....	8. 51/11
עמ' 45.....	9. 13/12
עמ' 52.....	10. 42/12
עמ' 56.....	11. 58/11
עמ' 77.....	12. 48/12
עמ' 82.....	13. 38/12
עמ' 87.....	14. 19/12

גזר דין**כללי**

הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעובדות כתב האישום המתוקן בעבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר, עבירה לפי סעיף 3 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה התשס"ו – 2006.

כפי העולה מעובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 7.11.11 סמוך לשעה 21:15 בעת שהמתלונן, עובד זר מנפאל, הלך ברחוב ודיבר בטלפון נייד יוקרתי מסוג HTC (להלן הפלאפון) ניגש אליו הנאשם יחד עם שניים אחרים ודרש ממנו את הפלאפון. מיד לאחר מכן דחף הנאשם את המתלונן בכתפו, חטף ממנו את המכשיר ועזב את המקום. במעשיו המתוארים לעיל, הואשם הנאשם בעבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר.

בפתח הדיון הודיעה ב"כ התביעה, כי בין הצדדים נכרת הסדר טיעון, לפיו יודה הנאשם בעובדות כתב האישום שנוסח ע"י מח"ש, לאחר שייגזר דינו ייסגר תיק החקירה במישור הפלילי והנאשם יפוטר לאלתר מהמשטרה. כן יעתרו הצדדים לענישה מוסכמת של נזיפה חמורה וקנס בסך 3,000 ₪.

ראיות התביעה וטיעוניה לעונש

בפתח טיעוניה לעונש עמדה התובעת על חומרת עובדות המקרה באומרה, כי עבירת ההתנהגות במקרה דנן מצויה ברף העליון שלה, שכן מדובר בהתנהגות עבריינית אלימה, התנהגות אשר פגעה בערכי הארגון, כמו, מתן דוגמא אישית; משמעת ומוסר. כן הוסיפה, כי מדובר בהתנהגות שאינה מכבדת את מעמדו של הנאשם כשוטר, מצופה היה מהנאשם שידבק בסמכויות המוקנות לו בחוק ולא יחרוג מהן. בהתנהגותו היה כדי לפגוע בתדמית המשטרה.

נסיבה נוספת לחומרה רואה התביעה בכך שהנאשם הנו שוטר ותיק המשרת בחיל מאז שנת 1983.

לקולה, ציינה התובעת את הודאת הנאשם במיוחס לו. כן פרטה כי הנאשם נמצא בחופשה כפויה מזה זמן ויפוטר מהחיל לאלתר עם סיום ההליך המשמעתי.

באשר לעברו המשמעתי, לחובתו הרשעה אחת בביד"מ משנת 1991 בגין שימוש בכוח והתנהגות וכן 5 הרשעות בפני דן יחיד, רובן ישנות כשהאחרונה שבהן משנת 2007. הגישה פלט מרשם משמעתי.

בהערכותיו התקופתיות הוערך על ידי מפקדיו בציונים הנעים בין טוב 3 לטוב מאד 2. הגישה תקצירי ההערכות.

באשר למידת העונש אמרה התובעת, כי בראיה ארגונית חומרת מעשי הנאשם מצדיקה מתן עונש של הורדה בדרגה לתקופה קצובה, אולם לאור העובדה שהנאשם לקראת פיטורין מהחיל, העובדה שהיה בחופשה כפויה, וכן העובדה שהתביעה נתקלה בקושי ראייתי בתיק, מבקשת התביעה לכבד את הסדר הטיעון בהיותו נכון ומאוזן.

לאור האמור ביקשה להשית על הנאשם את העונש המוסכם של נזיפה חמורה וקנס בסך 3,000 ₪.

טיעוני ההגנה לעונש

בטיעוני הסניגור לעונש סיפר, כי הוא מכיר את הנאשם מתחילת דרכו וכי מדובר בשוטר ברמ"ח אבריו אשר אהב את המשטרה, עשה למענה מעל ומעבר והיום מרגיש כי קרס מפעל חייו.

עוד הוסיף הסניגור, כי הנאשם אינו עברייך וקשה לו לקבל התבטאות המתארת את התנהגותו כהתנהגות עבריינית. אכן הנאשם לא היה צריך להתנהג באופן שהתנהג ואכן התנהגותו לא הולמת התנהגות שוטר, אבל בבסיס מעשיו לא עמדה מטרה עבריינית לגנוב פלאפון או לעשות שימוש בכוח כך סתם.

לדברי הסניגור, בשקלם את מצבו של הנאשם החליטו להגיע להסדר הטיעון, מתוך מודעות מלאה ומתוך הודאה באשמה. הנאשם לא היה מוכן להשלים עם מצב בו ישב על ספסל הנאשמים בהליך פלילי. באשר לאירוע עצמו, אמר הסניגור, כי הואיל ובין התביעה להגנה חלוקות הדעות באשר לעובדות האירוע יסתפק בכך שיאמר, כי הדברים התרחשו על רקע דינמיקה מסוימת. לשאלת ביה"ד הוסיף, כי הנאשם סבר שהמתלונן הקדים ולקח לבנו פלאפון אחר.

עוד פרט הסניגור, כי הנאשם בחופשה כפויה מזה כחצי שנה וכי אלמלא תיק זה היה אמור להשתחרר מהחיל בעוד כשנתיים שלוש.

דיון

בפתח דברינו נאמר, כי באופן בו נוסח כתב האישום רב הנסתר על הגלוי, ובשל המחלוקת העובדתית הקיימת בין הצדדים גם טיעוני התובע והסניגור בפנינו לא שפכו אור על פרטי האירוע. במצב דברים זה לא התאפשר לנו להבין מה בדיוק התחולל במקום האירוע, ומה הביא את הנאשם לנהוג כפי שנהג. עם זאת ברי, כי דחיפת המתלונן בכתפו וחטיפת מכשיר הפלאפון מידי היתה פעולה אלימה החורגת מסמכות, ודי בכך כדי לומר שהנאשם עבר עבירה חמורה, הפוגעת בתדמית המשטרה וראויה לגינוי.

גם עברו המשמעותי של הנאשם אינו מיטיב עמו. במהלך שירותו צבר לחובתו הרשעה אחת בפני ביד"מ בגין שימוש בכוח שלא כדין והתנהגות שאינה הולמת שוטר וכן 5 הרשעות נוספות בפני דן יחיד.

בצד חומרת המעשה, מצאנו להתחשב לקולה בהודאת הנאשם ובטיב שירותו. מהערכות התקופתיות שהוצגו בפנינו עולה כי ציוניו בדרך כלל היו "טוב מאד" ובשתיים מהן, בשנת 2010 ו-2006 אף הוערך על ידי מפקדיו כטוב יותר מאחרים בקבוצה.

כן נתנו דעתנו לכך שבמשך מחצית השנה האחרונה שהה הנאשם בחופשה כפויה ועם תום ההליכים בתיק זה יפוטר לאלתר מהחיל.

באשר להסדר הטיעון עליו הסכימו הצדדים, בשים לב לנסיבותיו הייחודיות של מקרה זה, ובמיוחד לעובדת פיטוריו הצפויים של הנאשם מהחיל, אנו בדעה כי ההסדר מצוי בתחום הסבירות, הוא מאזן בין האינטרס הציבורי לנסיבותיו האישיות של הנאשם ואשר על כן החלטנו לאמצו.

סוף דבר

אנו משיתים, אפוא, על הנאשם את העונשים הבאים:

- נזיפה חמורה
- קנס בסך 3,000 ₪ שישולמו ב – 3 תשלומים רצופים ושווים.

ניתן והודע היום 1.7.12 בנוכחות הצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופטת _____ אב בית הדין _____ שופט _____
 נצ"מ רחל אדלסברג נצ"מ דורית יניב סנ"צ אסף שחור

גזר דין**כללי**

הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום המתוקן שהוגש נגדו, והורשע בעבירה של התנהגות שאינה הולמת שוטר ושיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה, לפי סעיף 3 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו-2006 (להלן: "החוק").

הנאשם, סייר [REDACTED], עבד בתשלום בתאריך 11 באוגוסט 2011 בסניף הביטוח הלאומי בתל אביב (להלן הסניף). בסמוך לשעה 8:00 בבוקר, פגש הנאשם במתלוננת שעבדה כמאבטחת בסניף. הנאשם, שבינו ובין המתלוננת לא הייתה היכרות מוקדמת, פנה אל המתלוננת, שאל אותה שאלות אישיות שונות והזמין אותה לשתות עמו קפה. המתלוננת סירבה להצעת הנאשם. בהמשך פנה הנאשם אל המוקדנית שהייתה במקום וביקש את מספר הטלפון הנייד של המתלוננת בתואנה שעליו לשלוח לה הודעה. משצויד הנאשם במספר הטלפון הנייד של המתלוננת, שלח אליה שני מסרונים בהפרש זמנים של שתי דקות, ואלו לשונם: האחד – "אני יודע מה עשית בקיץ האחרון ואני יודע איפה את גרה מירי היום זה הסוף שלך מצוקמקת", והשני – "אנחנו נחכה לך אחרי שתסיימי לעבוד ואז זה הסוף שלך".

בעובדות כתב האישום שהנאשם הודה בהן צוין כי בכך ששלח את המסרונים התנהג הנאשם באופן שאינו הולם שוטר שיש בו כדי לפגוע בתדמית המשטרה.

הסדר הטיעון בין התביעה להגנה כלל גם הסכמה לעניין העונש. על פי המוסכם ביניהם הגבילה התביעה עצמה לעונש של נזיפה חמורה וקנס, ואילו ההגנה, שהוסכם שתהיה חופשית בטיעוניה, ביקשה מבית הדין להסתפק בעונש של נזיפה וקנס.

ראיות התביעה וטיעוניה לעונש

בא-כוח התביעה ביקש מבית הדין להטיל על הנאשם נזיפה חמורה וקנס גבוה. לדבריו, מעשי הנאשם הם חמורים ואין להקל בהם ראש, זאת גם אם המניע לעשייתם היה רצונו של הנאשם לחמוד לצון. לטענתו, הנסיבות שבהן עשה הנאשם את המעשים: במהלך תפקידו ואל מול עמיתה מן הציבור למשימת הביטחון – הן נסיבות שאסור לשוטר לחמוד בהן לצון. לדבריו, המניע של הנאשם לא היה ידוע למתלוננת, נוסח המסרונים היה בוטה ומאיים והמתלוננת הגיבה בבהלה ובסערת רגשות. התובע המציא לבית הדין הרשעה של הנאשם בפני דן יחיד בעבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר משנת 2006, בגינה נדון לנזיפה חמורה. עניינה של העבירה שבה הורשע הנאשם הוא דברים שכתב הנאשם בדוח הסבר שנתבקש למלא. התובע המציא לבית הדין גם את תמצית הערכותיו התקופתיות של הנאשם לשנים 2008–2012, מהן עולה כי הנאשם הוערך בציון טוב מאוד 1.

ראיות ההגנה וטיעוניה לעונש

סנגורו של הנאשם חזר והדגיש בפנינו את העובדה, שאף התביעה אינה חולקת עליה, שמעשי הנאשם לא נעשו מתוך כוונה פלילית אלא לשם הלצון בלבד.

הסניגור הגיש לבית הדין תעודות ומכתבי הערכה רבים שנתנו לנאשם מפקדיו. כן הגיש את הערכותיו התקופתיות מהשנים האחרונות, והוא הזמינו לקרוא גם את תוכנו ולא להסתפק רק בציון הכללי שבסופן. לדבריו, הנאשם, כעולה מחומר הראיות שהגיש, שוטר איכותי והישגיו למיגור הפשיעה ולהשגת יעדי המשטרה הם מרובים. הוא הוסיף שעל אף שעיסוקו של הנאשם הוא קשה וכרוך בחיכוך מתמיד עם אוכלוסייה קשה אין לחובתו הרשעות קודמות, למעט זו שהזכיר התובע ושלגביה אמר כי אם בכלל יש בכך עבירה משמעתית, הרי שמדובר בעניין זניח. לדבריו, הנאשם משרת בחיל משנת 2002, בתחילה במג"ב במסגרת שירות חובה ולאחר מכן כסייר והיום לוחם יס"ם. אשר למצבו האישי של הנאשם ציין הסניגור כי הוא בן 28 ורווק. בשל כל אלה ביקש הסניגור כי בית הדין יטיל על הנאשם את העונש שהוסכם עליו בהסדר הטיעון – ברף הנמוך שלו, היינו נזיפה וקנס.

הנאשם עצמו הביע לפנינו חרטה וצער על מעשיו.

הצדדים מסרו לבית הדין כי זהותו של שולח המסרונים הובררה למתלוננת כעבור זמן קצר, בעקבות בירור מהיר שערך קצין הביטחון של הסניף שאליו פנתה המתלוננת כשהיא נסערת ומבוהלת.

דיון

הנאשם שלח למתלוננת מסרונים שיש בתוכם משום איום.

בפרשת **ליכטמן** (ע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3), 373, עמ' 379) התחקה בית המשפט העליון אחר יסודותיה של עבירת האיומים. שם ציין השופט גולדברג:

מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלווה נפשו של הפרט (PERSON'S PEACE OF MIND) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין.

ובהמשך אמר השופט ברק:

היסוד הנפשי הנדרש בעבירת האיומים הינו "בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו". משמעותו של יסוד נפשי זה הינו, כי המאיים הציב לנגד עיניו את המטרה של הפחדה והקנטה, כלומר, כי שאיפתו - ולא המניע שדחפו לעשות המעשה - היתה

להשגתו של יעד זה....לדעתי, יסוד נפשי זה מתקיים במקום שלמאיים היתה מודעות, ברמה גבוהה של הסתברות, כי היעד של הפחדה או הקנטה יתממש עקב איומו, גם אם אין לו שאיפה לכך. אכן, מאיים אשר בשעת האיום מודע, ברמה גבוהה של הסתברות, כי דבריו יפחידו את המאויים, פוגע בערכים מוגנים על ידי העבירה של איומים - השלווה הנפשית, הבטחון וחירות הפרט - באותה מידה ממש כמו מאיים אשר העמיד לנגד עיניו את השאיפה לפגוע בערכים אלה.

ולענייננו – גם אם המניע של הנאשם היה הרצון לחמוד לצון בלבד, הרי משעה שיש בתוכן מסרונים כדי להפחיד, כפי שבפועל אכן קרה שכן המתלוננת הייתה מבוהלת ונסערת כתוצאה מקבלתם, הרי שאין במניע זה כדי לאיין את העבירה או להפחית מחומרתה. ועוד, מהו אותו רצון לחמוד לצון אם לא הרצון לצפות במתלוננת כשהיא מבוהלת ונסערת בעת שהיא מקבלת את המסרונים?

בבואנו לגזור את דינו של הנאשם עלינו להביא בחשבון את תכליתם של דיני המשמעת, את חומרת העבירה, את נסיבות ביצועה וכן את נסיבותיו האישיות של הנאשם.

המעשים שהורשע בהם הנאשם – שליחת מסרונים שבתוכם מתקיימים יסודות עבירת האיומים – הם מעשים שלבד מכך שאינם הולמים שוטר, יש בהם פגיעה של ממש בתדמית המשטרה ובאמון הציבור בה.

אשר לנסיבותיו של הנאשם - התרשמנו מן הנאשם כי חרטתו אכן כנה. כמו כן ממכלול המסמכים שהוגשו לנו התרשמנו כי הנאשם אכן שוטר חיובי הזוכה להערכה ממפקדיו, וכי הוא בעל מוטיבציה גבוהה ונכון אף "ליטול סיכונים כאשר המשימה מחייבת" כדי לקדם את יעדי יחידתו והארגון. כן התרשמנו כי תרם להצלחת יחידתו ולזכייתה בפרס המפכ"ל למצוינות. לעניין ההרשעה המשמעתית של הנאשם בפני דן יחיד – בהתחשב בחלופ הזמן ובטיבה, לא מצאנו לנכון לייחס לה משקל.

סוף דבר

נוכח כל האמור לעיל, לאחר ששקלנו את הנסיבות לחומרה ולקולה ועל אף החומרה שבה אנו רואים את מעשיו של הנאשם – החלטנו לכבד את הסדר הטיעון ולהשית על הנאשם את העונשים, כדלקמן:

- נזיפה חמורה.
- קנס בסך 2,000 ₪ אשר ישולם ב- 2 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים.

ניתן והודע היום, י"ד בתמוז תשע"ב, 4/7/12, במעמד הצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופטת _____ אב בית הדין _____ שופט _____
 סנ"צ ציפי דוד-גולדברגר נצ"מ רחל אדלסברג סנ"צ שאול ציונית

סנגור: אנו מבקשים שהתשלום הראשון של הקנס יהיה בעוד חודשיים, מאחר ונראה לי שנרצה לערער על גובה הקנס.

תובעת: אנו מתנגדים לכך מאחר וגם חברי אומר שלא ברור אם יערער. בכל מקרה גם אם הקנס יחוייב גם עכשיו, יהיה ניתן להחזיר את המצב לקדמותו ולהחזיר את הכספים במידה וביד"ע יחליט להוריד את גובה הקנס.
 אנו מתנגדים לעיכוב ביצוע בשלב זה.

החלטה

אנו דוחים את בקשת הסנגור.
 עם זאת, אנו מורים כי הקנס ישולם ב-4 תשלומים שווים ורצופים.

שופטת _____ אב בית הדין _____ שופט _____
 סנ"צ ציפי דוד-גולדברגר נצ"מ רחל אדלסברג סנ"צ שאול ציונית

גזר דין**כללי**

הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירת אי מילוי הוראה, עבירה על סעיף 1 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו – 2006 ובעבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר, עבירה על סעיף 3 לתוספת הנ"ל. כתב האישום כלל שני אישומים כמפורט להלן.

האישום הראשון

כפי העולה מעובדות כתב האישום, בראיון שנערך לנאשם בתאריך 06.05.2008 הבהיר לו הסממ"ר את כפיפותו הפיקודית והורה לו שלא להפיץ לגורמים שונים מסמכים בעניינים שבתחום אחריותו, כל עוד לא קיבל לכך את אישורם של גורמי הפיקוד ובהם הסממ"ר. בתאריך 12.08.2008 הועברה אל הנאשם בדוא"ל המשטרתי פנייה שעניינה איכות המזון בחדר האוכל בתחנה. באותו יום העביר הנאשם את הפנייה הנ"ל בצירוף פניה מטעמו, דרך הדוא"ל המשטרתי לר' מדור מזון ולמכותבים נוספים, זאת מבלי שקיבל לכך את אישור גורמי הפיקוד והסממ"ר. בגין מעשיו אלה יוחסה לנאשם עבירת אי מילוי הוראה שניתנה לו כדין.

האישום השני

בתאריך 13.08.08 סמוך לשעה 17.00 בשיחה טלפונית שנעשתה דרך מכשיר דיבורית בין הנאשם לבין קצין בשם ירון, בנוכחות מזכירת המרחב, אמר הנאשם לירון בטון נרגז שהוא "יודע על כל אחד משהו" ויוכל להפיל את כולם אם ירצה בכך. הנאשם חזר על אמירה זו מספר פעמים, כשהוא מתייחס לממ"ר ולסממ"ר. בגין התבטאויותיו אלה יוחסה לנאשם עבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר.

בפתח הדיון הודיענו התובע, כי בין הצדדים נכרת הסדר טיעון לפיו יודה הנאשם בעובדות כתב האישום, ובאשר לעונש יעתרו הצדדים במשותף לנזיפה וקנס בסך 500 ₪.

ראיות התביעה וטיעוניה לעונש

בפתח דבריו אמר התובע, כי מעשיו של הנאשם מצויים ברף הנמוך מבחינת חומרתם. מלכתחילה היה אמור הנאשם לעמוד לדין בפני דן יחיד ביחידתו, אלא שלאור המלצת בג"צ הועבר התיק להישמע בפני ביד"מ.

בהתייחסו לאישום הראשון, שעניינו אי מילוי הוראה, טען התובע, כי במערכת היררכית כמו המשטרה המושתתת על ציות לפקודות והוראות, אין מקום למעשהו זה של הנאשם. כך גם לגבי דברי האיום העקיפים שהפנה כלפי מפקדיו הבכירים באישום השני.

באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, אמר התובע, כי הנאשם משרת בחיל משנת 1974, 18 שנה במג"ב והחל משנת 1992 במשטרה הכחולה, תמיד בתפקידי מנהלה. בעברו המשמעת עבירות ישנות מאד שאינן ממין העניין. הערכותיו התקופתיות האחרונות הינן בציון מעולה 2 ומעולה 1. הגיש תדפיס ההערכות ופלט משמעת.

לאור האמור ביקש, כי נכבד את ההסדר עליו הסכימו הצדדים וכי על הנאשם יוטל עונש של נזיפה וקנס בסך 500 ₪.

טיעוני ההגנה לעונש

בטיעוניו לעונש פתח הסנגור ואמר, כי לא בלב קל בחר הנאשם להודות בכתב האישום המתוקן. לדבריו, הנאשם מודה היום לאחר שעבר עינוי דין שנמשך 4 שנים. תחילתו של עינוי הדין במשפט שדה שערך לו מפקדו באוגוסט 2008 כאשר הדיחו לאלתר מתפקידו ללא הצדקה, עד כי המפכ"ל התערב בעניין ונזף במפקד על מהלכו זה, והמשכו בפניה לבג"צ שבעקבות המלצתו הועבר עניינו של הנאשם לשפיטה בפני ביד"מ.

הסנגור ציין כי הנאשם הוא שוטר מצטיין, ובאשר למיוחס לו בכתב האישום אמר, כי מרשו טעה. טעותו הייתה בכך שלא פנה למפקדו בטרם העביר הפניה על איכות האוכל לדרגים המקצועיים. לדבריו, אין ספק כי מדובר בעבירה, אלא שזו עבירה של חוסר תשומת לב. באשר לעבירה השנייה, אמר הסנגור, כי זו התבצעה בסמוך לעבירה הראשונה, בעקבות הנזיפה שקיבל הנאשם בגין המעשה שעשה באישום הראשון, וברגע של עידנא דריתחא אמר את המשפט שיוחס לו, משפט עליו הוא מצטער. לא הייתה לו כל כוונה להלך אימים על מפקדיו.

בנסיבות האמורות, אמר הסנגור, כאשר מדובר ברף הנמוך של עבירות המשמעת, כמאמר התובע, בצד עברו המצטיין של הנאשם שבא לידי ביטוי בשירות של למעלה מ-30 שנה, בנסיבות אלה מתבקש ביה"ד לנהוג על פי מידת הרחמים ולאמץ את הסדר הטיעון.

מפי הנאשם שמענו, כי הוא מצטער על כך שהגיע למעמד הזה. לדבריו, לא הבין שהוא פועל בניגוד להוראות, היום הוא מבין זאת. עוד אמר, כי לא התכוון לפגוע באיש, בעיקר לא בממ"ר דאז שהיה ידידו. הדברים נאמרו בעידנא דריתחא.

דין

אף כי מעשי הנאשם אינם מסוג המעשים המגיעים בדרך כלל לפתחו של בית הדין למשמעת וברגיל היו מסתיימים בהליך משמעת ביחידה, פסולים הם ואין להקל בהם ראש. כישלוננו של הנאשם באירוע נשוא משפט זה הוא בכך שפעל בניגוד להוראת מפקדו, חרף כך שזומן במיוחד לראיון בפני הנ"ל, שאמר לו מפורשות כי אין הוא רשאי להפיץ לכל גורם שהוא מסמכים בעניינים שבתחום אחריותו, כל עוד לא קיבל לכך את אישור מפקדיו. הנאשם אף נכשל בהתבטאויותיו החוזרות ונשנות שהתייחסו למפקדיו, התבטאויות שאין לומר עליהן אלא שהיו מיותרות, מכוערות ומקומן לא יכירן במחוזותינו. גם ברגעים של עידנא דריתחא מצופה משוטר שיצליח לשלוט בכעסיו ושלא ייתן דרור ללשונו.

במסגרת השיקולים לקולה התחשבנו בהודאתו של הנאשם, ובמיוחד בטיב שירותו. כפי שניתן ללמוד מהערכותיו התקופתיות אשר הוצגו בפנינו בהן הוערך בשנים האחרונות בציונים מעולים וכן מעברו המשמעת שאינו מכביד, נראה כי מדובר בשוטר איכותי.

לאור האמור לעיל, לאחר ששקלנו את מכלול השיקולים שפרטנו לעיל, אנו סבורים כי הסדר הטיעון עליו הסכימו הצדדים הנו ראוי ומאוזן ובנסיבות אלה החלטנו לאמצו.

אנו משיתים, אפוא, על הנאשם את העונשים הבאים:

- נזיפה.

- קנס בסך 500 ₪, אשר ישולם ב-2 תשלומים שווים ורצופים.

ניתן והודע היום, כב' בתמוז תשע"ב, 12.7.12, בנוכחות הצדדים, ובהעדר ב"כ הנאשם.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופטת _____ אב בית הדין _____ שופט _____
 סניף אורנה נחמני נצ"ם דורית יניב סניף דוד אוסמו

הכרעת דיןהאישום

הנאשם הועמד לדין בגין 2 עבירות התנהגות שאינה הולמת שוטר, עבירות על סעיף 3 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו-2006, ובגין עבירת ניצול מעמד של שוטר שלא לצורך מילוי תפקיד, עבירה על סעיף 18 לתוספת.

בעובדות כתב האישום נאמר, כי במועד הרלבנטי שירת הנאשם, קצין בדרגת נצ"ס, כראש מחלקה, והמתלוננת שירתה כחוקרת.

ביום 16.8.11, התקיים מופע במסגרת פסטיבל חוצות היוצר בירושלים. המתלוננת הייתה במקום במסגרת עבודה בשכר והוצבה במדרגות החירום מימין לבימת המופעים. לפני תחילת המופע, היא קיבלה הנחיה ממפקדי האירוע ובהם הסמת"ח, שלא לאפשר לאיש לעלות במדרגות ללא אישור, שכן הן נועדו לפינוי בשעת אסון. כדי למנוע מעבר נמתחו סרטי סימון (להלן - סס"ל) בכניסה למדרגות.

לקראת תום המופע, בסמוך לשעה 22:30, הגיע הנאשם שלא היה מוכר למתלוננת, כשהוא בלבוש אזרחי, מלווה בבני משפחה ואוחז בידיו ילדה, וביקש מהמתלוננת לעבור דרך המדרגות, בטענה שרכבו נמצא בסמוך לחפ"ק במעלה המדרגות. המתלוננת השיבה שאין היתר לעלות במדרגות והפנתה את הנאשם להתקדם, עם הקהל הנוסף שהחל להגיע, לעבר שער היציאה בהמשך. הנאשם סימן למתלוננת להתקרב אליו, הוציא מכיסו ארנק והציג בפניה את תעודת המינוי שלו. המתלוננת הבינה שמדובר בשוטר אך לא הביטה לעבר הפרטים בתעודה ואמרה לנאשם כי כשוטר הוא אמור להבין שעליה למלא הוראה ולא לאפשר לעלות במדרגות. היא חזרה על הנחייתה ובקשתה שימשיך לעבר שער היציאה בהמשך.

בתגובה, אמר הנאשם בקול רם: "את יודעת מי אני, תתקשרי [REDACTED] כזרי". המתלוננת השיבה שאין זה משנה מי הוא, שאין ברשותה מכשיר קשר או את הטלפון של אלי כזרי ושאלה יש לו אפשרות לדבר עם כזרי ולקבל אישור לעלות, הוא מוזמן לעשות זאת. מששאל הנאשם את המתלוננת "את רוצה שאני אתקשר?" השיבה לו שהוא מוזמן להתקשר ולקבל אישור. בשלב זה התקרב הנאשם למדרגות, תלש את הסס"ל וכתוצאה מתנועת התלישה פגע במרפקו בחזה המתלוננת. הוא צעק על המתלוננת בין השאר: "את יודעת מי אני; אני יעיף אותך מהמשטרה; אני העוזר של המפכ"ל; אני נצ"ס, אני דרגה יותר גבוהה מהמת"ח שלך." תוך כדי אמירת הדברים הוא ניסה לעלות במדרגות כשהוא דוחף בגופו את המתלוננת, שניסתה לעצור בגופה את המשך התקדמותו במדרגות.

המתלוננת השיבה לנאשם: "אם אתה נצ"ס במשטרה אתה אמור להבין שזו ההוראה שניתנה לי ואיני יכולה להפר אותה על דעת עצמי; אם המת"ח שלי היה פה הוא לא היה מתלהם כמוך וקורע את הסרט; זה שאתה נצ"ס לא מקנה לך את הזכות לעלות במדרגות או להתנהג בצורה הזאת." באשר לאיום כי יעיפה מהמשטרה אמרה לו שלא יאיים עליה.

מאחר ובמקום החלו להתקבץ אזרחים אמרה המתלוננת לנאשם שעליו להתבייש שכנצ"ם הוא מתנהג כך לעיני אזרחים.

שוטרת שהייתה במקום באופן פרטי ניגשה לנאשם ואמרה לו בקול: "בושה וחרפה האופן בו אתה מתנהג" והוסיפה כי התנהגותו כקצין בכיר מבייشت אותה כשוטרת. הנאשם לא הגיב לדבריה. צוות מג"ב שהוצב במקום הבחין במה שנראה בעיניו כעימות בין המתלוננת לאזרח והגיע על פי קריאת המתלוננת, כדי לסייע לה. כשאמר להם הנאשם שהוא קצין בדרגת נצ"ם, הם הזעיקו בקשר את הסמת"ח.

כשהגיע הסמת"ח למקום, הסביר לו הנאשם בטון רגוע שהוא מבקש לעלות במדרגות. הסמת"ח לחץ את ידו של הנאשם ואפשר לו לעשות כן. לפני שעלה במדרגות, פנה הנאשם למתלוננת וביקש לדעת את שמה המלא ואת תפקידה. הוא הציג עצמו בפניה כעוזר המפכ"ל והתנצל בפניה אם נעלבה ממנו. המתלוננת השיבה שלא נעלבה באופן אישי, אך עליו להתבייש באופן בו התנהג.

בגין כך שקרע את הסס"ל, יוחסה לנאשם עבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר. בשל הדברים שאמר למתלוננת ובכללם האיום כלפיה, יוחסה לנאשם עבירת ניצול מעמד של שוטר שלא לצורך מילוי תפקיד. בגין ניסיונו לעלות במדרגות תוך דחיפת המתלוננת בגופו, הואשם הנאשם בעבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר.

בתשובת הנאשם לאישום כפר באמצעות בא כוחו באישומים שיוחסו לו.

הוא כפר בכך שבמועד האירוע היה ראש מחלקה, וציין שבאותו מועד לא היה משובץ בתפקיד. הוא אישר את האמור בכתב האישום לגבי הגעתו אל המדרגות, בקשתו לעלות דרכן ואת תגובת המתלוננת שסירבה לכך. לדבריו, לאחר שהוציא את תעודת המינוי התפתח דו-שיח בינו לבין המתלוננת שהיה ארוך ורחב מהמתואר. הוא כפר באמירות שיוחסו לו ואמר שביקש מהמתלוננת להתקשר למפקדיה ולקבל אישור ואף הציע לה את מכשיר הפלאפון שלו על מנת שתתקשר. הוא אישר שהוציא את הסס"ל על מנת להתקרב אל המתלוננת, אך כפר בכל פגיעה בה. כן כפר בדחיפת המתלוננת.

עם זאת הודה, שבשלב מסוים של הדו-שיח, כאשר התבקש להציג את תפקידו, אכן הציג את תפקידו האחרון, כעוזר המפכ"ל, והוסיף כי אכן עלה במדרגות עד למתלוננת, אך לא דחף אותה. באשר לאיום, כפר הנאשם בכך שאיים על המתלוננת.

לגבי השוטר הנוספת, כפר הנאשם בכך שאמרה את הדברים המיוחסים לה וטען שלא הייתה נוכחת בחלקים משמעותיים מהעימות בינו לבין המתלוננת.

אשר לצוות מג"ב, אישר שהצוות הבחין כי המתלוננת מתעמתת עם אזרח, אך טען שהצוות הגיע למקום שלא עפ"י קריאתה של המתלוננת. הוא לא הציג עצמו בפני הצוות כקצין בדרגת נצ"ם, אם כי ייתכן שאמר שהוא קצין או שהוא שוטר.

הנאשם אישר שפנה אל המתלוננת ושאל לשמה. כפר בכך שביקש שם מלא ותפקיד, ובכך שציין בפניה שוב את תפקידו. הוא אישר שהתנצל בפני המתלוננת אם נעלבה ממנו וכן את תגובתה לפיה לא נעלבה ממנו באופן אישי. הנאשם כפר בכך שאמרה לו כי עליו להתבייש באופן בו התנהג.

הראיות

מטעם התביעה העידו **עת/1**, השוטרת שהייתה במקום האירוע באופן פרטי; **עת/2**, הסמת"ח; **עת/3**, איש צוות מג"ב **ועת/4**, המתלוננת. כן הוגשה הודעת הנאשם במח"ש, ת/1.

מטעם ההגנה העידו **עה/1**, הנאשם; **עה/2**, אשת הנאשם **ועה/3** שהיה מפקד ההיערכות המשטרתית בפסטיבל חוצות היוצר במועד האירוע. כן הוגשו המוצגים **נ/1 – נ/9**: תמונות ממקום האירוע, שרטוט ששרטט **עת/2**, תמונת הדגמה של הנאשם ובתו על ידיו, וכרטיסי כניסה למופע.

דין**גדר המחלוקת**

נוכח כפירת הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, עלינו להכריע בשאלות הבאות:

1. התנהגות שאינה הולמת שוטר

- א. **קריעת הסס"ל** - האם קריעת הסס"ל, מעשה בו מודה הנאשם, מהווה בנסיבות שהוכחו בפנינו, התנהגות שאינה הולמת שוטר?
- ב. **עליה במדרגות ודחיפה** - האם ניסה הנאשם לעלות במדרגות חרף הוראת המתלוננת שלא יעשה כן, הוראה בה מודה הנאשם, ואם כן האם בתוך כך דחף את הנאשמת בגופו?
- ג. אם עשה את האמור בסעיף ב' לעיל, האם התנהג בכך באופן שאינו הולם שוטר?

2. ניצול מעמד שוטר שלא לצורך מילוי תפקיד

- א. האם אמר הנאשם למתלוננת את האמירות המיוחסות לו בכתב האישום, ובכללן: אם היא יודעת מי הוא, שהוא עוזר המפכ"ל, שדרגתו היא מעל דרגת המת"ח שלה וכי ידאג "להעיף" אותה מהמשטרה?
- ב. אם אמר הנאשם את הדברים האלה, האם יש בכך ניצול מעמד של שוטר שלא לצורך מילוי תפקיד?

התנהגות שאינה הולמת**קריעת הסס"ל**

נפתח ונאמר כי אין מחלוקת בין הצדדים על כך שהנאשם קרע את הסס"ל. המחלוקת היא בשאלה האם בנסיבות האירוע קריעת הסס"ל הייתה לגיטימית ומותרת כנטען על ידי ההגנה, או שמא עולה המעשה כדי התנהגות שאינה הולמת שוטר, כטענת התביעה.

על מנת להכריע בשאלה זו נתייחס לראיות שהובאו בפנינו בנוגע לנסיבות קריעת הסס"ל.

המתלוננת העידה כי בתחילת האירוע הוצבה בשער הכניסה ובהמשך הועברה לגרם המדרגות, על מנת לאבטח את מדרגות החירום אשר נועדו לפינוי בזמן אסון המוני. על גרם מדרגות אחד היה מתוח סס"ל. על גרם המדרגות השני, שלידו, פרסה המתלוננת סס"ל וקשרה אותו. תפקידה, כפי שהוסבר לה במקום על ידי הסמת"ח, היה שלא לאפשר לאף אחד לעלות במדרגות, אלא אם יתקבל אישור לכך מאחד הקצינים במקום. היא עצמה עמדה על המדרגה השנייה או השלישית מאחורי הסס"ל. לקראת סוף המופע החל פיזור הקהל ואזרחים שביקשו לעבור במדרגות, הופנו על ידי ליציאה הבאה.

הנאשם, אותו לא הכירה קודם לכן, אשר היה לבוש בגדים אזרחיים, פנה אליה אף הוא וביקש לעבור במדרגות. לאחר שהפנתה אותו למעבר הבא, הוציא את ארנקו פתח אותו, וראתה תעודת שוטר.

בהמשך אמר שרכבו חונה בסוף המדרגות בצמוד לחמ"ל וביקש ממנה להתקשר כזרי ששימש כמפקד האירוע. השיבה שאין לה טלפון ואין לה מכשיר קשר וכי אם הוא רוצה להתקשר ויקבל אישור, תיתן לו לעלות. בשלב זה, לדבריה, החל הנאשם להתלהם, השמיע אמירות שונות כמפורט בכתב האישום, התקרב למדרגות כשהוא מחזיק את ילדתו על הידיים וקרע את הסס"ל. לדבריה "הוא פשוט תפס את הסרט ותלש אותו". המתלוננת סיפרה כי כתוצאה מהנפת היד, קיבלה מכה בחזה מהמרפק של הנאשם. כדי למנוע את עלייתו תפסה בחוזקה בשני צדי המעקה והשתמשה לשם כך בכל כוחה.

נאמר כבר עתה, כי התרשמנו לטובה מהמתלוננת ועדותה מהימנה עלינו. מצאנו לציין, כי הגשת תלונה כנגד קצין בכיר על ידי שוטר מן השורה מהווה סיטואציה שאינה פשוטה. העובדה שהמתלוננת לא נרתעה מלעשות כן, על אף חששותיה אותן ביטאה בפנינו, מוסיפה לאמינותה.

מצאנו חיזוקים לגרסתה בגרסאות עדי התביעה האחרים, ע"ת 1, 2 ו-3 אשר גם הם הותירו עלינו רושם אמין. להתרשמותנו, הקפיד כל אחד מהם לדבוק באמת על פי מה שחווה בעת האירוע נשוא כתב האישום. גם אם נמצאו סתירות כאלה ואחרות בין גרסאות עדי התביעה, אין בהן לטעמנו כדי לפגום במהימנותם. טבעו של הזיכרון האנושי הוא, שאירועים אינם נחרתים באופן זהה על ידי עדים שונים.

עת/1, שוטר שנתחבא במקום שלא בתפקיד ואשר משרתת באותה יחידה עם המתלוננת, חיזקה את עדות המתלוננת באשר לנסיבות שקדמו לקריעת הסס"ל. לדבריה שמעה את הנאשם משכנע את המתלוננת לאפשר לו לעלות במדרגות, וזאת על אף הסבריה של המתלוננת כי כשוטר עליו להבין אותה ולא להקשות עליה. בהמשך הנאשם כעס, הטונים שלו הפכו ליותר גבוהים, ואנשים התקהלו במקום. היא אמרה שהנאשם השמיע אמירות שונות באשר לדרגתו במשטרה, התקרב לגרם המדרגות, תפס בסס"ל ותלש אותו בכעס. הוא המשיך ועלה לעבר המתלוננת, אשר נסוגה לאחור ופרסה ידיה לצדדים.

הנאשם מסר בעדותו כי בהגיעו לאירוע ביחד עם אשתו ו-3 בנותיו, בידעו כי קיימות במקום בעיות חנייה, התקשר אל [REDACTED] כזרי, ששימש כמפקד האירוע ושאל אותו היכן הוא ממליץ לו לחנות. כזרי הכווינו ואישר לו לחנות ליד החפ"ק, שם חנו רכבי משטרה. הוא החנה את רכבו בסמוך לגרם המדרגות המדובר ונאמר לו ע"י נצ"ם כזרי שבסיום האירוע יוכל לעלות מהמדרגות, ישר לרכבו.

בסיום ההופעה פנה לשוטרת וביקש לעבור במדרגות על מנת להגיע לרכבו שנמצא ליד החפ"ק. השוטרת נופפה לו בבוטות להמשיך הלאה, טענה שאין מעבר, ולא הקשיבה לו. לדבריו, "על מנת להראות לה שבאמת אני שוטר וכל הדברים, הוצאתי את סרט הסימון ... הילדה שלי לאורך כל הדרך על הידיים ... הוצאתי את סרט הסימון ביד שמאל, אי אפשר היה לפרוס את הסרט הזה, הוא היה קשור מתוח וכמו שכולם יודעים צריך לתת לו משיכה ואכן משכתי אותו והוא נתלש. אני כבר אגיד חשבתי להחזיר אותו אבל הוא קצר מדי וכבר היה פיזור ולא היה אף אחד ... תוך כדי שעברתי את סרט הסימון, עליתי מדרגה כלפי מעלה, הוצאתי את הארנק מהכיס כדי להראות תעודת מינוי, ...".

אשת הנאשם מסרה עדות התואמת את גרסת הנאשם. לדבריה בסיום ההופעה, כשבתו הקטנה ישנה על ידיו, פנה הנאשם לשוטרת שעמדה על גרם המדרגות, ניסה לדבר אתה, להסב את תשומת לבו. השוטרת נופפה עם ידיה, אמרה לו לעבור הלאה ולא הגיבה לדבריו. הנאשם עלה לכוון סרט הסימון, קרע אותו והוציא את ארנקו, על מנת להראות לשוטרת את תעודת השוטר שלו. רק אז ירדה השוטרת לכוון שלו.

מטעם ההגנה העיד אף [REDACTED] **כזרי**. עד זה מסר כי אכן אישר לנאשם להיכנס ולחנות בתוך המתחם, וכן כי הנחה אותו בסיום ההופעה לעלות במדרגות החירום המדוברות על מנת לחזור לרכבו. העד טען כי בשל טעמים בטיחותיים, בסיום כל הופעה במקום, הוא מאפשר לקהל לצאת מכל הפתחים. באשר לאירוע הרלבנטי טען כי הוא משוכנע שעם סיום המופע עלה הקהל הרב ויצא גם ממדרגות החירום המדוברות. לדבריו הקמב"ץ היה אמור לתדרך את המתלוננת לאפשר את יציאת הקהל גם משם עם סיום המופע והמתלוננת הייתה אמורה לעשות כן. העד עמד על דבריו אלו בתוקף גם כשנאמר לו כי כל העדים שנכחו במקום, בין אם מטעם התביעה ובין אם מטעם ההגנה ובהם סגנו הסמת"ח, העידו כי לא ניתן לקהל לעבור ולצאת דרך המדרגות.

עוד העיד [REDACTED] כזרי כי לנאשם לא הייתה דרך אחרת להגיע אל רכבו. בהתייחס למעבר אליו הפנתה המתלוננת את האזרחים, סתר העד את עדותו של הסמת"ח אשר העיד כי אין חסימה משטרתית המונעת הגעה לחפ"ק בדרך זו. העד אישר את גרסת הנאשם, לפיה בסופו של הכביש מימין למדרגות, מרחק של כ-100 מטרים מהבמה, מוצבת חסימה משטרתית. לדבריו, במידה והנאשם היה מגיע לשם, ומבקש לעבור, היה נדרש אישורו או אישור הקמב"ץ, על מנת לאפשר זאת. עוד הוסיף כי שניהם היו גם היחידים המוסמכים לאשר מעבר דרך מדרגות החירום במהלך ההופעה.

לגרסת ההגנה, לנאשם הייתה סיבה הגיונית ומוצדקת לעלות בגרם המדרגות, ועשה כן באישורו של בעל הדרגה הבכירה ביותר שנכח במקום. במידה והשוטרת הייתה פועלת כמצופה ממנה, ומתקשרת לחפ"ק, היה ניתן לה אישור טלפוני וכל האירוע היה נמנע. מה עוד שהיא פעלה בניגוד לפקודת המבצע ולהנחיות שקיבלה. כמו כן, לנאשם לא הייתה דרך אחרת להגיע לרכבו, שכן אם היה הולך בדרך אליה הפנתה המתלוננת, היה נתקל ממילא בחסימה משטרתית, אשר הוצבה עפ"י דברי נצ"ם כזרי עד לסיום האירוע כולו.

מאידך, טוענת התביעה כי מעשהו של הנאשם אינו ראוי ואינו הולם, שכן הוא לא היה בתפקיד, היה עליו להבין שאין מעבר במדרגות, ואף אם לטעמו לא היה מקום שתתקיים חסימה במקום, היה עליו לאפשר למפקדים בשטח להחליט על כך.

נציין, כי לא מצאנו בסיכומי ההגנה התייחסות ממוקדת לעצם קריעת הסס"ל. הנאשם נשאל על ידינו ישירות האם לדעתו קריעת הסס"ל הינה התנהגות ההולמת קצין משטרה. הוא לא השיב לגופו של עניין, אלא התמקד בתיאור מטרותו, להגיע אל המתלוננת.

לאחר שבחנו את כל העדויות כמצוין לעיל, מצאנו כי הן מביאות למסקנה אפשרית אחת, לפיה קריעת הסס"ל על ידי הנאשם בנסיבות המקרה, עולה כדי התנהגות שאינה הולמת שוטר ושיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה.

בסיכומיו, טען בא כוח הנאשם: "הנאשם יטען כי לצערו נתקל בשוטרת אשר לא זו בלבד שלא הבינה את תפקידה נכון, אלא אף פעלה בניגוד להנחיות ולתדרוך בו נכחה בתחילת האירוע ולפי עד ההגנה מספר 3 ■■■■■ כזרי – הרי עצם השארת הסגירה על גרם המדרגות – בזמן סיום ההופעה – הייתה פעולה מנוגדת להנחיות ונעשתה אך ורק עקב חוסר מקצועיותה של השוטרת". לטענת הנאשם ורעייתו, המתלוננת אף התנהגה כלפיהם באופן בוטה שאינו שירותי.

אנו דוחים טענות אלו.

הסמ"ח, ע"ת 2 העיד מפורשות כי המתלוננת קיבלה הנחיה חד משמעית שלא לתת לאף אחד לעבור, והוסיף, "מצופה ממנה לא לתת לאף אחד לעבור בגרם המדרגות והיא לא נתנה". יתר על כן, כשהגיע העד למקום ההתרחשות, נתן לנאשם אישור פרטני לעלות במדרגות. לו היו ניתנות הנחיות אחרות ע"י מפקד האירוע, חזקה עליו שהיה מנחה את המתלוננת לפתוח את שני גרמי המדרגות ולאפשר לקהל לעלות דרכם, ולא היה כל צורך באישור יחידני לנאשם.

ע"ת 3 ששימש מפקד צוות מג"ב במקום, העיד כי "באירוע הזה הייתי מצויד במכשיר קשר ולשוטרת לא היה מכשיר, והתבקשתי ע"י מפקדי האירוע להעביר לה הנחייה לא להעביר אנשים במדרגות וכך עשיתי באופן אישי".

למותר לציין ששני עדים אלה לא נחקרו נגדית באשר לטענה כי יש לפתוח את המדרגות לעליית הקהל עם סיום האירוע.

בנסיבות אלה, עדותו של כזרי, שלא נכח כלל במקום ההתרחשות, אינה יכולה להוות בסיס לקביעה כי המתלוננת פעלה בחוסר מקצועיות ובניגוד להוראות. לא הוכח בפנינו שהמתלוננת הונחתה על ידו או ע"י הקמב"ץ שלא העיד בפנינו ולא ע"י מאן דהוא אחר, לפתוח את המדרגות בסיום המופע, עם פיזור הקהל. ההיפך הוא הנכון.

באשר לטענה בעניין התנהגותה הבוטה של המתלוננת - אם סבור היה הנאשם, כי התנהגות המתלוננת ואופן מילוי התפקיד על ידה היו לקויים או בלתי הולמים, עמדה בפניו האפשרות לפנות לגורמים המוסמכים, על מנת שהתנהגותה תיבחן. אף אם היה ממש בטענה, לא היה בכך כדי להכשיר את התנהגותו.

התרשמו מהעדויות כי ניתן היה למנוע את התפתחות האירוע, עוד מראשיתו, במידה והנאשם היה פועל אחרת. תפקידה של המתלוננת באותו מקום הוגדר והובהר לה באופן חד משמעי. היה עליה למנוע כל עליה במדרגות. ראוי היה שהנאשם, שביקש שתסטה עבורו מההנחיות, לא יקשה על המתלוננת, וידאג בעצמו לקבלת האישור, בדרך הקלה ביותר עבורו, באמצעות שיחת טלפון לכזרי, כשם שנהג כשביקש את עזרתו במציאת מקום חניה. הנאשם ורעייתו אישרו בפנינו את דברי המתלוננת, כי הציעה לנאשם להתקשר בעצמו לכזרי ולהשיג אישור, ובאם יתקבל אישור תיתן לו לעלות. אשר על כן, לא מובנת התעקשותו של הנאשם, שדווקא המתלוננת תתקשר ותבקש אישור. לא מצאנו ממש בהסברו שבכך ביקש שלא לעקוף אותה ושלא לפגוע בכבודה. הסבר זה אינו מתיישב עם התנהגות הנאשם במהלך האירוע, כפי שתוארה ע"י עדי התביעה, וגם לא עם העובדה שכאמור המתלוננת היא זו שהציעה לנאשם לקיים את השיחה עם כזרי.

עוד נוסיף, כי מעדותם של הנאשם וכזרי בפנינו עולה שבפועל כזרי נתן לנאשם אישור לחזור לרכבו בסיום המופע דרך המדרגות. בנסיבות אלו, תמוה בעינינו, מדוע מלכתחילה לא אמר הנאשם למתלוננת שכזרי הנחה אותו לחזור דרך המדרגות, קרי, נתן לו אישור לעלות בהן.

משהוצבה במקום המתלוננת ומילאה אחר ההנחיות שניתנו לה, כלשון, היה על הנאשם לכבד את תפקידה ומעמדה במקום.

גם אם ניתן לו אישור מכזרי לחזור לרכבו דרך אותן מדרגות, לא ראוי היה שהנאשם יעשה דין לעצמו ויקרע את הסס"ל בנוכחות אזרחים ושוטרים שהיו במקום.

בצד האפשרות להתקשר לכזרי, עמדה בפני הנאשם אפשרות חלופית, והיא ללכת בדרך אליה הופנו שאר הנוכחים במקום. במידה והיה נתקל בדרכו במחסום משטרה, יכול היה לבקש מהשוטרים לאפשר לו לעבור בהסתמך על אישורו של כזרי. בעניין זה נציין את דברי ע"ת 1, אשר רכבו של בעלה, שהוא קצין משטרה, חנה אף הוא במתחם בו חנה הנאשם, והיא עשתה דרכה לרכב מסביב, בדרך אליה הפנתה המתלוננת, ולא עלתה בגרם המדרגות. בעת שהלכה לרכב לא נתקלה, לדבריה, בכל חסימה משטרתית.

לסיכום, ניתן לומר כי לא היה זה מתפקידו של הנאשם ואף לא בסמכותו לקרוע את הסס"ל. היה מצופה ממנו, כקצין משטרה בכיר, להימנע מעימות עם המתלוננת ולפתור את בעיית ההגעה

לרכבו בדרך לגיטימית. אין ספק שצופה מהצד היה רואה בקריעת הסס"ל, בנסיבות שתוארו לעיל, התנהגות בוטה שאינה מכבדת קצין משטרה ואת המשטרה בכללה.

הניסיון לעלות במדרגות ודחיפת המתלוננת

לנאשם מיוחסת עבירה נוספת של התנהגות שאינה הולמת שוטר בכך שלאחר תלישת הסס"ל ותוך כדי התבטאויות הנוגעות לדרגתו ולתפקידו, ניסה לעלות במדרגות כשהוא דוחף את המתלוננת בגופו.

המתלוננת, בהתייחסה לסיטואציה זו העידה וסיפרה כלהלן :

"... הוא ניסה לדחוף אותי עם הגוף שלי, לא עם הידיים, פשוט הגוף שלי והגוף שלו היו מאוד צמודים חזה לחזה, אז תפסתי במעקה כדי למנוע ממנו לעבור .. בגלל שהגוף שלו גדול והוא רחב גוף, ואני לא, אז היה לי קשה בעצם למנוע ממנו והשתמשתי באמת בכל הכוח שהיה לי, זה היה תוך כדי חילופי דברים..."

בחקירתה הנגדית הבהירה המתלוננת "הוא לא נוגע בי בכוונה לגעת בי. הוא מנסה לעלות ואני מנסה להדוף אותו, כתוצאה מזה נצמדנו ... יש בינינו מגע ... לא דחף אותי עם הידיים, הוא ניסה לעלות ... כתוצאה שהגוף שלו דחף את הגוף שלי אני מעדתי ..."

משנשאלה ע"י הסניגור אם היא רוצה להתלונן על הדחיפה והאם זו עבירה פלילית, השיבה: "אני רוצה להתלונן על איך שהוא התנהג ... יש גם התנהגות מאיימת ולא דווקא איום במילים הוא לא חייב לרצות לתקוף אותי אבל תכלס הוא תקף אותי. תכלס הוא עמד ודחף אותי ... אני הדפתי אותו ... הדפתי זה הגנה מתקיפה ..."

חיזוק לגרסת המתלוננת אנו מוצאים בעדותם של עדי תביעה 1 ו-3.

ע"ת 1 מסרה בעדותה כי לאחר שהנאשם תלש את הסס"ל, "... בשלב זה מעיין נסוגה לאחור ופורשת שתי ידיים לצדדים ונסוגה לאחור למעלה בגרם המדרגות. כשאני רואה אותו מתקרב אליה ועומד סמוך מאוד אליה, כשזה מרחק של סנטימטרים, ממש גוף מול גוף ... אני רואה רק את התנועות גוף של עולה, כאילו ממשיך לעבר מעיין. תנועה של התקרבות נוספת לעברה ... זה היה נראה מאיים, שכן אדם בא אלייך בתנועת גוף כזאת, ואני יודעת את זה כחוקרת כשאנשים באים להתלונן ורוצים להדגיש עד כמה הם חשו מאוימים. גם אם לא נאמר איום, הם מדגישים את העוצמתיות שבקרבה הגופנית..."

ע"ת 3 אשר שימש כמפקד צוות ביחידת סמ"ג במג"ב ונכח באירוע, סיפר בעדותו כי הבחין באדם מנסה לעלות במדרגות, לעבור בכוח, והשוטרת בגופה חוסמת אותו. לדבריו: "... הוא פשוט לא מתייחס אליה, ממשיך לעבור תוך שהוא הודף אותה עם הגוף שלו..."

בחקירתו הנגדית אישר העד כי לא ראה מגע בין הנאשם למתלוננת אלא התרשם כי החזה של הנאשם נגע בגופה של המתלוננת. עוד אמר: "ראיתי שהאדם ממשיך להתקדם כשהשוטרת חוסמת אותו בגופה, כתוצאה מכך היא הולכת אחורה צעד או שניים ... ראיתי שהוא עובר דרכה והודף אותה עם הגוף שלו..."

לעומת עדי התביעה, טוענים הנאשם ורעייתו כי לא היה כל מגע בין הנאשם למתלוננת בשום שלב של האירוע. לדברי הנאשם "... כשאני טיפסתי מדרגה וחצי כלפי מעלה, היא ירדה כלפי ומאחר והייתי עם ילדה על הידיים, כדי לשמור מרחק סביר, היא עלתה צעד אחד אחורה ונעמדה, ובמרחק הזה התקיים הדו-שיח בינינו, כשהיא נמצאת מעלי ואני בגובה טיפה נמוך ומה שמפריד בינינו זה פחות או יותר המרחק של הילדה שאני אוחז".

בעניין זה, אשת הנאשם, במענה לשאלות התובעת השיבה כלהלן: "... ראיתי שהוא תלש את הסרט, מעבר לזה לא ראיתי שהוא עלה. היא ירדה לעברו ... ראיתי הפרש ביניהם ...".

אנו מאמינים לגרסת המתלוננת ולדבריה כי חשה מאוימת נוכח עלייתו של הנאשם במדרגות לאחר קריעת הסס"ל, בניסיון לעבור הלאה במדרגות, כשהוא דוחף בגופו את גופה. עדותה זו נתמכת כאמור בעדויותיהם של עדי תביעה 1 ו-3, אשר כל אחד מהם הבחין ממקום עמידתו ומזווית מבטו, בחלקים מהאירוע המתארחים עם דברי המתלוננת.

התקשינו לייחס משקל לדבריה של אשת הנאשם, אשר מטבע הדברים ניסתה בעדותה להרחיקו מהסיטואציה המתוארת, אף מעבר לדבריו שלו.

גם מגרסת הנאשם עולה כי הייתה קרבת יתר בינו לבין המתלוננת, כשמה שהפריד ביניהם הייתה רק הילדה בה אחז.

לא ניתן להתעלם בסיטואציה זו אף מממדיו של הנאשם, שהינו גבה קומה ורחב גוף, מול ממדיה הצנומים של השוטרת הצעירה, אשר ניסתה בכל כוחה לעמוד במשימה שהוטלה עליה, חרף ניסיונותיו המילוליים והפיזיים של הנאשם לגרום לה, לסטות מהנחיות אלו.

מכל מקום, בניסיונו זה של הנאשם לעלות במדרגות, בין אם דחף בפועל את המתלוננת בגופו, ובין אם התקרב עם גופו לגופה באופן שחשה מאוימת ונסוגה לאחור, כשהיא נאלצת לחסום בגופה ובידיה את המעבר על מנת למנוע מהנאשם מלחלוף על פניה – אנו רואים בכך התנהגות שאינה הולמת שוטר, לא כל שכן קצין משטרה בדרגה בכירה, בהתנהלותו בעת שאינו בתפקיד, אל מול שוטרת זוטרה וצעירה הממלאת את תפקידה.

ניצול מעמד של שוטר שלא לצורך מילוי תפקיד

בעדותה הראשית אמרה המתלוננת: "בתגובה הוא אמר לי, כאן הטונים התחילו לעלות, הוא אמר לי את יודעת מי אני? אני לא זוכרת את הסדר המדויק של המילים, אבל זה היה את יודעת מי אני? אני העוזר של המפכ"ל, אני ניצב משנה במשטרה, אני דרגה יותר גבוהה מהמת"ח שלך".

ובהמשך הוסיפה: "הוא אמר לי אני אעיף אותך מהמשטרה. אמרתי לו אל תאיים עלי, זה לא משנה לי מי אתה, המת"ח שלי בחיים לא היה מתלהם בצורה שאתה מתלהם ואנשים מסתכלים עליך וטראה איך אתה מתנהג." לדבריה, גם בהמשך, כשניסה לעלות במדרגות בעת שהיא ניסתה למנוע זאת ממנו, הוסיף ואמר שהוא ניצב משנה במשטרה, שהוא העוזר של המפכ"ל.

לקראת סיום עדותה הראשית הציגה לה התובעת את טענת הנאשם, לפיה כשהציג עצמו בפניה הוא לא אמר אני עוזר מפכ"ל אלא שבתפקידו הקודם היה עוזר מפכ"ל כי כרגע אין לו תפקיד. על כך השיבה המתלוננת: "הוא אמר אני העוזר של המפכ"ל, גם לא הכרתי אותו לפני זה ולא ידעתי מי הוא. אם הוא לא היה אומר לי לא הייתי יודעת והשיחה לא הייתה כזו נעימה שאני הצגתי את

עצמי והוא הציג את עצמו, הוא אמר את זה תוך כדי התלהמות אני העוזר של המפכ"ל. לא ידעתי בכלל מי הוא". גם בחקירתה הנגדית עמדה על כך: "שלוש פעמים הוא צעק אני העוזר של המפכ"ל, אני ניצב משנה. את השם שלו הוא הזכיר רק בסוף כשהוא עלה".

עת/1 שמעה שהנאשם אומר למתלוננת ששמו אמיר ושדרגתו גבוהה מדרגת הממ"ר שלה. לאחר האירוע, המתלוננת סיפרה לה שהנאשם הוא עוזר המפכ"ל. עוד אמרה, שאחרי שדובר על הדרגה, שמעה כי אמר לה: "אני אדאג להעיף אותך מהמשטרה".

עת/3 אמר בעדותו הראשית, כי שמע את הנאשם אומר: "אני בדרגה מעל המת"ח שלך, האוטו שלי חונה למעלה אני רוצה לעבור". כשנשאל כיצד הגיב לדברים ששמע השיב: "אני אומר לאותו אדם שאם הוא בדרגה בכירה כל כך אז הוא אמור להבין את תפקידה של השוטרת ולא להקשות עליה...".

הנאשם העיד על כך שתפקידו הקודם, אותו סיים שנה לפני האירוע, היה עוזר המפכ"ל, לאחר מכן יצא לקורס וביום האירוע המתין לשיבוץ. הוא הבהיר, שנכנס לתפקידו באח"ס באוקטובר. אמנם דיון השיבוצים בו נבחר לתפקיד זה התקיים ביולי, אך ביום האירוע טרם אושר המינוי על ידי השר.

לאחר שהמתלוננת סירבה לתת לו לעלות במדרגות, הציג עצמו כנצי"ם, "דרגה שאפילו מעל למת"ח פה", והסביר, "כשהזדהיתי בהתחלה אמרתי לה קוראים לי אמיר, ובהמשך השיחה לנסוך בה בטחון שאף אחד לא משקר ושאני מבין אותה וכרגע אין אירוע חירום, אמרתי תאמיני לי שאני מבין אותך, אני בקיא בנהלים, הייתי העוזר של המפכ"ל בעברי, כרגע אין לי תפקיד, זה היה די בהתחלה".

בתגובה להתנהגותה הבוטה של המתלוננת, אמר לה שמצופה ממנה לתת שירות, כעס עליה, והיא אמרה בתגובה: "אתם הקצינים הבכירים חושבים את עצמכם".

לעניין הטענה כי איים להעיף את המתלוננת מהמשטרה, אמר הנאשם בהודעתו ת/1 כי אין זה נכון, "אמרתי לה שבמשטרה צריכים לשרת שוטרים שמשרתים את הציבור ולא כפי שאתה הצגת את זה כאילו אני אדאג לפיטוריה". על כך חזר גם בעדותו בפנינו.

אשת הנאשם אמרה, כי המתלוננת סירבה לאפשר להם לעלות וכן סירבה לכל הצעות הנאשם כי תפנה לממונים עליה לקבל אישור לכך, "היא בפירוש מסרבת לכל מה שמוצע לה, מסרבת להתייחס, להתקשר, מסרבת לכל דבר. הוא הסביר לה, אמר לה תשמעי, כמו גננת בגן ילדים, אמר לה אני הייתי עוזר מפכ"ל בעברי, אני עכשיו ללא תפקיד, אני יודע מה זה חירום וכרגע כמו שאת רואה הכל נגמר, אין פה אנשים, הכל הסתיים, אני מבקש שתפני לממונים, היא אמרה לו תעשה סיבוב תמשיך הלאה, הוא אמר לה גם שם סגור". אשר לטון הדיבור של הנאשם, אמרה: "התחיל כעוס, אח"כ נרגעו, אח"כ כשהוא התחיל להסביר לה הוא נרגע, אח"כ הוא דיבר אליה כמו גננת. ש. את רוצה לומר לי שבזמן שאתם מבקשים לעבור במדרגות כשהיא לא מאפשרת לו לעבור והוא מתווכח אתה שתאפשר לו לעבור, הוא עומד עם ילדה ישנה על הידיים והוא עומד מסביר לה אני הייתי עוזר מפכ"ל, אני כרגע לא בשיבוץ".

ת. לא, בהתחלה הוא היה כעוס, אח"כ לקראת הסוף הוא אמר לה תשמעי, הייתי עוזר מפכ"ל, כמו גננת בגן ילדים, אין לי כרגע שיבוץ, אני מבקש שתקראי לממונים. אחרי הכעס מגיע ייאוש, כשמגיע ייאוש לא צועקים."

לאחר ששמענו את מכלול העדויות בעניין זה, אנו דוחים את טענת הנאשם, לפיה הציג עצמו כמי שהוא ללא שיבוץ, אשר בעברו היה עוזר המפכ"ל. טענה זו שנשמעה מפי הנאשם ורעייתו אינה סבירה בעינינו. אנו מאמינים למתלוננת כי בלהט הדברים, בעת שהיה כעוס עקב סירובה להתיר לו לעלות במדרגות, הטיח בה הנאשם את דרגתו, לא כדי להרגיעה ולנסוך בה בטחון, כטענתו, אלא כדי להרשימה הן באשר לרום דרגתו, הגבוהה יותר משל מפקדיה, והן באשר לתפקידו החשוב כעוזר המפכ"ל. זאת כדי לשכנעה לסטות מההנחיה הברורה שקיבלה ממפקדיה שלא להתיר לאיש לעלות במדרגות.

אנו מאמינים למתלוננת ולע"ת 1 כי הנאשם אף הוסיף ואיים עליה ש"יעיף" אותה מהמשטרה. טענתו, לפיה העיר כי במשטרה ראוי שישרתו שוטרים הנותנים שירות במשטרה, שלא כמוה, היא עידון מאוחר של הדברים אותם אמר בזמן אמת, בשעת כעסו. לא בכדי מצא הנאשם לנכון להתנצל בפני המתלוננת לאחר שנרגע כעסו והותר לו לעלות במדרגות.

הפועל היוצא מכל האמור לעיל הוא שאנו קובעים, כי הנאשם אמר את האמירות המיוחסות לו בכתב האישום.

אשר לשאלה אם עלו אמירות אלו כדי ניצול מעמדו של הנאשם כשוטר, בעניין זה התעורר בליבנו ספק. עם זאת, באמירתן בנסיבות האירוע התנהג הנאשם באופן שאינו הולם שוטר.

הכרעה

על בסיס ממצאנו וקביעותינו, אנו מרשיעים את הנאשם בעבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר, בגין מעשיו ואמירותיו.

אנו מזכים את הנאשם מחמת הספק מעבירת ניצול מעמד של שוטר.

ניתן והודע היום, יג' בסיון תשע"ב, 3 ביוני 2012, בנוכחות הצדדים.

שופטת _____ אב בית הדין _____ שופט _____
נצ"מ רחל אדלסברג תנ"צ רונית קמינסקי - נשיאה נצ"מ שמעון בוחבוט

גזר - דין

הנאשם הורשע בעבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר וזוכה מעבירת ניצול מעמדו כשוטר, בנסיבות שפורטו בהרחבה בהכרעת הדין.

בטיעוניה לעונש, עמדה התובעת על חומרת מעשיו של הנאשם, הפוגעים קשות, לטעמה, בתדמית המשטרה. היא הציגה את האיגרת "מנהיגים ערכים" שהופצה בקרב השוטרים בעת שכיח הנאשם כעוזר המפכ"ל, ואמרה כי מעשיו אינם עולים בקנה אחד עם ערכים אלה. דווקא כקצין ותיק בכיר ומנוסה, היה מצופה ממנו להתנהג באופן הולם, ולהישמע להוראות, אף אם לטעמו פעלה המתלוננת בחוסר הגיון, שרירות לב ואטימות. את המחלוקת עמה היה עליו לפתור בדרכי נועם ולא לקרוא תיגר על סמכותה. לדבריה, הנאשם בחר להשתמש בדרגתו הבכירה ובתפקידו כדי להטיל מורא על המתלוננת, על מנת שתיענה לדרישותיו. לקולה, ציינה התובעת, כי מדובר בקצין מעולה, המשרת בחיל משנת 1993, ללא עבר משמעותי. על מנת להביע את הסלידה מהתנהגותו וכדי להעביר את המסר המתאים, ביקשה להטיל עליו עונשי נזיפה חמורה וקנס מקסימלי שהינו בגובה שוויים של 20 ימי עבודה, כ- 16,000 ₪.

ב"כ הנאשם ביקש כי בשיקולי הענישה נביא בחשבון שמדובר בנאשם שהוא קצין בכיר, אשר מילא מגוון רחב של תפקידים, בכולם הוערך בציונים גבוהים. הגיש הערכות תקופתיות משנת 1997 ועד 2012, מהן עולה לדבריו, כי הנאשם תיפקד בצורה מעולה וללא דופי בכל תפקידיו. הסניגור הגיש גם אסופת מכתבי הוקרה מתוך תיקו האישי של הנאשם, וכן 2 מכתבים מאת המפכ"ל לשעבר ומאת נציב שב"ס המדברים בשבחיו של הנאשם. באשר לאירוע, הדגיש כי מדובר במעידה חד פעמית שאינה מאפיינת את התנהגות הנאשם. לדבריו, עצם העמדתו לדין והרשעתו של הנאשם, אמנם אינם בבחינת עונש, אך מהווים פגיעה קשה לקצין בדרגתו. לעניין זה ביקש כי ניקח בחשבון את ההשלכות של הרשעת הנאשם על סיכויי קידומו. באשר לעתירת התביעה לקנס מקסימלי טען כי זו מופרזת, ובמקרה זה ראוי להסתפק בעונש של נזיפה בלבד.

הנאשם עצמו ביקש לומר כי הוא מכבד את הכרעת הדין. לדבריו עברה עליו שנה קשה, ועצם העמדתו לדין, קל וחומר הרשעתו, הינם מהעונשים הכבדים ביותר בחייו. עוד אמר כי לאורך השנים תרם רבות לארגון ולתדמיתו, וביקש כי דברים אלו יהיו לנגד עיניו בעת גזירת הדין.

כפי שקבענו בהכרעת הדין, הנאשם שהיה במקום האירוע באופן פרטי, כשל בהתנהגותו באלה : בקריעת הסס"ל לאחר שסירב להישמע להוראות המתלוננת, שוטרת זוטרה וצעירה שמילאה במקום את הנחיות הממונים עליה ; בעלייתו במדרגות חרף הוראתה ; בהתקרבותו לגופה של המתלוננת עד שחשה מאוימת ונסוגה לאחור כשהיא נאלצת לחסום בגופה ובידיה את המשך עלייתו ; בהתבטאויותיו באשר לדרגתו ותפקידו, ובאיומו שידאג "להעיף" אותה מהמשטרה. מעשיו של הנאשם נועדו לשכנע את המתלוננת להתיר לו לעלות במדרגות ולהגיע לרכבו בדרך קצרה, ולא בדרך אליה הפנתה את כל הנוכחים במקום.

אנו רואים בחומרה את התנהגותו של הנאשם ואת התבטאויותיו המקוממות כלפי המתלוננת, באופן שהיה בו כדי לפגוע בה ובסמכותה בעיני האזרחים שנכחו במקום, וכן לפגוע בתדמית המשטרה בעיני הציבור.

מצופה מכל שוטר, קל וחומר מקצין משטרה בכיר, להקפיד על ערכי הארגון ולתת דוגמא אישית בהתנהלותו מול אנשי משטרה הממלאים את תפקידם, לכבדם, לשתף עמם פעולה ובוודאי שלא לזלזל בהנחיותיהם או לפגוע בהם, באופן בו נהג הנאשם.

עם זאת, בבואנו לגזור את דינו של הנאשם, לקחנו בחשבון גם את הנימוקים לקולה. מפי התביעה שמענו כי מדובר בקצין שעברו נקי מרלב והערכותיו התקופתיות מעולות. מטיעוני ההגנה ומהראיות שהוגשו עולה כי מדובר בקצין שהוערך בציונים גבוהים ביותר וזכה למכתבי הוקרה רבים. במכתביהם, משבחים המפכ"ל לשעבר ונציב שב"ס את תכונותיו ואת תרומתו של הנאשם לארגון. כל אלה ראוי שיעמדו לזכות הנאשם ביום פקודה.

לאחר ששקלנו את מכלול הנימוקים לחומרה ולקולה, החלטנו להשית על הנאשם את העונשים הבאים :

- נזיפה חמורה.
- קנס בסך 5,000 ₪, שישולם בחמישה תשלומים שווים ורצופים.

ניתן והודע היום, כ"ז בתמוז תשע"ב, 17 ביולי 2012, בנוכחות הצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופטת _____ אב בית הדין _____ שופט _____
נצ"ם רחל אדלסברג תנ"ץ רונית קמינסקי נצ"ם שמעון בוחבוב

גזר דין**כללי**

הנאשמת הודתה במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום שהוגש נגדה, והורשעה בעבירה של התנהגות שאינה הולמת שוטר ושיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה, לפי סעיף 3 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו-2006 (להלן: "החוק").

כתב האישום, על אף שהוגש על ידי התביעה המשמעתית שבמשטרה, נוסח במחלקה לחקירת שוטרים שבמשרד המשפטים, ועם מי מטעמה גם גובש ההסדר שהביא להודאת הנאשמת בפניי. בעובדות כתב האישום צוין כי הנאשמת, חוקרת זירה במחלק לזיהוי פלילי [REDACTED] נמנעה מלצלם אירוע הפגנה סוער שהתרחש בין מפגינים ובין שוטרים (להלן האירוע), בתאריך [REDACTED] בצומת קסטינה. עוד צוין כי הנאשמת נמנעה מלצלם את האירוע על אף שתפקידה חייבה לעשות כן ועל אף שהיה ביכולתה לעשות כאמור.

בשל עובדות אלה, יוחסה לנאשמת עבירה של התנהגות שאינה הולמת שוטר ושיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה.

ראיות התביעה וטיעוניה לעונש

באת-כוח התביעה ביקשה מבית הדין להטיל על הנאשמת נזיפה חמורה וקנס בשיעור 2,000 ₪. לדבריה, מעשי הנאשמת הם חמורים, וכי בהימנעותה מלצלם הכשילה הנאשמת הן את עבודתה שלה הן את עבודת המשטרה. עוד ציינה כי למחדלה של הנאשמת נלווה "נזק תוצאתי", והוא זיכוי של הנאשם בת"פ [REDACTED]. כן נגרמה פגיעה בתדמית המשטרה ובאמון הציבור בה. התובעת הגישה לבית הדין את פסק הדין המזכה אשר ניתן בתאריך 14 באוקטובר 2010 (להלן "פסק הדין המזכה"), היינו בחלוף מעל 5 שנים מן האירוע. התובעת הגישה לבית הדין גם את תמצית הערכותיה התקופתיות של הנאשמת מן השנים האחרונות מהן עולה כי הנאשמת הוערכה בציונים של טוב 2 עד טוב מאוד 1. לקולה ציינה התובעת את הודאת הנאשמת, את העובדה שהנאשמת נטולת עבר משמעתי כלל על אף שהיא משרתת במשטרה משנת 1986 ואת חלוף הזמן – שבע שנים לערך – מאז האירוע.

ראיות ההגנה וטיעוניה לעונש

מטעם הנאשמת העיד מפקדה בהווה, פקד [REDACTED] שהיה גם עמיתה לתפקיד בזמן האירוע. לדבריו, הנאשמת היא שוטרת טובה והעבירה המיוחסת לה בוצעה בתקופת ההתנתקות ובתנאים קשים ביותר, לרבות בתנאים של אי-הצמדת מאבטח לנאשמת, כמתחייב מנוהלי המשטרה. על פי נוהלי המשטרה, ציין העד, יש להצמיד מאבטח לשוטר המצלם אירועים של הפרות סדר.

סנגורה של הנאשמת הדגיש בפני בית הדין את העובדה שהנאשמת קיבלה אחריות על מעשיה על אף שמן הבחינה המשפטית יכולה הייתה לצאת ברה ונקיה מן המיוחס לה. לדבריו, הפנייה הראשונה אל הנאשמת בעקבות האירוע נעשתה אך בשנת 2012. לנאשמת עמדה טענת התיישנות בדין המשמעתי והיא ויתרה עליה ביודעין, ואילו התיק הפלילי לו היה מוגש "לא היה מחזיק מים". לפיכך, לדבריו, העונש לו עותרת התביעה עלול להעביר לשוטרים מסר ארגוני שלילי של אי-נטילת אחריות. הסנגור הוסיף כי כעולה מפסק הדין המזכה, הרשלנות המיוחסת לנאשמת היא צילום של עניינים לא רלוונטיים חלף התמקדות באירוע הרלוונטי וזאת במשך זמן קצר ביותר של כשלוש דקות בלבד. לדבריו, שוטר נדרש לקבל מספר רב ביותר של החלטות ביום וטעות בשיקול דעת בקבלת אחת מהן היא אך דבר טבעי. הסנגור ביקש מבית הדין להביא במניין שיקוליו גם את החנינה לה זכו מי שעברו עבירות על רקע התנגדות לתכנית ההתנתקות. חנינה שהשוטרים הוצאו מגדרה. כמו כן הפנה הסנגור את בית הדין לתיקון מס' 113 לחוק העונשין, שתוקן לאחרונה, לפיו יש לתת משקל בגזירת הדין לחלוף הזמן ולנטילת אחריות של הנאשם למעשיו. הסנגור הגיש לבית הדין את הערכותיה התקופתיות של הנאשמת לשנים 2005 עד 2008, היינו לתקופת הזמן הסמוכה לאירוע. מהערכות אלה עולה כי הנאשמת הוערכה כטובה כמו אחרים בקבוצתה.

בשל כל אלה ביקש הסנגור כי בית הדין יטיל על הנאשמת את "העונש המינימלי האפשרי בנסיבות העניין".

הנאשמת עצמה הביעה לפניי חרטה וצער על מעשיה. לדבריה, אי-צילום האירוע לא נעשה מתוך כוונת זדון. הנאשמת הוסיפה שכשהאירוע התרחש היה זה לאחר שעות רבות שחלפו מראשיתה של ההפגנה בהן היא עמדה "על הרגליים". עוד הוסיפה שהמפגינים ירקו עליה, שיטו בשוטרים, כי היו במקום צעקות והתקהלות רבה, וכי מניסיונה בשטח לא תמיד ניתן להקיף את מכלול האירועים בצילום. עוד ציינה הנאשמת כי לו הייתה נחקרת בסמוך לאירוע, ולא בחלוף 7 שנים מאז התרחשותו, יתכן שהייתה זוכרת את פרטיו יותר. הנאשמת העידה על עצמה שהיא אדם ביקורתי וכי תמיד מבקשת היא ללמוד מטעויותיה.

דיון

הנאשמת נמנעה מלמלא תפקידה בכך שלא צילמה עימות בין מפגינים ובין שוטרים. בשל כך הורשעה הנאשמת, על פי הודאתה כאמור, בעבירה של התנהגות שאינה הולמת שוטר ושיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה.

בפרשת גבריאלוב אמרה השופטת פרוקצ'ה את הדברים שלהלן :

מידתיות אמצעי המשמעת הננקטת נגזרת מנסיבותיו המיוחדות של המקרה, מעוצמת חומרתה של העבירה, וממשקל הנסיבות האישיות לנאשם, בשקלול הערכים הרלבנטיים. יש להגיע לנקודת איזון עונשית ראויה אשר תשלב בין האינטרס הציבורי ביישום ראוי של נורמות המשמעת בשירות הציבורי, בד בבד עם דאגה לגורלו של הפרט באופן שהענישה תהיה מידתית ותהיה תואמת את מכלול האינטרסים הראויים לאיזון (ער"ם 8472/05, בארנו גבריאלוב נגד עיריית תל אביב).

אם כן, בבוא בית הדין לגזור את דינו של נאשם עליו להביא בחשבון את תכליתם של דיני המשמעת, את חומרת העבירה, את נסיבות ביצועה וכן את נסיבותיו האישיות של הנאשם. כל זאת באופן שתושג נקודת האיזון העונשית הראויה בין כלל שיקולי הענישה.

אשר לנזק "התוצאתי" עליו הצביעה התובעת בטיעוניה לעונש, אציין כי הגישה הרואה בעצם זיכוי של נאשם מן העבירות המיוחסות לו נזק, אינה גישה ראויה לטעמי. זיכוי של נאשם במקרים המתאימים הוא חלק מן השיטה המשפטית הנוהגת בארצנו: שיטה שלפיה ניתן להגיש כתב אישום אם מצויות ראיות לכאורה להוכחת האשמה. ראיות לכאורה הן כידוע ראיות שטרם עברו את המסננת של החקירה הנגדית. לכן אך טבעי הוא שיימצאו מקרים שבהם יסתיים משפט בזיכוי. לו לא היה כן, או אז היה מקום לדאגה.

מקריאת פסק הדין המזכה עולה כי ככל שנגרם נזק בעקבות מחדלה של הנאשמת, הרי שאין הוא מתבטא בזיכוי של הנאשם שם, כפי שטענה התובעת, אלא דווקא מעצם העמדתו לדין. שכן גרסתו, שהייתה מנוגדת לעדויות שמסרו השוטרים במשפטו, היא כי הוא הוכה שלא לצורך וכי הנאשמת שבפניי נמנעה מלצלם זאת.

מכל מקום, לבית דין זה יש את אשר לפניו וקביעותיו העובדתיות של בית המשפט בפסק הדין המזכה כמו גם התרשמויותיו שם אין כוחן יפה להליך שבפניי.

בכל מחדל חקירה טמון פוטנציאל לפגיעה בתדמית המשטרה ובאמון הציבור בה, ובוודאי כאשר עסקינן במחדל שעניינו תיעוד של המתרחש בין שוטרים ובין מפגינים.

צודקת התובעת בטענתה כי במחדל שהורשעה בו הנאשמת יש בו ובנסיבות התרחשותו פגיעה בתדמית המשטרה ובאמון הציבור בה.

עם זאת האירוע התרחש בעיצומה של תקופת ההתנתקות שהתאפיינה כידוע במתיחות רבה, ותבעה מן השוטרים מאמצים רבים החורגים משגרת העבודה המקובלת. הנאשמת העידה על התנאים הקשים שסבבו את התרחשותו, ובהם, בין השאר, עמידתה 'על הרגליים' במשך שעות רבות, צעקות והמולה רבה והיותה בלב המפגינים ללא מאבטח לצידה.

אשר לנסיבותיה של הנאשמת – הנאשמת נטולת עבר משמעת. התרשמתי כי חרטתה אכן כנה, וכי מחדלה נעשה בתנאים של הפגנה סוערת שהם תנאים קשים ומורכבים לפעולה.

כמו כן אני סבורה שצודק הסנגור בטענתו שיש לתת משקל של ממש בנסיבות תיק זה, שהן חריגות במיוחד, לחלוף הזמן ולעצם קבלת האחריות של הנאשמת למחדלה. ויודגש כי החלוף הזמן בתיק זה נוגע לראשית ההליכים שננקטו כלפי הנאשמת, כלומר לשלב חקירתה במח"ש ולא להתמשכותם שהוא כידוע המקרה השכיח.

סוף דבר

נוכח כל האמור לעיל ולאחר ששקלתי את הנסיבות לחומרה ולקולה – החלטתי להשית על הנאשמת עונש של נזיפה בלבד.

ניתן והודע היום, כ"ט תמוז תשע"ב, 19/7/12, במעמד הצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופטת

סנ"צ ציפי דוד-גולדברגר

גזר דין**כללי**

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעובדות כתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון, ב-3 עבירות של שימוש לרעה בסמכות שניתנה מכוח תפקיד, עבירה על סעיף 4 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו – 2006.

על פי עובדות כתב האישום הנאשמת שרתה כחוקרת במשל התחנה ובמסגרת זו, לשם מילוי תפקידה קבלה הרשאה להשתמש במסופי המשטרה.

במהלך שנת 2010 נרקם קשר רומנטי בין הנאשמת לבין בחור [REDACTED] הנ"ל מסר לנאשמת את מספר תעודת הזהות שלו כדי שתערוך לגביו בדיקות במסוף המשטרה ותוודא כי אינו משתייך עוד לעולם העברייני.

בתאריכים שלהלן ביצעה הנאשמת שאילתות במסוף המשטרה לצרכיה האישיים ושלא לצורך מילוי תפקיד:

בתאריך 11.1.2011 ביצעה הנאשמת שתי שאילתות הקשורות [REDACTED]. האחת, בנוגע להרשעותיו והשנייה בעניין "ברירת משפט".

בתאריך 6.4.2011 בצעה הנאשמת שאילתה בנוגע להרשעותיו של [REDACTED] ובנוסף נכנסה למערכת הפלא ובדקה תיק פ"א הנוגע אליו.

בתאריך 14.2.2010 נכנסה הנאשמת למערכת הפלא ובדקה 4 תיקי פ"א הנוגעים לאחמד.

במעשיה האמורים לעיל ייחסה התביעה לנאשמת 3 עבירות שימוש לרעה בסמכות שניתנה לה מתוקף תפקידה.

בפתח הדיון הודיעני התובע, כי בין הצדדים נכרת הסדר טיעון, במסגרתו תודה הנאשמת בעובדות כתב האישום ובאשר לעונש ייטענו הצדדים במשותף לעונש מוסכם של נזיפה.

ראיות התביעה וטיעוניה לעונש

בטיעוניו לעונש טען התובע, כי כתב האישום בו הודתה הנאשמת הינו חמור ואין להקל בו ראש. לדבריו, במסגרת הכלים שהעניק המחוקק לשוטרים לצורך מילוי תפקידם נופק לנאשמת קוד מסוף, הרשאה לשימוש במאגרי המידע של המשטרה. במסגרת זו עשתה הנאשמת במספר הזדמנויות שימוש אישי במידע המצוי באותם מאגרים ובכך כישלונה.

התובע ציין כי, המדיניות העונשית הרגילה במקרים הדומים לתיק זה היא בעתירה לעונשי נזיפה חמורה וקנס כספי. יחד עם זאת, לנוכח מצבה הכלכלי והרפואי של הנאשמת כעולה מהמסמכים שהציגה ההגנה לתביעה; לנוכח העובדה שהנאשמת לא עשתה שימוש אחר במידע ששלפה ולא העבירה אותו לגורם זר; לנוכח העובדה שבניסיון שנעשה במח"ש כאשר פנו אל הנאשמת שתערוך בדיקה במסוף לא כשלה הנאשמת בשנית, לאור כל אלה, החליטה התביעה להגיע להסדר הטיעון המקל עם הנאשמת.

בהתייחס לעברה המשמעותי, אמר התובע, כי לחובתה הרשעה אחת בעבירת אי מילוי הוראה והתרשלות במילוי תפקיד משנת 2003, בגינה הושת עליה עונש של נזיפה. (הגיש עותק מגיליון השפיטה).

באשר להערכותיה התקופתיות, בין השנים 2008-2012 הוערכה הנאשמת בציונים שבין טוב 2 לטוב מאד 2. (הגיש פלטי ההערכות).

באשר לנסיבותיה האישיות, ציין התובע, כי הנאשמת נמנית על המגזר הערבי, היא ילידת שנת 1969, משרתת בחיל משנת 1999, את כל שירותה מילאה בתפקידי חקירות. לסיכום טיעוניו, אמר התובע, כי נוכח נסיבותיה החריגות בהחלט של הנאשמת העונש המוצע מצוי במתחם הסבירות, אינו חוטא לאינטרס הציבורי ועל כן מתבקש ביה"ד לכבד את הסדר הטיעון ולהשית על הנאשמת עונש של נזיפה בלבד.

ראיות ההגנה וטיעוניה לעונש

מטעם ההגנה העידה כעדת אופי המפקדת של הנאשמת, קצינת המש"ל בתחנה. הנ"ל העידה, כי הנאשמת שימשה מבחינתה אחת החוקרות החזקות במש"ל, עד כי נהגה לבנות על פיה את המשמרות. לדבריה, מדובר בשוטרת מקצועית, אחראית ואדיבה. משיחות אישיות שקיימה עמה למדה שאינה נשואה, שהיא במרוץ נגד השעון להכיר מישהו כדי להקים משפחה. עם תום תקופת השעייתה כשחזרה לעבודה הייתה נתונה במשבר אישי, אך תפקדה באופן מלא בעבודה.

את טיעוניה פתחה הסנגורית באמרה, כי הנאשמת אינה מקלה ראש בחומרת העבירות בהן הודתה. לדבריה, נסיבותיה האישיות הקשות של הנאשמת הביאו אותה לידי ביצוע אותן עבירות. הנאשמת התגייסה בשנת 1999 לתחנת טייבה כחוקרת אלמ"ב. בפניה הוצב אתגר רציני, להביא את נושא האלימות במשפחה למודעות האוכלוסייה הערבית במשולש, כמו גם בפריסה ארצית, ובתוך כך לעודד ולהמריץ נשים להגיש תלונה במשטרה. לשם השגת מטרה זו החלה עם גיוסה למשטרה במתן סדרת הרצאות בבתי ספר, הייתה שותפה לשיח הציבורי בנושא אלימות כלפי נשים, בהשתתפה בכנסים וצוותי חשיבה בנושא. (הגישה מסמכים). טיפולה המסור והמקצועי של הנאשמת זיכה אותה בהערכה מצד מפקדיה ואזרחים מקבלי השירות ממנה. (הגישה מכתבי הערכה והצטיינות).

בשנת 2005 הייתה הנאשמת מעורבת בתאונת דרכים קשה אשר הותירה אותה עם נכות תפקודית של 50 אחוז מטעם משרד הביטחון. (הוגש פרוטוקול הוועדה בדבר קביעת הנכות ואישורה).

בשנים שלאחר מכן, במקביל לטיפולים רפואיים משקמים, המשיכה הנאשמת לבצע את עבודתה. (הגישה תעודות הערכה שקבלה בשנים אלה).

בשנת 2009 התקבלו בתחנת [REDACTED] שני מכתבי איום כלפי הנאשמת, אשר העמידו את שלומה בסכנה ועל כן הוחלט להעבירה לשרת במרחב. (הוגש מכתב האיום וסיכום ריאיון מפקד) כתוצאה מהתאונה אושר לנאשמת טיפול פסיכולוגי מטעם משרד הביטחון.

בתחילת שנת 2011, סמוך לאירועים נשוא כתב האישום הייתה הנאשמת במצב של דיכאון המלווה בחרדה כללית וסבלה מהסתגרות חברתית.

באשר לאירוע נשוא כתב האישום, אמרה הסנגורית, כי בסוף שנת 2010 פנה אל הנאשמת אדם בשם [REDACTED] אשר מעוניין היה להכירה ודיבר על חתונה. הנאשמת שהייתה במצוקה נפשית, רווקה לקראת סוף שנות ה-30 לחייה המעוניינת עד מאד להקים משפחה, התרשמה שהוא רציני. הואיל ואמר לה כי היה עבריין עד שנת 2009 וכעת החליט לצאת מעולם הפשע החליטה לערוך בדיקה ולשם כך נכנסה למערכת ובדקה את התיקים התלויים ועומדים נגדו. בדיקתה כללה אך ורק את השאלה, אם הוא חשוד או מתלונן באותם תיקים. כפי העולה מהודעת הנאשמת במח"ש עשתה את המעשה בשביל עצמה, כי פחדה ורצתה לדעת אם מדובר בעבריין. לאחר ה-6.4.11 לא ביצעה הנאשמת כל בדיקה נוספת, לא בעקבות פניות נוספות של [REDACTED] וגם לא בעקבות פנייה אליה אגב חקירה סמויה שניהלה מח"ש.

לדברי הסנגורית, מדובר ב-3 אירועים בודדים שהתבצעו על רקע מצבה הנפשי של הנאשמת באותה תקופה, איבוד האמון באנשים, הסתגרותה החברתית, ההתמודדות עם הפציעה, כל אלה הביאו לידי אותו מעשה אסור. המידע היה אישי עבורה ולא הועבר לאיש. בעקבות התאונה ומצבה הנפשי התדרדר אף מצבה הכלכלי ונפתחו נגדה תיקי הוצאה לפועל בסכום כולל של 180,000 ₪. (הוצגו אישורים בעניין זה). בשנת 2011 קיבלה מענק מפכ"ל בסכום של 6000 ₪ על מנת לסייע לה כלכלית.

לסיום טיעוניה חזרה הסנגורית על כך שמדובר כאן בנסיבות מאד מיוחדות, שהעבירות שביצעה הנאשמת הינן חריגות בנוף שירותה, ועל כן ביקשה להתחשב בהן ולאמץ את הסדר הטיעון.

מפי הנאשמת שמעתי, כי היא מבינה את חומרת המעשה שעשתה. לדבריה הייתה בתקופה מאד לא קלה, רצתה להקים משפחה, שכן את תקופת השירות שלה הקדישה לעבודה, שכחה את עצמה, גם התפקיד שמילאה הנו מאד בעייתי במגזר הערבי. עוד סיפרה, כי לא מזמן התחתנה, נושא הקמת המשפחה חשוב לה מאד. לסיום אמרה כי מקבלת על עצמה את פסיקת ביה"ד.

דיון

הנאשמת, כעולה מהראיות שהוצגו בפני, היא בעלת מידות טובות רבות, אחראית מקצועית ומסורה, אך כישלונה הוא בכך שניצלה את ההרשאה, שהפקיד בידיה הארגון בו היא משרתת, לשם ביצוע מעשה פסול.

ב-3 הזדמנויות שונות מעלה הנאשמת באמון שנתנו בה, עת נכנסה למסוף המשטרה ועיינה במידע לו נזקקה לצרכיה האישיים וללא קשר למילוי תפקידה. אין להכביר מילים על כך שמדובר במעשה חמור וכך מתייחס אליו ביה"ד. דווקא מחוקרת ותיקה ומיומנת כמותה, מצופה היה

שתדע כי נגישותה למידע המצוי במאגרי המשטרה פתוח בפניה אך ורק לשם בירור פרטים הנוגעים לביצוע משימות במסגרת תפקיד וכל חריגה מכך הינה אסורה בתכלית האיסור. אף אם מדובר היה במי אשר מצבה הנפשי היה קשה ורק ביקשה להרגיע את חששותיה, שומה היה עליה לפעול בשוב דעת ולא להתפתות אחר לחיצת כפתור אשר יש בה כדי לעבור את גבול המותר.

בצד החומרה בה אני מתייחסת למעשי הנאשמת, נתתי דעתי לנימוקים לקולא, אשר במקרה זה, הינם כבדי משקל.

בראש ובראשונה יש לזקוף לזכות הנאשמת את טיב שירותה הייחודי והמוערך, ובכלל זה את תרומתה לקידום מודעות הנשים במגזר הערבי בנושא האלימות במשפחה. על שירותה האיכותי ניתן היה ללמוד מעדותה של עדת האופי, המפקדת של הנאשמת, מתעודות ההערכה וההוקרה שהוצגו בפני, מהערכותיה התקופתיות ומעברה המשמעותי הלא מכביד. עוד תיזקף לזכות הנאשמת הודאתה במעשה ולקיחת האחריות. התרשמתי מדברי הנאשמת בפני, כי הפנימה את הכשל שבמעשיה, גם שמעתי מפי ב"כ הצדדים כי ניסיון נוסף שנעשה במסגרת חקירה סמויה שניהלה מח"ש לקבל מהנאשמת מידע דומה נתקל באי שיתוף פעולה מצידה. נראה, אפוא, שהנאשמת הפיקה לקחים מהמקרה וחרטתה כנה. גם העובדה שלא עשתה שימוש במידע וזה לא הועבר הלאה לגורם זר, ממתנת במידת מה את החומרה שבמעשה.

נתתי דעתי גם למצבה הרפואי הקשה של הנאשמת ולהשלכותיו הנפשיות כתוצאה מתאונת הדרכים בה הייתה מעורבת, מצב אשר הביא אותה אף למצוקה כלכלית. בכל אלה מצאתי להתחשב.

נוכח כל האמור לעיל, שקלתי את הסדר הטיעון אותו הניחו הצדדים בפני. אין ספק כי נוכח חומרת העבירה הקלה התביעה עם הנאשמת במידה רבה. עם זאת, לאור הנסיבות הייחודיות של מקרה זה נחה דעתי כי אכן מדובר במקרה יוצא דופן, בו נוטה הכף לטובת נסיבותיה האישיות של הנאשמת, ובמצב דברים זה ההסדר הינו ראוי וסביר וניתן לכבדו.

סוף דבר, אני מאמצת את הסדר הטיעון ומשיתה על הנאשמת עונש נזיפה.

ניתן והודע היום, י' באב תשע"ב, 29.7.12, במעמד הצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

אב בית הדין

נצ"מ דורית יניב

גזר דין

הנאשם הורשע – לאחר פרשת הוכחות שבה הוכחו חלק מן העובדות שיוחסו לו בכתב האישום – בהתנהגות שאינה הולמת שוטר ושיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה, לפי סעיף 3 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, תשס"ו-2006.

ראיות התביעה וטיעוניה לעונש

באת-כוח התביעה ביקשה מבית הדין להטיל על הנאשם עונש של נזיפה חמורה וקנס שאת שיעורו הותירה לשיקול דעת בית הדין. בטיעוניה לעונש עמדה התובעת על חומרת המעשים שבהם הורשע הנאשם ועל כך שכשוטר מצופה דווקא ממנו כי יכבד את עמיתיו וישתף עמם פעולה במהלך ביצוע תפקידם. התובעת הדגישה את הפגיעה בתדמית המשטרה שנגרמה כתוצאה מן האירוע, שנעשה בטבורו של רחוב ולעיני עוברים ושבים, ובהם גם אזרחים. לעניין טיב שירותו – ציינה התובעת את ההערכה התקופתית שנעשתה לנאשם השנה, שהיא גם היחידה שנערכה לו, ושלפיה הוא הוערך על ידי מפקדו בציון טוב מאוד 2.

ראיות ההגנה וטיעוניה לעונש

מטעם הנאשם העיד מפקדו, [REDACTED], לדבריו, הנאשם משרת בפלוגה שהשירות בה קשה, מורכב ורגיש, בעיקר משום המצאה בעיר העתיקה בירושלים. כתוצאה מכך המשימות המוטלות על היחידה משתנות והן נעות על הטווח שבין שירות מבצעי-בטחוני ובין שירות לאזרח, והכול בטווחי זמן ומקום קצרים ביותר. למרות הקושי הנאשם מצליח לתמרן ולתפקד היטב הן באירועים של הפרות סדר ויידויי אבנים – מחד, והן במשימות של מתן שירות לתייר ולתושב – מאידך. לדבריו, הנאשם הוא שוטר מסור המשקיע מזמנו ומרצו לטובת השירות בחיל, והוא אינו נרתע ממשימות קשות ומסוכנות. העד הוסיף כי בטופס המיועד להערכת שוטרים בתום שירות החובה שלהם, הוא היה מציין בטופס במקום המיועד לכך כי הוא היה מבקש לראות את הנאשם אצלו ביחידה כשוטר קבע, מה שלא היה אומר על כל פקודיו.

באת-כוח הנאשם הדגישה בפנינו את העובדה שקיים פער בין העובדות המיוחסות לנאשם בכתב האישום לאלו שנקבעו בסופו של משפט בהכרעת הדין. לדבריה, בפער הזה, הגרסה של הנאשם קרובה יותר לממצאיו של בית הדין. יש בכך, לדבריה, משום קבלת אחריות של הנאשם על מעשיו כבר מראשית ההליכים. הסנגורית הדגישה את העובדה שאף למתלונן הייתה תרומה בהסלמת האירוע. הסנגורית הוסיפה שבשלב הזה של גזירת הדין יש מקום להביא בחשבון גם את טענות הנאשם על אופן ניהול החקירה. טענות שאמנם נדחו על ידי בית הדין לעניין הפטור מן האחריות המשמעתית, אך מקומן שריר וקיים לעניין ההקלה בעונש. לעניין הנסיבות האישיות של הנאשם,

הטעימה הסנגורית את העובדה שבהערכה התקופתית שנעשתה לנאשם הוא לא רק הוערך בציון גבוה, אלא אף כטוב יותר מאחרים בקבוצה. כן הגישה לנו הסנגורית תעודות הוקרה וחוות דעת מהן עולה כי הנאשם זוכה להערכה רבה ממפקדיו בשל מקצועיותו ותרומתו המשמעותית ליחידה. לדבריה, הנאשם הוא בכור למשפחתו המונה 4 ילדים. אשר למצבו הכלכלי של הנאשם – נמסר לנו כי בשל קשיי פרנסה ותאונת עבודה שקרתה לאם המשפחה לפני שנים מספר, מסייע הנאשם בפרנסת המשפחה והוא תומך בה מבחינה כלכלית. הסנגורית הגישה לעיוננו שורה של פסקי דין שבהם הורשעו נאשמים בקללות ובאמירות בוטות ולעיתים גם במעשים חמורים נוספים. העונשים שנגזרו באותם מקרים נעו בין נזיפה חמורה כעונש יחיד ובין נזיפה חמורה בצירוף קנס או ריתוק לבין נזיפה סתם. אף מקרה, ציינה הסנגורית, אינו דומה בנסיבותיו למקרה שבפנינו.

בשל כל שפורט על ידה, ביקשה הסנגורית שנטיל על הנאשם עונש של נזיפה בלבד.

הנאשם עצמו הביע בפנינו צער וחרטה מלאים על מעשיו והוא שב וחזר על כך לא אחת. התרשמנו מכנות דבריו. הנאשם סיפר כי בשל המצב הכלכלי הקשה שבו שרויה משפחתו, משכורתו הצבאית מוקדשת לה. הוא הדגיש בפנינו את מסירותו ליחידה, את כך שלא פעם הוא נפגע מידידי אבנים במהלך פעילות מבצעית ולמרות זאת הוא המשיך בפעילות עד סופה.

דיון

נסיבות העבירה שבה הורשע הנאשם – שבינתיים השתחרר מן החיל – פורטו בהרחבה בהכרעת הדין. כפי שקבענו סירובו של הנאשם לציית לבקשת המתלוננים לפנות את הכביש עליו עמד הוא שהביא להסלמת האירוע נשוא תיק זה. אירוע שלצערנו גרם בסופו של דבר להתגודדות של קהל סביב הנאשם והמתלוננים, קהל שנותר פעור פה משנתחוור לו שהסכסוך שהוא עד לו נעשה בין שוטרים, בינם לבין עצמם. באירוע נקט הנאשם בלשון בוטה כלפי המתלוננים, סירב לבקשת המתלונן להציג בפניו תעודה מזהה, דחף את המתלונן ומסר לו פרטי זהות כוזבים.

אנו רואים בחומרה את התנהגותו של הנאשם כלפי המתלוננים, עמיתיו לארגון – שוטרת ושוטר שביצעו את תפקידם כדין. העובדה שמיהר להגיע לביתו באותו יום שישי לאחר תגבור, הגם שהיא טבעית ומובנת מאליה, אין בה כדי להצדיק את מעשיו או להפחית מחומרתם. מצופה מכל אזרח, קל וחומר משוטר, שיכבד את השוטרים וישתף עמם פעולה במילוי תפקידם. אי-היענותו של הנאשם לבקשת המתלוננים, התבטאויותיו המזלזלות כלפיהם, כל שכן דחיפת המתלונן – פגעו הן במתלוננים באופן אישי והן במעמדם בעיני האזרחים שנכחו במקום. בהתנהגות מסוג זה יש ללא ספק כדי לפגוע בתדמית המשטרה בעיני הציבור.

לקולה יש לזקוף את שירותו הטוב והמסור של הנאשם ואת חרטתו הכנה. התנהגות המתלונן, כפי שפירטנו בהכרעת הדין, אף היא נקודה שנתנו עליה את הדעת בגזירת הדין.

סוף דבר

נוכח כל האמור לעיל ולאחר ששקלנו את הנסיבות לחומרה ולקולה, ובמיוחד בהתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם ובעובדת שחרורו מן החיל – החלטנו להשית על הנאשם עונש של נזיפה בלבד.

ניתן והודע היום, 5/8/12, במעמד הצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופטת	אב בית הדין	שופטת
סנ"צ נאוה ברוק	נצ"מ רחל אדלסברג	סנ"צ ציפי דוד-גולדברגר

גזר דין

השופט א' כהן

1. הנאשם הורשע עפ"י הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן. הנאשם משרת [REDACTED]. באישום הראשון הורשע הנאשם בכך שבתאריך 29.04.2010 פעל בישוב יצהר לאכיפה של צו הקפאת בניה. במהלך הפעילות התקבלו מס' רב של תושבים והתפרעו במקום במטרה למנוע מניידת אליה הוכנס עצור, לעזוב את הישוב. ההתפרעות התבטאה בחסימת ציר הנסיעה של הניידת לרבות באמצעות כלי רכב, הבערת צמיגים וכו'. בהמשך לאותן נסיבות, נשכבו [REDACTED] (להלן: "המתלונן") [REDACTED] מתחת לניידת במטרה למנוע את נסיעתה מן הישוב. [REDACTED] רוסס בגז פלפל ע"י השוטרים בעודו שוכב מתחת לניידת ואילו המתלונן נמשך מהמקום ע"י שוטרים ונותר שוכב לצד הניידת. בשלב זה ניגש הנאשם אל המתלונן ששכב כאמור לצד הניידת וריסס את פניו בגז פלפל מבלי שהלה גילה התנגדות כלשהי ומבלי שנעצר והכול בניגוד למותווה בנוהל מס"ר 02.220.200 "הפעלת תכשיר פלפל". באישום זה הורשע הנאשם בשימוש בכוח שלא כדין בניגוד לסעיף 19(א) לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו-2006 (להלן: "החוק").
2. באישום השני הודה הנאשם בכך כי בתאריך 30.04.2010 פנה לפקודו שוטר שח"מ [REDACTED] (להלן: "אביב") והנחה אותו לכתוב דו"ח פעולה המתאר את האירועים מושא האישום הראשון. הנאשם סיפר לאביב שבמהלך האירוע הודיע למתלונן שהוא עצור, טרם ריסוסו בגז פלפל. בעקבות הנחיית הנאשם נכתב ע"י אביב דו"ח פעולה ובו צוין שהנאשם הודיע למתלונן על מעצרו עובר לריסוסו בגז. אביב הציג לפני הנאשם את דו"ח הפעולה ומסרו לידיו. הנאשם אישר את האמור בדו"ח, והכל בידעו שהדברים הרשומים בו אינם אמת. בתאריך 02.05.2010 זומנו הנאשם ואביב לחקירת מח"ש בנוגע לאירוע המתואר באישום הראשון. הנאשם נתבקש ע"י מח"ש להמציא סרטים ותמונות שהיו קיימים ברשותו ולהביאם לחקירה. בתאריך 04.05.2010 בטרם חקירתם במח"ש הגיע אביב לביתו של הנאשם. באותו מעמד הציג הנאשם לאביב את הסרטונים ושוחח איתו על האירוע תוך שהוא שב ומזכיר לו שהודיע למתלונן על מעצרו עובר לריסוסו בגז פלפל. באישום זה הורשע הנאשם בהתנהגות שאינה הולמת שוטר, עבירה לפי סעיף 3 לתוספת הראשונה לחוק.

טענות התביעה

3.

התביעה בטיעוניה לעונש טענה כדלהלן:

א. הנאשם השתמש בכוח שלא כדין כלפי המתלונן באופן שריסס את פניו בגז פלפל מבלי שהלה גילה כל התנגדות, מבלי שהזהיר את המתלונן ומבלי שעצר אותו. הנאשם פעל שלא במסגרת סמכויותיו, לא שמר על ריסון הכוח, פעל בחוסר הגינות ובחוסר מידתיות ובניגוד לערך השמירה על החוק ואכיפתו שהוא אחד מערכי הייעוד של הארגון.

ב. הנאשם פגע במעשיו בתדמית המשטרה והדברים אמורים ביתר שאת על רקע שידורו של האירוע בטלוויזיה.

ג. הנאשם פגע בטוהר המידות, בכך שהנחה את פקודו, שוטר שח"מ לכתוב דו"ח פעולה שבו ייכתב שקודם לריסוסו בגז הודע למתלונן שהוא עצור. הדו"ח האמור הועבר לנאשם אשר אישר את האמור בו והכל כשהוא מודע לכך שהעובדות המופיעות בו אינם אמת. בעשותו כן הכשיל הנאשם את הארגון ואת פקודו.

ד. יומיים לאחר מכן, בטרם נסע הנאשם עם פקודו להיחקר במח"ש, הציג הנאשם לפקודו את הסרטונים הקשורים באירוע, שוחח אתו על האירוע, ואף הזכיר לו שהודע למתלונן על מעצרו בטרם רוסס בגז.

בעשותו כן פגע הנאשם פעם שניה בטוהר המידות ושיבש מהלכי חקירה. הדברים מוכיחים כי אין המדובר בכשל חד פעמי אלא בכשלים המתפרסים על פני ציר הזמן.

ה. קיימת חומרה יתרה בכך שהנאשם עשה שימוש במעמדו כקצין וכמפקד כדי להשפיע על פקודו, במטרה להפיק תועלת אישית. הדברים אמורים ביתר שאת על רקע העובדה שמדובר בקצין ותיק המשרת במשטרה משנת 1994 בדרגת פקד ואמור להוות דוגמה לאחרים.

ו. מדיניות בית הדין למשמעת הינה להחמיר בעבירות של טוהר מידות ולהשית עונש של נזיפה חמורה והורדה בדרגה. לתמיכה בעמדתה זו הציגה התביעה מספר גזרי דין (תיק ביד"מ 77/11, תיק ביד"מ 57/11 ותיק ביד"מ 17/11).

ז. הגם שמדובר בשוטר מוערך מאוד וטיב שירותו מצוין, יש להעניק משקל בכורה לפן הגמולי ולא לחרוג ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים מסוג זה, כדי להעביר מסר ערכי ברור לנאשם ולשוטרים אחרים כמותו.

ח. בהתייחס לטענת ההגנה בנושא אכיפה בררנית הבאה לידי ביטוי באי העמדת המתלונן ואדם נוסף ששכב מתחת לניידת לדין פלילי ובאי העמדת השוטר אביב [REDACTED] לדין משמעתי, טענה התביעה כי נגד אביב ננקט צעד משמעתי מסוג הערת מפקד לפני כשנה.

המקרה של השוטר אביב אינו דומה למקרה של הנאשם שכן מדובר בפערים משמעותיים של ותק ודרגה, הנאשם היה מפקדו והוא אשר ניתב את האירועים.

טענות ההגנה

4. ההגנה העידה בשלב הראיות לעונש שבעה עדי אופי אשר העידו על אישיותו של הנאשם, אופיו, מקצועיותו, טיב שירותו המצוין, ופרויקטים חברתיים בקהילה אותם הוביל.

ההגנה בטיעוניה לעונש טענה כדלהלן:

א. הנאשם בחר שלא לנהל את התיק והודה. יש להניח לטובתו הנחות מקלות הנובעות מהודאה זו והכל בשים לב לכך שכתב האישום תוקן ויש הבדל של ממש בין כתב האישום המקורי לכתב האישום המתוקן.

ב. ההליך המשמעתי שנוהל נגד הנאשם גרם לו לחדול לתפקד. הנאשם היה נתון בחרדות, דיכאונות, בוש וסבל סבל רב ויש להתחשב בכך.

ג. האזרחים שהתפרעו והכשילו שוטרים באירוע לא הועמדו לדין. שוטר השח"ם אביב [REDACTED] שכתב פרטים כוזבים בדו"ח הפעולה ואף צפה עם הנאשם בסרטוני האירוע ושוחח עם הנאשם על האירוע עובר לחקירתם במח"ש, אף הוא לא הועמד לדין ויש בדברים משום אפליה וחוסר צדק באופן המהווה אכיפה בירנית. אי העמדתם לדין, מבוססת על מניעים זרים ופסולים.

אכיפה בלתי שוויונית זו היא גורם הרסני מבחינה חברתית שכן בני החברה חשים כי נוהגים בהם איפה ואיפה ותחושת חוסר השוויון היא מהקשה שבתחושות.

ד. במסגרת טיפולו באירוע בישוב יצהר ובסערת הטיפול באירוע שהיה אירוע לחוץ, המוני וכאוטי, טעה הנאשם בשיקול דעתו בלהט האירוע ומתוך בלבול וריסס את המתלונן בגז.

ה. בטרם חקירת מח"ש הציג הנאשם לאביב את הסרטונים. הנאשם עשה זאת באופן לא מתוכנן ולא מתוך כוונה לשבש את החקירה. הסרט עצמו פורסם באינטרנט ויש סבירות גבוהה שאביב צפה בו שם, עוד בטרם הוצג ע"י הנאשם.

ו. עדי האופי ואסופת תעודות ההערכה, תעודות ההוקרה, ההמלצות והתיעוד של הפרויקטים החברתיים בהם נטל הנאשם חלק מוכיחים שהנאשם שוטר טוב ומוערך. טיב שירותו המצוין של הנאשם מוכיח שמדובר באדם ערכי, ציוני ומנהיג, אשר החברה והארגון חבים לו חוב מוסרי.

ז. עונש של הורדה בדרגה ואפילו לתקופה קצובה יגזול מהנאשם את כבודו ויחרוץ את גורלו במשטרה. יש להשיב לנאשם את כבודו ולאפשר לו להמשיך את שירותו במשטרת ישראל.

ח. הנאשם נתבע אזרחית ע"י המתלונן.

ט. ההגנה הפנתה לתיקי ביד"מ מס' 104/10 ו-105/10 שעניינם רישום שעות כוזב ומתמשך של שני שוטרים, שם עתרה התביעה בין היתר, לעונש של הורדה בדרגה לתקופה קצובה של 3 חודשים בלבד.

דברי הנאשם

5. הנאשם פנה לבית הדין בהתרגשות רבה, סקר את תולדות חייו מאז עלייתו בשנת 1987 במטרה להתנדב לצה"ל, שירותו הקרבי בחטיבת "גולני" כחייל בודד, גיוסו למשטרה בשנת 1994, שירותו כסייר בתחנת ראשל"צ, בלש במפלג סמים בימ"ר מרכז, בלש במרחב ירקון, בלש ופקחן נוער במרחב שומרון, ויציאתו לקורס קצינים בגיל 36. עוד למדנו מדברי הנאשם כי הוא בן 42, נשוי בפעם השנייה ואב ל-5 ילדים. בתו הבכורה מסיימת בקרוב את שירותה הצבאי ובתו הצעירה בת שנה וחצי. הנאשם משלם מזונות עבור שתי בנותיו מנשואיו הראשונים ואף נושא בתשלומי משכנתא. לנאשם חובות רבים ולאחרונה רומה בסכום של 7000 ש"ח. הנאשם עמד בדבריו על גאוותו לשרת במשטרה ועל תחושת השליחות והסיפוק המלווים אותו בשירותו. הנאשם סיפר על פרויקט בשם "אוס" (מילה שפירושה ביפנית הינה לדחוף קדימה, לעמוד בסבל ולא להישבר, הלקוחה מתחום אמנויות הלחימה). הנאשם ייסד את הפרויקט בעיר אריאל ובמסגרתו אימן בני נוער עובר חוק באמנויות לחימה במטרה להעלותם על דרך הישר. הנאשם הפנה לעדותו של עד אופי מס' 1, שסיפר בעדותו על הצטרפותו לפרויקט של הנאשם לאחר שהנאשם עצר אותו ועוד 3 מחבריו בחשד להתפרצות לביה"ס התיכון באריאל. העד השתתף בפרויקט של הנאשם, עלה על דרך הישר, שירת שירות קרבי מלא בצה"ל ולאחר מכן התגייס למשטרה וכיום הוא משרת במרחב ירקון.

הנאשם טען כי לא זכה בתעודת הצטיינות מנשיא המדינה על פועלו ואף לא נשלח לפולין במשלחת מטעם משטרת ישראל, בשל קיומו של תיק זה.

באשר לטיפולו באירוע בישוב יצהר, הצהיר הנאשם כי הוא לוקח אחריות על מעשיו ומתנצל. בהתייחס לאישום השני, הצהיר הנאשם כי נהג בטיפשות, בקלות דעת ובחוסר מחשבה אולם ללא כוונת מכוון לשיבוש חקירה. הנאשם סיפר כי דיווח לפיקוד על קבוצת בלשים הכוללת את אביב [REDACTED] שהשתכרו והתנהגו באופן לא הולם ואלה מצדם שמרו לו טינה שהביאה לעולם את תלונתו של אביב נגדו.

בהתייחס לאפשרות שיורד בדרגה, אמר הנאשם שיהיה לו קושי רב להכיל עונש שכזה. טען שעונש שכזה "ישבור" אותו באופן שלא יצליח להתאושש. הנאשם תיאר את השנתיים האחרונות שעברו עליו כסיוט.

דיון והכרעה

6. **אכיפה בררנית** – בטיעוני ההגנה לעונש נטען כי אי העמדת המתלונן וחברו לדין פלילי, לאחר ששכבו מתחת לניידת במטרה להכשיל את השוטרים באירוע, כמו גם אי העמדתו לדין של השוטר אביב, מהווים אכיפה בררנית ופסולה. טענת אכיפה בררנית הינה ענף של טענת הגנה מן הצדק. טענה זו נטענת כטענה מקדמית ותכליתית להוביל לזיכוי של הנאשם. מאחר והנאשם הודה בכתב האישום המתוקן במסגרת הסדר הטיעון בין הצדדים, הרי שאין כוונת ההגנה לטעון לזיכוי של הנאשם אלא להתחשב בטענה כבסיס להקלה בעונש.

בהלכה הפסוקה נקבע, כי לא כל הבחנה בין העמדתם לדין של שני אנשים, ואפילו שעה שעניינם דומה, יש בה משום אכיפה בררנית.

כפי שצוין בע"פ (י-ם) 40649/07 **מדינת ישראל נ' ש' מלכה ואח'** (23.3.09) (פורסם במאגר נבו) אכיפה בררנית היא אכיפה הפוגעת בשוויון בפני החוק. ואולם, לא כל אכיפה חלקית, "סלקטיבית" או מדגמית, היא אכיפה פסולה שיסודה בהפליה. על פי ההשקפה המקובלת, ההכרעה אם אכיפה חלקית היא אכיפה מותרת, או שמא אכיפה בררנית פסולה, תיגזר בדרך כלל מטיב מניעה של התביעה. ככל שיוכח כי כתב האישום יסודן בשרירות או במניעים פסולים של התביעה, יבוטל כתב האישום (ההדגשה אינה במקור).

ויודגש, אכיפה בררנית הינה אכיפה המבדילה בין בני אדם דומים או בין מצבים דומים לצורך השגת מטרה פסולה:

"ללא יומרה להציע הגדרה ממצה, אפשר לומר, לצורך עתירה זאת, כי אכיפה בררנית היא אכיפה הפוגעת בשוויון במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא" (בג"ץ 6396/96 זקין נ' עיריית באר שבע, פ"ד נג(3) 289, בע' 304-305 (1999)).

במקרה דנא קיים הבדל מהותי בין הנאשם למתלונן וחברו שכן הנאשם הועמד לדין בהליך משמעותי שתכליתו העיקרית הינה סינון אנשים שאינם מתאימים לשירות והתוויית מסרים ערכיים לנאשם ולארגון.

בהנחה שלא ננקטו נגד המתלונן וחברו הליכים פליליים כלשהם אין בכך כדי להשפיע על ההליך המשמעותי ולא כלום, שכן תכליתו של ההליך הפלילי הינה להעניש עוברי חוק כל אימת שקיימות ראיות לכאורה ונשקל העניין הציבורי בהעמדה לדין.

באשר לשוטר אביב, אין מחלוקת כי בינו לבין הנאשם ישנו פער ניכר בגיל, בדרגה ובמעמד. יתרה מכך השוטר אביב היה פקודו של הנאשם והנאשם היה זה שהוביל את המעשים המתוארים באישום השני. למדנו כי נגד אביב ננקט צעד משמעותי מסוג הערת מפקד ונחה דעתנו כי די בכך.

בנסיבות הללו אין המדובר באנשים דומים ואף לא במצבים דומים. כמו כן, לא התרשמו כי שיקולי התביעה במקרה זה מיוסדים על אדני השרירות או השיקולים הזרים.

לפיכך מצאנו לדחות את הטענה.

7. **העונש ההולם** – עובדות האישום הראשון עניינן הפעלת כוח במצב בו לא היה נדרש מבחינה עניינית ואף אסור מבחינה חוקית. הפעלת הכוח בנסיבות המתוארות בדרך של ריסוס פניו של המתלונן בגז, לא נועדה למימוש תכלית מבצעית כלשהיא. מדובר בתקיפה אסורה להבדיל מהפעלת כוח מותרת או אף מהפעלת כוח מותרת שחרגה מהמידה הראויה.

קצין שטח מנוסה כמו הנאשם היה אמור לרסן את עצמו. היכולת להשתמש בכוח באופן חוקי מקום בו השוטר נדרש לכך או לרסן את השימוש בכוח משפסק הצורך בו, היא חלק ממקצועיותו של שוטר שטח, לא כל שכן קצין שטח מנוסה ועתיר ניסיון כמו הנאשם. מקצועיות השוטר אמורה לעמוד לו גם כשמסביב יהום הסער והוא נקלע להתפרעות המונית במתאר שכזה.

על רקע כל אלה יש לראות בהתנהגותו של הנאשם, כשל חמור.

באשר לעובדות האישום השני – הנאשם הוסיף על חטאו ופגע באחד מערכי היסוד של הארגון, אמינות הדיווח.

דיווח אמין של שוטר מהווה תשתית לתיק חקירה, תשתית להליך הפלילי שבא בעקבותיו ואף להחלטות פיקודיות - מקצועיות.

פגיעה בערך זה כמוה כשיבוש הליכי חקירה ומשפט.

משטרה שאינה אמינה לא תוכל לבצע את תפקידיה ולא תזכה באמון הציבורי שהוא נשמת אפו של הארגון ותנאי הכרחי לתפקודו.

אמון הציבור במשטרה מקפל בתוכו את אמון האזרחים, אמון מערכת המשפט, אמון המשרתים בארגון וכו' וכל אלה הם בבחינת תנאי בלעדיו אין לעבודת המשטרה.

שוטר שנכשל במעשה שכזה מקעקע את היסודות עליהם מושתת הארגון וזאת מעבר לפגם המוסרי האישי שיש במעשה.

מחובתנו של בית הדין לעקור את תת תרבות השקר משורות הארגון. על שוטר או קצין שנכשל בעבירה מסוג זה לשאת בעונש כבד. המדיניות הנהוגה בבית הדין הינה הטלת

עונש שיש בו פגיעה של ממש במעמדו של נאשם בארגון. בית הדין נוהג להטיל במקרים מסוג זה בין היתר, עונש של הורדה בדרגה.

יחד עם זאת, התרשמנו מאוד מאופיו של הנאשם וטיב שירותו ובפרט מהפריקט אותו יזם הנאשם המעלה על דרך הישר נוער עובר חוק. עדות חיה לחשיבותו ויעילותו של אותו פרויקט הובאה בפנינו בדמותו של עד אופי מס' 1 שפגש בנאשם לאחר שהאחרון עצר אותו בעוון התפרצות. הנאשם פרס עליו את חסותו והוביל לכך שאותו עד התגייס ליחידה קרבית בצבא ובשלב מאוחר יותר אף גויס למשטרה. העד העיד בפנינו כי הקשר שלו עם הנאשם נמשך עד היום והוא רואה בנאשם מודל לציונות, ערכים ואהבת הארץ וזו כאמור דוגמה אחת בלבד.

שורת הדין צריכה הייתה לחייב ענישה מחמירה בהלימה לחומרת המעשים. אולם במקרה הנ"ל, לאור אופיו של הנאשם, ההיסטוריה האישית המיוחדת, תפקודו בארגון ופעילותו החברתית המרשימה, יש מקום לילך בדרך מתונה יותר, דרך של התחשבות דרך של נקיטה במידת הרחמים, המחייבת יצירת איזון אחר, מקל יותר.

8. לפיכך אני ממליץ להשית על הנאשם עונש של נזיפה חמורה וקנס בסך 5,000 ₪.

סני"ץ איתן כהן, שופט

אב בית הדין, צ' דוד-גולדברגר

1. אני מסכימה לחוות דעתו של חברי השופט כהן ואבקש להוסיף הערות מספר.
2. מלאכת גזירת הדין היא מלאכה קשה תמיד, אך היא הייתה קשה במיוחד בתיק זה. מחד, צודקת התביעה בטיעוניה לפיהם הנאשם כשל בתפקידו כמפקד וכקצין. כישלון שיש לתת לו ביטוי בעונש חמור שיכלול גם רכיב של הורדה בדרגה. מנגד, נסיבות הנאשם בתיק זה הן מיוחדות ביותר ודומה שאין להן אח ורע. על אופיו הטוב של הנאשם העידו לפנינו 7 עדים, בהם גם אזרחים שהיכרותם עם הנאשם נעשתה במסגרת תפקידיו השונים במשטרה. עדים שרובם הצהירו כי באו לבית הדין מיוזמתם כי הרגישו חובה לעשות כן כדי שביום הדין זכויות הרבות של הנאשם יעמדו לימינו. העדויות כולן הותירו רושם מיוחד על בית הדין והן הצביעו על כך שבפני בית הדין ניצב נאשם יוצא דופן שפועלו לטובת המשטרה כפרט ולחברה ככלל - לא יסולא בפז. כך לדוגמה, מפקדו של הנאשם, [REDACTED], העיד על הנאשם: "זה אחד הקצינים שאני סומך את שתי ידי עליו, ובמשימות הכי מורכבות...אני שמח לראות אותו לצדי, לתת לו להוביל, ואני מקווה שיהיו עוד כמה קצינים כמוהו במשטרת ישראל... אני אומר את זה ומצטמרר כרגע כי אני לא נוהג להגיד את זה על כל אחד ואחד, אבל בסיטואציה הזו אני מפעיל כל מה שאני יכול על מנת שהקצין יקבל את הקרדיט לו הוא ראוי על פועלו במשטרת ישראל ולעם ישראל".

3. מעדויות העדים ששמענו, מתעודות ההצטיינות וההוקרה ומן הכתבות בעיתונות שהוגשו לנו – למדנו כי הנאשם תרם רבות לשיפור תדמיתה של המשטרה בקרב הציבור ולאמון הציבור בה.

4. באשר לאמון הציבור, שהוא שיקול נכבד בענישה כפי שציננה בצדק התובעת, אמר בית המשפט העליון בבג"ץ 5562/07 עו"ד דרור שוסהיים נ' השר לביטחון פנים ואח' את הדברים שלהלן:

כשל של מועמד במהלך תפקידו אינו תמיד ובהכרח פוסל את קידומו לתפקיד מטעמים של פגיעה באמון הציבור. אכן, אמון הציבור הוא מושג המכיר גם הוא בקיומה של הסליחה, המחילה, והתשובה (השוו בג"ץ 4668/01 חה"כ יוסי שריד נ' ר' הממשלה, תק-על 2001(4) 861, פסק דינה של השופטת שטרסברג-כהן). אמון הציבור במשמעות זו הוא פן של המידתיות הנדרשת בהליך מינויים הננקט על-ידי הרשות המוסמכת. מידתיות זו קשורה, בין היתר, בהכרה בדבר מקומו של מושג התיקון בתפיסה החברתית הכללית, ובתפיסתה של היהדות. היא קשורה בהערכה כי כשל חד-פעמי של איש ביצוע ברמה גבוהה עשוי גם להפוך חוויה מתקנת לאדם, ולהגביר בו את המודעות והרגישות הנדרשים לביצוע שלם יותר של תפקידו. הניסיון הקשה, בושת הפנים, החרטה, ומיצוי הדין המערכתי והמשמעותי מביאים אדם לידי חשבון נפש, לחינוך עצמי, ולהבנת עצמו ומשמעות תפקידו במימדים עמוקים יותר. לתהליך זה עשויה להיות תרומה חשובה גם להעלאת רמתה של המערכת הציבורית בה האדם פועל.

5. על עונש ההורדה בדרגה נאמרו בפסק הדין של בית הדין הצבאי לערעורים בפרשת סא"ל גבע (ע/153/03 - סא"ל גבע שגיא נ' התובע הצבאי הראשי) הדברים האלה:

אכן, ההורדה בדרגה, אשר נושאת עימה קלון חיצוני ואשר מלווה את האדם מעתה ואילך היא חמורה, לעיתים, מעונש המאסר. זאת, במיוחד, באשר למי שהדרגה מהווה עבורו סמל לדרך החיים בה בחר.

6. הנאשם שלפנינו יצא לקורס קצינים בגיל מאוחר וחרף הפגיעה בשכר שהייתה כרוכה בכך והוא עשה כן כדי לממש את השליחות שהוא שם לנגד עיניו בהחזרת בני נוער למוטב. דומני שהמקרה שלפנינו הוא אחד המקרים המיוחדים שבהם אין למצות את הדין עם הנאשם ונקודות הזכות יוצאות הדופן שצבר הנאשם לאורך שירותו ראוי שיעמדו לימינו ביום גזירת הדין.

השופט ש' פרנקו

אני מסכים.

עו"ד שמעון פרנקו, שופט

סוף דבר

נוכח כל האמור לעיל, אנו משיתים על הנאשם את העונשים שלהלן:

- נזיפה חמורה
- קנס בסכום של 5,000 ₪. הקנס ישולם ב- 10 תשלומים שווים וחודשיים.

ניתן והודע היום כ' באב תשע"ב, 8 באוגוסט 2012.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופט _____ אב בית הדין _____ שופט _____
 סנ"ץ איתן כהן סנ"ץ ציפי דוד-גולדברגר עו"ד שמעון פרנקו

גזר – דין

הנאשם, ששירת בתאריכים הרלבנטיים לכתב האישום במז"פ [REDACTED], הורשע עפ"י הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן ב-3 עבירות התנהגות שאינה הולמת שוטר לפי סעיף 3 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה התשס"ו-2006.

מכתב האישום המתוקן עולה כי העבירה הראשונה בוצעה במהלך שנת 2009, במועד ובשעה שאינם ידועים, כאשר הנאשם ביקש מפקוד שלו וכן מאזרח שהיה מצוי בהליכי גיוס למשטרה, להגיע לביתו כדי לסייע לו בתליית רמקולים. השניים עשו כן במשך כשלוש שעות. העבירה השניה בוצעה במהלך חודש מאי 2009, במועד ובשעות שאינם ידועים. הנאשם הגיע לביתו, ביחד עם צוות המעבדה לאחר סיום פעילות במבצע חיפושים אחר [REDACTED] ז"ל. הנאשם ביקש מחברי הצוות לסייע לו בפיזור ערימת אדמה בגינה והם עבדו ביחד במקום כשלוש עד ארבע שעות. הנאשם אישר את דיווחי הנוכחות של פקודיו המתייחסים לפרק זמן זה כשעות עבודה. העבירה השלישית בוצעה בתאריך 12.4.11 או סמוך לכך בעת שהנאשם ושניים מפקודיו היו בתפקיד, ונסעו ברכב משטרה לפגישת עבודה באזור רחובות. טרם הגיעם לפגישה עצר הנאשם בבית גיסתו המנוחה ברחובות, הנמצא בקומה שלישית של בניין דירות ללא מעלית. לבקשת הנאשם הורידו שלושה מהדירה רהיטים לרבות מזרון ושידה, אותם העמיסו על רכב היחידה, פעולה שארכה פרק זמן של בין חצי שעה לשעה. במהלך הורדת הרהיטים נחתך אחד השוטרים בידו. מאוחר יותר, משחזר הנאשם לביתו, סייע לו פקודו לפרוק את הרהיטים.

בהתייחס לאלו, עפ"י כתב האישום, הנאשם התנהג באופן שאינו הולם שוטר ושיש בו כדי לפגוע בתדמית המשטרה בכך שביקש מפקודיו ומאזרח המצוי בהליכי גיוס למשטרה לבצע עבורו עבודות פרטיות, בכך שהסתייע בהם בפועל, בכך שאישר את דיווחי הנוכחות של השוטרים כשעות עבודה ובכך שעשה שימוש ברכב היחידה לצורך העברת הרהיטים לביתו.

הצדדים הודיעו כי הגיעו להסדר טיעון במסגרתו יודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, והצדדים יעתרו במשותף לעונשים של נזיפה חמורה וקנס כספי בשיעור של 10 ימי שכר שהינם כ-7,980 ₪ ברוטו.

מטעם ההגנה העידו לזכותו של הנאשם 3 עדי אופי ובהם אשת הנאשם.

העיד [REDACTED] אשר שירת במז"פ בין היתר כראש מדור מעבדות ניידות ופרש מהמשטרה לפני למעלה מ-3 שנים. כן העיד [REDACTED], המשמש כקצין זיהוי של מחוז תל-אביב וקודם לכן שירת במגוון תפקידים במעבדות הניידות. השניים דיברו בשבחו של הנאשם הן בפן המקצועי והן בפן האישי.

עוד שמענו מפי העדים על שגרת העבודה ביחידה, על אופייה הייחודי, השרות הממושך באותו תפקיד, הכונוניות התמידיות שלאחר שעות העבודה והקושי שבחשיפה למראות הקשים. כל אלו מחייבים לדבריהם עבודה צוותית ומביאים לקשרי חברות קרובים בין אנשי השלוחה, ותמיכה איש ברעהו, המתפרסים אף מעבר לשעות העבודה.

אשת הנאשם סיפרה בעדותה בגילוי לב אודות ההתמודדות הלא קלה בבית במהלך השנים עם תפקידו של בעלה. כן סיפרה על קשיים אישיים שחוותה המשפחה במהלך השנה האחרונה. היא ביקשה כי נתחשב בתרומתו ובמסירותו רבת השנים של הנאשם לארגון וכנגזרת מכך בתרומת המשפחה לכך, והביעה את תקוותה לסיום הפרשה, על מנת שיוכלו לחזור לשגרת החיים בביתם.

התובע בטיעונו לעונש ציין בהתייחסו לנסיבות העבירה כי התביעה אינה חולקת על כך שהיחידה בה שירת הנאשם היא ייחודית. עם זאת לדבריו כללי המשמעת חלים על כל המשרתים בארגון ויחסים היררכיים תקינים צריכים להישמר בכל היחידות.

התובע הגיש לעיונו את פסק הדין של כבוד השופט בייניש בעש"מ 7858/03 יופה נ' מ"י. באותו עניין, המערער ששימש כממונה חקירות באגף המכס והבלו, פנה בהזדמנויות שונות לעובדים הכפופים לו במשרד, בבקשה שיבצעו עבורו עבודות פרטיות הקשורות ללימודיו באוניברסיטה. התובע הפנה אותנו לקביעת השופט לפיה השלמה עם נוהג פסול שהשתרש במקום עבודה, אין פירושה מתן הכשר לאותו נוהג. לדבריו, בעניינו, גם אם מדובר ביחידה שקיים בה במובנים מסוימים טשטוש בין מפקד היחידה לבין פקודיו, אין בכך כדי להכשיר התנהגויות מהסוג המתואר בכתב האישום.

התובע הפנה אותנו להתייחסות בית המשפט לאחד מכללי האתיקה שנקבעו בשירות המדינה לפיו אסור לממונה לדרוש מעובדים הכפופים לו לבצע עבורו פעילויות שאינן קשורות בתפקידם בשירות המדינה.

כלל זה, לדברי ביהמ"ש מעוגן במערכת היחסים המובנית שבה העובד הנתון למרות הממונה אינו יכול לסרב לבקשותיו. וזאת ללא קשר עם מידת מוכנותו של הכפוף להיעתר לבקשה. לדברי התובע, גם באותו עניין, נקבע כי העונש שהושת על הנאשם, נזיפה והפקעת חצי ממשכורתו הקובעת, ראוי כי יישאר בעינו.

בהתייחסותו לעונש ביקש התובע כי נכבד את הסדר הטיעון וציין את הנימוקים הבאים שאלמלא הם העונש הראוי למקרה זה היה לדבריו, הורדה בדרגה :

- חלף זמן ניכר מהאירועים הנידונים אשר 2 מהם אירעו במהלך שנת 2009.
- בפני התביעה עמד קושי ראייתי, בין השאר, כיוון שמרבית עדי התביעה לא רצו להעיד מתוך חוסר נעימות בשל יחסי החברות שלהם עם הנאשם.
- הודיית הנאשם בפני ביה"ד ושיתוף הפעולה שלו גם בחקירת מח"ש.
- טיב שירותו החיובי של הנאשם והעובדה שהועבר מתפקידו עקב ההליך.

התובע הגיש את תדפיס הערכותיו התקופתיות של הנאשם מהשנים האחרונות בהן הוערך בציוני טוב מאוד. כן ציין שבעברו המשמעותי 2 הרשעות ישנות בפני דן יחיד שאינן ממין הענין.

הסנגור בטיעונו ביקש להדגיש את הודיית הנאשם במיוחס לו ואת קבלת האחריות המלאה למעשיו.

עם זאת עמד על הנסיבות בהן אירעו המקרים, בגינן לדבריו, מיקום העבירה בסקאלת החומרה, הוא בצד הקל.

הוא ציין כי, כפי שגם עולה מדברי עדי האופי, הנאשם שירת ביחידה ממנה שאב את הרגלי העבודה ודרך החיים שלו. יחידה שבין חבריה התקיימה מערכת יחסים אינטימית, צורך לשוחח איש עם רעהו אודות המראות הקשים שספגו במהלך היום. על רקע חברי ואינטימי זה, טוען הסנגור, לנאשם לא הייתה כל כוונה לנצל את פקודיו. הוא עצמו גם עזר וסייע להם בביתם לא אחת, באופן דומה.

עוד טען הסנגור כי אל מול ההרשעה עומד קצין וותיק ומקצועי, אשר הערכותיו התקופתיות, מסמכים נוספים ודברי עדי האופי, מלמדים על כי השקיע בעבודתו כמיטב יכולתו, ומעבר לזמן המקובל.

הסנגור הגיש לנו מקבץ של מכתבי הערכה ותעודות הוקרה מגורמי משטרה ומגורמים אזרחיים ובהם פרקליטות בכירות, יו"ר זק"א, ראש מז"פ לשעבר וממ"זים, אשר מדברים בשבחיו של הנאשם ומעידים כי נטל חלק בטיפול במקרים בולטים כמו פרשת [REDACTED] ז"ל. בעקבות המקרה הנדון הועבר הנאשם לתפקיד אחר [REDACTED], גם שם הוא זוכה להערכת מפקדיו, כעולה ממכתבי ההוקרה שקיבל מהם.

לסכום דבריו ביקש הסנגור כי בנסיבות המיוחדות אותן ציין, נכבד את הסדר הטיעון. לדבריו, העונש שלגביו הוסכם אינו קל, ונוסף לכך הנאשם כבר נפגע בשכרו כתוצאה מהעברתו לתפקיד אחר, והוא צפוי לכך שבעקבות הרשעתו יישקלו נגדו צעדים מינהליים.

המקרים בהם הורשע הנאשם הינם חמורים ומצויים, על פניהם, במדרג הגבוה של עבירת ההתנהגות שאינה הולמת שוטר.

פנייה לפקודים, על מנת שיעזרו למפקדם בביתו בביצוע עבודות פרטיות במהלך שעות העבודה, היא התנהגות שאינה הולמת מפקד בארגון, ואף מנוגדת לערכי הארגון ולמטרותיו.

טיעוני ההגנה התמקדו בתיאור מאפייני היחידה, ייחודה ויחסי החברות השוררים בין הנאשם לפקודיו שבמסגרתם נהוג ומקובל היה לעזור איש לרעהו.

לעניין זה, ראשית נציין כי אחת מהעבירות בהן הורשע הנאשם נוגעת לפנייתו, לא רק לפקודו, אלא גם לאזרח שהיה מצוי בהליכי גיוס למשטרה. הסיוע בתליית הרמקולים בביתו של הנאשם, אך זמן ניכר, כשלוש שעות. פנייה מסוג זה אל אזרח המצוי עדיין בהליכי גיוס, הינה פסולה מעיקרה ויש בה כדי ליצור תדמית שלילית ומוטעית אודות הרגלי העבודה במשטרה ודרישותיהם הפרטיות של המפקדים מפקדיהם. ברי כי אזרח בסיטואציה זו, המצפה לגיוסו, יתקשה לסרב לפניה כזו, ממי שעתיד להיות מפקדו. לא כל שכן, שהוא אינו חווה עדיין את אותו פן מקצועי, המביאו כפי שנטען, למערכת היחסים האינטימית הנוצרת בין שוטרי היחידה.

גם פנייה ע"י מפקד לפקודיו בפועל על מנת שיסייעו לו בביצוע עבודות פרטיות, הינה פסולה ובעייתית כשלעצמה. לא כל שכן, כאשר הדברים מתבצעים תוך כדי תפקיד, במהלך שעות העבודה. באחד המקרים הנאשם אף אישר את דווחי הנוכחות של פקודיו, המתייחסים לפרק זמן של 3 עד 4 שעות במהלך סייעו לו בפיזור אדמה בגינתו, כשעות עבודה.

למותר לציין כי אישור דווח מסוג זה אינו תקין באשר הוא כוזב. כמו כן מעבר למשמעויות השכריות הכרוכות בדווח, קיימים היבטים בעייתיים נוספים בהתרחש חלילה תאונה או פציעה במהלך העיסוק בעבודות הפרטיות, שאינן קשורות בביצוע תפקידיו של השוטר. באחד המקרים במהלך הסיוע לנאשם בהורדת רהיטים מבית גיסתו המנוחה בקומה השלישית של בניין דירות והעמסתם על רכב היחידה, אכן נחתך בידו אחד מפקודיו. למרבה המזל דובר ככל הנראה בפציעה קלה, שלא הצריכה דווח או טיפול מיוחד.

עוד נציין בהקשר זה כי לא מצאנו רלבנטיות לטיעוני ההגנה בדבר השימוש שנהוג היה לבצע ברכב היחידה לצרכים פרטיים ע"י הכונן היחידתי אליו היה צמוד הרכב בשעות שלאחר העבודה. במקרה הנוכחי השימוש ברכב היחידה לצרכים פרטיים של הנאשם והפעלת הפקודים לשם כך, נעשו בשעות העבודה, בעת שהנאשם ופקודיו היו בתפקיד, ובדרכם לישיבת עבודה עם גורם מקצועי.

אכן יפים לנסיבות המקרה שבפנינו דברי כבוד השופטת בייניש בביהמ"ש העליון בירושלים בעש"מ 7858/03 ירדן יופה נגד מדינת ישראל.

כאמור, דובר בערעור על הרשעת ממונה חקירות באגף המכס והבלו בבית הדין למשמעת של עובדי המדינה בעבירות של פגיעה במשמעת, התנהגות שאינה הולמת עובד מדינה ועשיית שימוש פרטי ברכוש המדינה.

הממונה פנה במספר הזדמנויות לעובדים הכפופים לו בבקשה שיבצעו עבורו עבודות פרטיות הקשורות ללימודיו באוניברסיטה. השופטת בייניש דחתה את טענות המערער לפיהן אין פסול בפנייתו זו לכפופים לו בהיותה חברית, תמימה ונעשתה בהסכמה, במסגרת הסיוע ההדדי בין העובדים בכל הנוגע ללימודיהם. עוד נדחתה טענתו כי ההסתייעות בעובדים לצרכי הלימודים היתה נוהג מקובל במשרד, אותה עת.

לדבריה: "...נוהג פסול שהשתרש במקום עבודה, לא יוכשר רק בדרך של העלמת עין מצד הממונים, או השלמתם עם אותו נוהג... הכלל שנקבע בכללי האתיקה האוסר על ממונה לדרוש מעובדים הכפופים לו לבצע עבורו פעילויות שאינן קשורות בתפקידם בשרות המדינה, מעוגן במערכת היחסים המובנית, שבה העובד הנתון למרות הממונה, אינו יכול לסרב לבקשותיו. מטעם זה, במקרים רבים, עצם פנייתו של ממונה לעובד הכפוף לו בבקשה שיעשה עבורו עבודה פרטית, תעלה כדי ניצול לרעה של מעמד הממונה.... ביסוד הכלל האמור מצויה ההנחה שאין להעמיד את העובד במצב בו יהיה עליו להחליט אם לעמוד בדרישה או לסרב לה. אף אם נענה העובד לבקשת הממונה עליו, הרי הסכמה כזו, נגועה במקורה בחוסר השוויון האינהרנטי ליחסי הכוחות בין ממונים לעובדים הכפופים להם...."

על אף שטענותיו הדומות של הנאשם שבפנינו אינן נוגעות לעצם ההרשעה אלא לנסיבות לקולא של העבירה, מצאנו חשיבות לציטוט דבריה החד משמעיים של כבוד השופט בייניש, ולו מהטעם ששמענו, למרבה הצער, מפי עדי הגנה ובהם מפקדו הקודם של הנאשם, כי אינו רואה עבירה במעשי הנאשם.

עם כל ההבנה לאופי העבודה ולקשיים הנלווים הכרוכים בשירות ביחידתו של הנאשם, הרי שקיימות במשטרת ישראל יחידות מיוחדות נוספות בהן נוצרים קשרי חברות אינטימיים וקרובים בין שוטרי היחידה, בכל הרמות, בשל אופי וטיב העבודה המשותפת. מצופה מהנאשם וממפקדים אחרים כמותו, להשכיל ולאבחן בין פעילות והתנהלות חברתית לגיטימית, במסגרת היחידה, שהינה מבורכת ורצויה, לבין מעידות פסולות ואסורות מהסוג הנדון במקרה שבפנינו.

אל מול כל אלה נתנו דעתנו לנסיבות המקלות העומדות לזכותו של הנאשם. ראשית, הודייתו ולקיחת האחריות על מעשיו. התרשמנו מכנותו של הנאשם והבנתו את הפסול שבמעשיו, אם כי אלו באו בדיעבד ובשלב מאוחר יחסית. עוד התרשמנו מטיב שירותו החיובי של הנאשם ומתרומתו הרבה למשטרה במהלך שנות שירותו החל מ-1995. מהמסמכים, תעודות ההוקרה והמכתבים הרבים שאסף סגורו של הנאשם מגורמי פיקוד ומקצוע אליהם פנה, עולה כי כולם מדברים בשבחיו של הנאשם, הן בפן המקצועי והן בפן האישי. על חלקו בפענוח פרשיות חמורות ובהן אירועי רצח, תוך גלוי מקצועיות, מסירות, נחישות והשקעה רבה. גם על אופן תפקודו במלמ"ש במהלך השנה האחרונה, לשם הועבר בעקבות האירועים נשוא תיק זה, זכה להערכה ולשבחים.

בבואנו להחליט באם לכבד את הסדר הטעון שהוצג לנו, עומדת בפנינו פסיקה עניפה של בתי המשפט לפיה אם אין טעמים מיוחדים השוללים זאת, בית המשפט בדרך כלל יכבד את ההסכם. וכפי שנאמר בע"פ 2043/91 פלוני נ' מ"י "ככלל, בית המשפט יראה לקיים את הסדר הטעון בשל הטעמים הקשורים בחשיבותם ובמעמדם של הסדרי הטעון.... במסגרת בחינתו של העונש המוצע ייתן בית המשפט דעתו על כל שיקולי הענישה הרלבנטיים ויבחן אם העונש המוצע מקיים את האיזון הדרוש ביניהם. לשם כך יבחן בית המשפט את העונש ההולם בנסיבות העניין וישקוף עליו גם באספקלריה שהעמידה לרשותו התביעה בהסדר הטעון שערכה..."

אחרי ששקלנו את כל השיקולים הרלבנטיים לעניין ונתנו דעתנו אף לעמדת התביעה המקובלת עלינו, לפיה אילולא הנימוקים שפורטו בפנינו, העונש ההולם כתב אישום חמור מסוג זה היה הורדה בדרגה, מצאנו כי בנסיבות העניין, העונש המוצע מקיים את האיזון הדרוש.

אשר על כן החלטנו לכבד את הסדר הטעון.
אנו משיתים, אפוא, על הנאשם את העונשים הבאים:

- נזיפה חמורה
- קנס בשיעור של 10 ימי שכר אשר ישולם ב- 4 תשלומים שווים ורצופים.

ראינו לנכון להורות על העברת העתק מפרוטוקול הדיון לראש מז"פ וזאת לאור התרשמותנו מדברי הנאשם ואחרים כי כללי המשמעת והאתיקה הנוגעים לעבירות נשוא תיק זה אינם נהירים דיים ביחידות מז"פ.

שופטת, צ' דוד-גולדברגר

אני מצטרפת לחוות הדעת של חבריי, אב בית הדין והשופט זהר, ואבקש להוסיף מילים מספר. בתיק זה נחשף בית הדין לאופי העבודה ביחידות המעבדה הניידת של מז"פ. מן העדויות שבאו לפנינו למדנו כי חלק ניכר של פעילות היחידות נעשה מעבר לשעות העבודה המקובלות. עוד למדנו כי שוטרי היחידה מצויים במצב של כוננות מתמדת שבה הם מרותקים למקום מגוריהם, וכי למעט בזמן חופשות או קורסים אין הם רשאים להתנתק מסביבת מגוריהם. מצב דברים זה שבו הזמן הפרטי לכאורה משולב באופן הדוק בעבודה בפועל, בלי שיהא מוסדר בנהלים כתובים, לרבות עיגון בכתובים של תגמול בשל כוננות כאמור – עלול להצמיח ערבוב וטשטוש גבולות, כפי שקרה לצערנו בתיק דנן. דומני שטוב תעשה המשטרה אם תסדיר – באמצעות הגורמים האמונים על כך באמ"ש – את הכוננות ביחידות מז"פ וביחידות אחרות שנדרשות לכך, וכן את התגמול בגינה, כפי שעשתה המדינה זה מכבר (ראו הוראות פרק 27.5 לתקש"יר בנושא תוספת בעד כוננות וקריאת פתע).

נוכח האמור, תעביר המזכירות העתק מגזר הדין לר' אמ"ש.

ניתן והודע, היום, ט' באלול תשע"ב, 27.8.12, במעמד הצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופטת _____ אב בית הדין _____ שופט _____
סני"צ ציפי דוד גולדברגר נצי"מ רחל אדלסברג סני"צ מאיר זוהר

סגור :

אנו מבקשים כי הקנס ינוכה בתשלום אחד.

תביעה :

אין לנו התנגדות.

החלטה

כמבוקש.

שופט _____ אב בית הדין _____ שופט _____
 סני"צ מאיר זוהר נצי"מ רחל אדלסברג סני"צ ציפי דוד גולדברג

גזר דין**כללי**

הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום המתוקן שהוגש נגדו, והורשע בעבירה של אי-מילוי הוראה, לפי סעיף 1 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו-2006 (להלן: "החוק"), ובעבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר ושיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה, לפי סעיף 3 לתוספת הראשונה לחוק.

בתקופה הרלוונטית לאישום שימש הנאשם ראש משמרת סיור בתחנת משטרה (להלן: "התחנה"). לצורך מילוי תפקידו סיפקה המשטרה לנאשם, לאחר שעבר הכשרה מתאימה, מכשיר שליטה חשמלי מסוג טייזר (להלן: "טייזר"). על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 13 בינואר 2011 בשעה 01:00 או בסמוך לכך, ביומן התחנה, הוציא הנאשם את הטייזר שהיה ברשותו ואמר לשני מתנדבי התחנה (שיקראו להלן: "המתלונן" ו"כהן"): "אני מת לנסות את זה על מישהו". בהמשך הצמיד הנאשם את הטייזר לאשכיו של כהן. כהן והמתלונן אמרו לנאשם: "בלי שטויות, אל תשחק עם זה". למרות דברים אלה לא חדל הנאשם ממעשיו והוא הצמיד את הטייזר למצחו של המתלונן, בין עיניו. המתלונן ניסה להתגונן באמצעות הרמת ידו ותוך שהוא אומר לנאשם: "זה לא משחק". הנאשם לא שעה לתחינותיו של המתלונן ולחץ על הדק הטייזר. בעקבות מעשי הנאשם חושמל המתלונן והוא נזקק לטיפול רפואי. הנאשם גם הודה כי לא דיווח כנדרש על השימוש בטייזר.

בעובדות כתב האישום שהנאשם הודה בהן צוין גם כי בהשתמשו בטייזר שלא לצורך מבצעי ובאי-דיווח על השימוש בו – חרג הנאשם מהוראות משטרת ישראל, לרבות מהוראות נוהל מס"ר: 02.220.201 – "נוהל מבצעי – הפעלת מש"ח טייזר (M-26) במסגרת פיילוט" (להלן: "נוהל מס"ר"). בהקשר אחרון זה נבקש להעיר כי ראוי היה שהתביעה תפרט בכתב האישום את ההוראות שאינן כלולות בנוהל ושההפרתן הואשם הנאשם.

הסדר הטיעון בין התביעה להגנה כלל גם הסכמה לעניין העונש. על פי המוסכם ביניהם ביקשו הצדדים מבית הדין להשית על הנאשם עונש של נזיפה חמורה והורדה בדרגה לתקופה של 4 חודשים.

עוד הוסכם על הצדדים כי הם יבקשו מבית הדין להורות לנאשם לשלם פיצויים למתלונן בסך 500 ₪.

ראיות התביעה וטיעוניה לעונש

בא-כוח התביעה ביקש מבית הדין להטיל על הנאשם את העונש שהוסכם עליו וכן פיצויים למתלונן כאמור לעיל. לדבריו, הטייזר סופק לנאשם לשימוש לצרכים מבצעיים בלבד, ולא לשם שעשוע או משחק. הוא הוסיף כי יש לראות במשנה חומרה את העובדה שהנאשם הפעיל את הטייזר על אזרחים תמימים – מתנדבים במשטרה התורמים מזמנם וממרחם, וכן את העובדה כי הנאשם היה ראש משמרת שממנו מצופה כי ינהג באחריות ובשיקול דעת. עוד ציין כי חומרה מיוחדת יש גם בכך שהנאשם הצמיד את הטייזר והפעילו באזורי גוף רגישים במיוחד. בא-כוח התביעה המציא לבית הדין העתק מן המרשם המשמעתי של הנאשם ופירט את עיקריו: הרשעה בביד"ם משנת 1999 בגין עבירה של שימוש בכוח, הערת מפקד משנת 2007 בשל עבירה כאמור, שתי הרשעות בפני דן יחיד מהשנים 2000 ו-2004 בגין אי-מילוי הוראה וכן הרשעה בפני דן יחיד משנת 2001 שעניינה החזקה והפעלה של כלי ירייה שלא על פי הדין. כמו כן הגיש בא-כוח התביעה את תמצית הערכותיו התקופתיות של הנאשם וציין כי עולה מהן שהנאשם הוערך בציונים הנעים בין טוב 3 לטוב מאוד 2. אשר להשפעה של הורדה בדרגה על הירידה בשכר, הגיש לנו בא-כוח התביעה מסמך מחשבות המשטרה ממנו עולה כי הורדה בדרגה תפחית את שכרו של הנאשם ב-524.17 ₪ ברוטו לחודש.

ראיות ההגנה וטיעוניה לעונש

סנגורו של הנאשם ביקש לזקוף לזכותו של הנאשם את העובדה שהוא הודה מיד "בשטות שביצע" הן בחקירה והן בפני בית הדין. לדבריו, הנאשם לא התכוון כלל לפגוע במתלונן, והוא מביע חרטה וצער עמוקים על המקרה. עוד הוסיף כי הנאשם משרת כ-19 שנים במשטרה, וכי הערכותיו התקופתיות הן טובות מאוד, למעט ההערכה האחרונה שציונה טוב 3 וזאת בגין האירוע נשוא תיק זה. הסנגור הגיש לבית הדין תעודות הוקרה והערכה להן זכה הנאשם ממפקדיו, הערכות תקופתיות וכן תעודות המצביעות על ציוניו הטובים של הנאשם בהכשרות משטרתיות שונות. עוד טען שמצבו הכלכלי של הנאשם, שהוא נשוי ואב ל-3 ילדים קטנים, בכי רע. לחיזוק הטענה צורפו דפי חשבון בנק של הנאשם וכן תלוש השכר שלו. לדבריו, אמו של הנאשם סמוכה על שולחנו מאז שהתאלמנה. בשל כל אלה ביקש הסנגור מבית הדין כי יכבד את הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים.

הנאשם עצמו הביע לפנינו חרטה מלאה על מעשיו, אמר כי ביקש להתנצל בפני המתלונן, אלא שהוא נמנע לעשות כן מחשש לשיבוש הליכי משפט. הנאשם פירט לפנינו את קשייו הכלכליים וציין כי על אף שסיים את בניית ביתו אין הוא יכול להתגורר בו מחמת שאין בידו לשלם את האגרות הדרושות לשם כך.

דין

בבואנו לגזור את דינו של הנאשם עלינו להביא בחשבון את תכליתם של דיני המשמעת, את חומרת העבירה, את נסיבות ביצועה ואת נסיבותיו האישיות של הנאשם.

מנוהל מס"ר שאת הוראותיו הפר הנאשם עולה כי המשטרה סיפקה לשוטריה, ולנאשם בכלל זה, את הטייזר – כדי לתת בידי השוטרים אמצעי נוסף לשימוש בכוח, וזאת למצבים שבהם האמצעים שברשותם אין די בהם "כדי לתת מענה מבצעי הולם". מצבים אלו אופיינו בנוהל – על פי המתווה הקבוע בדין כמובן – למצבים שבהם מותר על פי הדין שימוש בכוח, כגון התגברות על התנגדות למעצר או הגנה עצמית. בשל פגיעתו של הטייזר ביכולת התנועה של הגוף שאליו הוא מכוון, הוגדרו תנאי השימוש בו באורח דווקני, ונקבעה גם חובת דיווח על הפעלתו.

הנאשם במקרה שלפנינו פעל בניגוד מוחלט לדין ולהוראות נוהל מס"ר והשתמש בטייזר אך ורק לשם סיפוק סקרנותו ומִשָּׁל היה הטייזר צעצוע והמתנדבים כלי-משחק. מעשה זה של הנאשם בצירוף אי-מילוי חובת הדיווח שהייתה מוטלת עליו, מצביעים על כשל של ממש בשיקול הדעת שהפעיל. קל וחומר כאשר הוא הוזהר על ידי המתנדבים עובר למעשה לבל ישתמש בטייזר.

בגמרא נאמר: "אין אדם עובר עבירה אא"כ (אלא אם כן) נכנס בו רוח שטות" (סוטה ג,א). נראה שהמקרה שלפנינו, כפי שציין גם סגורו של הנאשם, אכן לדאבונו מוכיח זאת.

בפרשת אסדי אמרה השופטת פרוקצ'ה את הדברים שלהלן:

תכליתם העיקרית של דיני המשמעת הינה לקבוע נורמות התנהגות ראויות לעובדי מדינה ולמנוע סטייה מנורמות אלה העלולה לפגוע בתיפקודו התקין והיעיל של שירות המדינה, ולערער את האמון שהציבור רוחש לשירות הציבור ולעובדיו.... קיים קשר גומלין בין תכלית ההגנה על התיפקוד היעיל של השירות הציבורי לבין ערך ההגנה על אמון הציבור בשירות. אמון הציבור הוא תנאי הכרחי לתיפקודו היעיל של השירות, ואילו השמירה על אמון הציבור מותנית, בין היתר, בתיפקודם היעיל וההוגן של עובדי הציבור ... (עש"מ 3666/06 אסדי נ' נציבות שירות המדינה (לא פורסם)).

הנאשם במעשיו כאמור פגע באדם מן הציבור, במתלונן, שהתנדב לסייע למשטרה במשימותיה. בכך פגע הנאשם באופן ישיר ומוחשי גם בתדמיתה של המשטרה ובאמון הציבור בה.

אשר לנסיבותיו של הנאשם – הרישום המשמעותי של הנאשם, כפי שפורט בהרחבה בטיעוני בא-כוח התביעה, מצביע, לצערנו, על מעידות משמעותיות חוזרות ונשנות. נכון הדבר שאין הן רבות, אך עם זאת קיים בהן יסוד של רציפות: החל משנת 1998 וכלה בשנת 2007. על הקושי של הנאשם לסגל התנהגות ראויה במצבים מסוימים ניתן ללמוד גם מחלק מן ההערכות התקופתיות שהגיש סנגורו לבית הדין. כעולה מהן, חלק ממפקדיו סברו כי על הנאשם לעדן את יחסיו עם "קהל המתלוננים" ועם עמיתיו או לשפר את "נושא שיקול דעת". עם זאת, ממכלול המסמכים שהוגשו לנו התרשמנו כי טיב שירותו של הנאשם הוא חיובי. עוד התרשמנו כי חרטתו של הנאשם וצערו על האירוע אכן כנים. אנו מוצאים לנכון להתחשב לקולה גם בהודאתו, בקבלתו אחריות על מעשיו וכן בקשייו הכלכליים.

נוכח כל האמור לעיל ולאחר ששקלנו את הנסיבות לחומרה ולקולה – הגענו למסקנה כי העונש עליו הסכימו הצדדים אינו חורג מרף הענישה המקובל המצדיק את התערבותו של בית הדין. אשר על כן החלטנו לכבד את הסדר הטיעון.

סוף דבר

אנו משיתים על הנאשם את העונשים שלהלן:

- נזיפה חמורה
- הורדה בדרגה לתקופה של 4 חודשים.

כמו כן אנו מורים לנאשם לשלם למתלונן פיצויים בסך 500 ₪.

ניתן והודע היום, ב' ניסן תשע"ב, 25/3/12, במעמד הצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופטת _____ אב בית הדין _____ שופט _____
 סנ"ץ ציפי דוד-גולדברגר נצ"ם דורית יניב סנ"ץ גדי דורון

הכרעת דין

הנאשם הועמד לדין בגין עבירת החזקת נשק שלא במידת הזהירות הנדרשת, עבירה על סעיף 13 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו - 2006

עובדות המקרה על פי כתב האישום

בתאריך 13.09.2010 סמוך לשעה 11.00, נסע הנאשם יחד עם שוטרים נוספים במיניבוס משטרתי בדרכם ליום כף יחידתי. בשלב מסוים ירד הנאשם מהמיניבוס, וכששב ועלה עליו הסב אחד השוטרים ששמו יניב את תשומת לבו לכך שפטיש אקדחו מורם, אלא שהנאשם לא עשה דבר בעניין. מיד אחר כך התיישב הנאשם על אחד ממושבי המיניבוס, ובאופן שאינו ברור למאשימה, בעוד המיניבוס בנסיעה ושוטרים נוספים יושבים סמוך לנאשם, נורתה ירייה מאקדחו המשטרתי של הנאשם, אקדח מסוג יריחו מסט"ב 125699 עם חח. כתוצאה מכך נפגע הנאשם ברגלו ונזקק לטיפול רפואי.

מיד לאחר הירי ותוך שהנאשם צועק 'מה קרה' 'תסתכלו אם נפגעת' השליך הנאשם את אקדחו על רצפת המיניבוס ובתוך כך הסתבר, כי האקדח לא מחובר לשרוך אבטחה כנדרש על פי פקודת המשטרה ונהליה.

במעשיו האמורים ייחסה התביעה לנאשם עבירת החזקת נשק שלא במידת הזהירות הנדרשת.

תשובת הנאשם לאישום

בתגובתו לאישום הודה הנאשם כי במהלך הנסיעה ליום הכף נורתה ירייה מאקדחו וגרמה לפציעתו. באשר לפרטים אחרים שייחסה לו התביעה כפר הנאשם. הוא כפר בכך שהשוטר יניב הסב את תשומת לבו לפטיש המורם של אקדחו. לדברי בא כוחו, הנאשם לא צעק "מה קרה" אלא צעק "מה קרה לי", גם לא נכון הדבר שהשליך את האקדח אלא הניח אותו. האקדח היה מחובר בשרוך, הנאשם עצמו שיחרר את השרוך מהאקדח והניחו על רצפת האוטובוס.

טענת 'אין להשיב לאשמה'

בתום פרשת התביעה העלה ב"כ הנאשם טענת "אין להשיב לאשמה" וביקש לזכות את הנאשם. לאחר ששמעתי ושקלתי את טיעוני הצדדים החלטתי לחייב את הנאשם להשיב על האשמה והודעתי, כי אנמק את החלטתי במסגרת הכרעת הדין.

להלן, אפוא, הנימוקים להחלטתי האמורה:

טיעוני הצדדים

טען ב"כ הנאשם כי התביעה לא הציגה בפני ביה"ד שמץ ראיה להוכחת עבירת הרשלנות בנשק שיוחסה לנאשם. לדבריו, סעיף 5 שבכתב האישום הדן ברשלנות המיוחסת לנאשם לא הוכח על ידי התביעה, שכן הדרך להוכיחו הייתה באמצעות העד יניב וקנין, אלא שהתביעה בחרה שלא לכלול ברשימת עדיה. לטענתו, ללא עדותו של עד זה ובמצב הדברים בו איש מעדי התביעה לא הצביע על כל רשלנות מצדו של הנאשם, לא עלה בידי התביעה להוכיח את הרשלנות שיוחסה לנאשם.

מנגד טען ב"כ התביעה, כי יש לדחות את הטענה ולחייב את הנאשם להשיב על האשמה, שכן במקרה דנן הביאה התביעה בפני ביה"ד יותר משמץ ראיה. לביסוס טענתו הפנה ב"כ התביעה להודעת הנאשם - ת/3, שהיא ראיה מראיות התביעה, וטען כי היא המצביעה על רשלנותו של הנאשם.

דיון

תקנה 62 לתקנות המשטרה (סדרי דין בדיון משמעותי) התשע"ב - 2012 קובעת כך: **"הסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית הדין למשמעת הנאשם – בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו – לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בעניין..."**

השופט יעקב קדמי בספרו 'על סדר הדין בפלילים', חלק שני (תשס"ט – 2009) עמ' 1450, בהתייחסו למשמעות המושג 'הוכחת האשמה לכאורה' אומר כך:

"בשלב זה של הדיון, אין בית המשפט שוקל שיקולי מהימנות ואינו מעניק משקל ראיתי. הטענה ש"אין להשיב לאשמה" נבחנת בהנחה שהראיות שבאו לחובת הנאשם-ואפילו המדובר אך ב"חלקים" או ב"שברים" של עדות או בראיות העומדות בסתירה לראיות אחרות – תזכינה במלוא האמון והמשקל הראיתי".

ובפסה"ד המנחה בנושא הטענה של 'אין להשיב לאשמה' ע"פ 732/76 מ"י נ' כחלון, פ"ד לב(1) 170 אמר כב' השופט שמגר את הדברים הבאים:

"בית המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא...ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם...אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערוך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד מישני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום..."

בענייננו, בחינת הראיות שהניחה התביעה בפני בשלב תום פרשת התביעה, שלב בו כאמור אין על ביה"ד להידרש להערכת מהימנות הראיות, הובילה אותי למסקנה ברורה, כי התביעה עמדה בנטל הבאת הראיות המוטל עליה בשלב דיוני זה.

די בדבריו של הנאשם עצמו, כעולה מהודעתו בפני הקבו"ד, ת/3 כדי להוכיח ולו לכאורה את הרשלנות שיוחסה לו בסעיף 5 לכתב האישום. בהודעתו זו אמר הנאשם לחוקר במילים ברורות, כי השוטר יניב העיר לו על כך שפטיש אקדחו משוך לאחור והוא לא הספיק לנקוט בכל פעולה כדי לטפל בכך.

כפי שנקבע בפסיקה בע"פ 405/80 מדינת ישראל נגד שדמי, פ"ד לה (2) 757, 762 העובדות בהן הודה הנאשם בהודעתו יכולות לשמש בידי התביעה כראיות נגדו.

על יסוד האמור לעיל דחיתי את טענת ההגנה בדבר 'אין להשיב לאשמה'.

פרשת הראיות

פרשת התביעה

התשתית הראייתית אותה הניחה התביעה בפני כוללת את עדויותיהם של עת/1 - [REDACTED] הקבו"ד, עת/2 - [REDACTED], משרת עם הנאשם בתחנה, עת/3 - [REDACTED] שרת עם הנאשם בתחנה, עת/4 - [REDACTED], שרת עם הנאשם בתחנה, עת/5 - [REDACTED], שרת עם הנאשם בתחנה ו-עת/6 רפ"ק אהרון משולם, קצין קליעה ארצי, הובא כעד מומחה.

כן הוגשו כמוצגים ת/1-18 הכוללים: כתב מינוי קבו"ד; מייל ששלח סממ"ר [REDACTED] לרלס"מ גליל; הודעת הנאשם בפני הקבו"ד; תמונות שצילם הקבו"ד ממקום פגיעת הכדור במיניבוס; דו"חות שערך הקבו"ד שכללו: ביקור בזירה, סקיצת מקומות ישיבת השוטרים במיניבוס, זכ"ד שיחה בין הקבו"ד לשוטר זעפרני, חור כניסת הקליע למכנסי הנאשם, סוג אקדח הנאשם, מצב האקדח בנרתיק, מזכר רס"ב אהרון אסולין לגבי תקינות האקדח, מזכר הקבו"ד לגבי דימוי שוטר שנכנס למיניבוס; מזכר י"ב מתיק הקבו"ד המתייחס ל-עת/3; טופס רישום רכוש וחוו"ד ק' קליעה ארצי.

עת/1, רפ"ק [REDACTED] מונה לשמש כקצין בודק של המקרה, גבה את הודעתו של הנאשם סמוך לאירוע, בהיותו מאושפז בביה"ח. את כל בדיקותיו ומסקנותיו תעד במסמכים אשר הוגשו כמוצגים כמפורט לעיל.

בחקירתו הנגדית סיפר על התפקידים שמילא במשטרה, אישר לסנגור ששימש גם כקצין מאוימים. מתוקף תפקידו זה טיפל גם בנאשם שהיה שוטר מאויים. למיטב זכרונו לא היו לנאשם תלונות נגדו, להיפך קיבל ממנו פידבקים חיוביים. לשאלת הסנגור, שהתייחסה לכך שפעל בניגוד לנוהל קצינים בודקים כאשר רשם את ההודעה בדרך של שאלה תשובה השיב, כי זה לא בניגוד לנוהל. לדבריו, לא הכיר את הסעיף הקטן שהציג לו הסנגור, ואותו לימדו שעדויות מעדים לא חשודים לוקחים על דרך זו. לדעתו אפשר להבין בנקל מה המהות של השאלה מהתשובה, אבל

הוא מודה שלא ניתן להסיק מהתשובה מה הייתה השאלה המדויקת. יחד עם זאת, עמד על כך שהתשובות שנכתבו הם מפיו של הנאשם, מה שנכתב בעדות היו אמירות של הנאשם. בנוסף דחה העד מכל וכל את שהטיח בו הסנגור, על כך שניהל את הבדיקה באופן מגמתי כדי לפגוע בנאשם. באשר לנסיבות מינויו כקצין בודק סיפר, כי השיחה הראשונה הקשורה בתיק זה הייתה בינו לבין סממ"ר גליל שנתן את אישורו למינוי הקב"ד. את המינוי קיבל בע"פ, אינו זוכר מתי התקבל כתב המינוי, ומרגע שקיבל את המינוי בע"פ החל בביצוע פעולות. לשאלת הסנגור, באיזה מצב היה הנאשם כשגבה עדות ממנו, השיב הנאשם, כי הוא היה בהכרח מלאה, על המיטה, לא זכר אם היה מחובר לאינפוזיה.

עוד נשאל העד לגבי תיקוני תאריכים במסמכים שערך ועל כך השיב כי יש לו בעיה, גם אם ישאל לגבי תאריך היום, אינו זוכר, הוא מסתכל על השעון וכותב. לשאלת הסנגור, אם הוא מומחה לקביעות כל מיני מסקנות בנוגע לנשק, השיב העד, כי הוא לא מומחה לכלום, גם לא לנשק. נחקר ארוכות על ידי הסנגור לגבי הבדיקות שערך והמסקנות שהסיק מהן.

ע/2, זעפרני, המשרת עם הנאשם, גולל בעדותו את השתלשלות האירועים שהתרחשו ביום האירוע. סיפר, כי היו בדרכם ליום כף בפארק קנדה. שוטר התחנה בשם אריק שימש כנהג המיניבוס. הם יצאו מהתחנה כשבמיניבוס הוא ושוטר בשם אנשל, נסעו לחצור שם אספו את הנאשם ואת יוסי, המשיכו בנסיעה לביתו של הנאשם בכפר בלום, כי הנאשם היה זקוק לציד ליום הכף. לבקשת הנאשם הוא הצטרף אל הנאשם ונכנס עמו לביתו כדי לראות את ביתו החדש, לאחר דקות ספורות שבו ועלו על המיניבוס. עם תחילת הנסיעה, בעוד המיניבוס בתנועה, עדיין בתחום הקיבוץ, נשמע קול נפץ. הוא הבחין בנשק שהיה על הרצפה, היה הראשון שניגש לנשק ופרק אותו, האחרים היו בהלם. בעת שהאקדח היה מונח על הרצפה הנאשם נותר לשבת על הספסל.

לא ידע לומר אם היה מחובר לנשק משהו כמו שרוך. הוא פרק את הנשק, ביקש שיושיטו לנאשם עזרה, ראה שהנאשם זב דם מרגלו, לחץ על מקום הפציעה עם המגבת שלו. בהמשך נסעו למד"א בקרית שמונה שם טופל הנאשם. לשאלת התובע לגבי ת/7 ענה, שאינו זוכר שאמר את הדברים שנרשמו במזכר. עוד אמר, כי מעולם לא דיבר עם הקצין כותב ת/7 ואינו מכירו כלל וכלל. העד עמד על כך שלא אמר לקצין הבודק, כי בעת שניגש לנשק הנשק לא היה מחובר לשום שרוך אבטחה.

בחקירתו הנגדית העיד על כך שהנאשם שימש כמש"ק משמעת. לשאלת הסנגור, אם זכור לו כי הנאשם תמיד היה לבוש בהתאם לכללים, אמר שהיה כמו כולם, שגם הוא, העד, הקפיד על שרוך אקדח דרגות ושמות. עוד העיד, כי הם אספו את הנאשם ואת יוסי עוד בחצור. לשאלת הסנגור, אם הנאשם בעלותו לאוטובוס מיהר נפל או מעד, השיב, כי אם לא רשם בעדותו שנפל אז זה לא היה, לא זוכר שנפל. הנאשם ישב מאחוריו.

ע/3, אנשל, מכיר את הנאשם משירותם המשותף בתחנות הקודמות בהן שירת. לגבי יום האירוע סיפר, כי באותו יום הם היו אמורים לנסוע למטולה לסיור לימודי. יצאו מראש פינה, אספו שוטרים בחצור, נסעו לבית הנאשם כדי שיאסוף מביתו בגדי ספורט. הנאשם ירד, אחר כך שב

וחזר לאוטובוס, לאחר שנסעו מספר מטרים שמעו קול נפץ וריח אבק שרפה התפזר באוויר. כולם הסתובבו לראות מה קרה, הנאשם אמר משהו בסגנון: 'תסתכלו אולי נפגעת'. זכור לו שבאוטובוס היו יוסי, אריק שנהג, זעפרני והנאשם.

בחקירתו הנגדית העיד, כי הנאשם מקפיד על כללי הלבוש וההופעה ובשל כך מונה להיות רס"ר משמעת שלהם. לא זכור לו שראה אי פעם את הנאשם ללא שרוך. הפיצוץ התרחש מטרים ספורים לאחר שהחלה הנסיעה. משה זעפרני חסם את מקום הפציעה עם מגבת. עוד אישר העד לסנגור, שהיה שוטר נוסף מתחנה אחרת שהצטרף אליהם, אך אינו זוכר את שמו. לשאלות ביה"ד השיב העד, כי אחד השוטרים פרק את האקדח, אינו יכול לומר מאיפה אותו שוטר לקח את האקדח.

עת/4, אריק, מכיר את הנאשם מעבודתם המשותפת בתחנה. לגבי האירוע העיד, כי במהלך שבוע אימון קיבלו חצי יום לגיבוש, הוא שימש כנהג המיניבוס המשטרה. הוא יצא לדרך עם מספר שוטרים שחיכו בתחנה, בחצור הגלילית אסף את הנאשם ואת יוסי, משם נסעו לביתו של הנאשם כדי שיאסוף ציוד ליום הכף. בהגיעם לכפר בלום הנאשם ירד לביתו למספר דקות. לאחר שחזר למיניבוס, בדיוק כשהחל בנסיעה שמע פיצוץ באוטובוס. כולם קפאו על מקומם, הוא צעק אם משהו נפצע, וכעבור זמן קצר צעקו לו לנסוע מהר למד"א קריית שמונה. לשאלת התובע אמר, כי נרשם בהודעתו בפני הקב"ד שאמר: "אני זוכר טוב מאד כאשר [REDACTED] עלה על האוטובוס האקדח שלו היה בנרתיק".

בחקירתו הנגדית אישר לסנגור, כי הנאשם בלבשו היוםיומי הוא תמיד מתוקתק. העיד על מי שהיה באוטובוס, אישר לסנגור שאסף בחור בשם יניב, אך לא זכר אם היה זה לפני שאסף את יוסי ומשה או אחריהם. גם לא ידע לומר באיזה שלב אסף את הנאשם, זכר שאסף אותו באזור התעשייה. עוד אישר, כי בחקירתו בפני הקב"ד אמר, שהאקדח של הנאשם היה בנרתיק. לא זכר אם באותו רגע היה לנאשם שרוך אבטחה.

עת/5, יוסי, העיד כי הוא מכיר את הנאשם מעבודתם במשטרה, היחסים ביניהם תקינים. לדבריו, בדרכם ליום כף יצאו מתחנת ראש פינה, אספו את הנאשם ונסעו לביתו של הנאשם כי היה צריך לקחת משם ציוד. הנאשם הביא את הציוד, עלה לאוטובוס, ברגע שהוא התיישב נשמע קול נפץ. הוא ישב לימינו של הנאשם, כשבינו לבין הנאשם הפריד שביל המעבר של האוטובוס. ראה את הנאשם זורק את האקדח מידו. אחר כך ראה שיש לו חור במכנסיים והבין שככל הנראה הוא פלט כדור. הנאשם צעק מה קרה מה קרה, זעפרני רץ ופרק את האקדח, הוציא מגבת, הם השכיבו את הנאשם וחבשו אותו וצעקו לנהג לנסוע לקריית שמונה.

לשאלת התובע באשר לשרוך אבטחה השיב, כי למיטב זכרונו לאקדח לא היה מחובר שרוך אבטחה.

בחקירתו הנגדית, לשאלת הסנגור, אם ייתכן וחלפו מרגע הפיצוץ מספר שניות עד שהסתכל על הנאשם השיב, כי לדעתו איך שהיה הפיצוץ הסתובב וכך גם ראה את התנועה של זריקת האקדח. העד הדגים בפני ביה"ד תנועת זריקה ביד אחת, רתיעה לאחור והנאשם קרא: 'מה קרה מה קרה'.

כן נשאל העד לגבי אופן לבושו של הנאשם ועל כך השיב כי הנאשם תמיד היה מדוגם, שרוך במקום, הכול במקום.

פרשת ההגנה

התשתית הראייתית אותה הניחה ההגנה בפני ביה"ד כוללת את עדותו של הנאשם – עה/1, את עדותו של ניב – עה/2 ועד מומחה דוד – עה/3.

כן הוגשו המוצגים נ/1-8 הכוללים, תרשים של הצומת, מצגת שערך הנאשם, חילופי מיילים בנושא צילום תיק אישי של הנאשם, מסמכים רפואיים ע"ש הנאשם, סרטון שערך הנאשם, הודעת עה/2 בפני הקבוצה, חו"ד שערך עה/3 מדריך ירי, נרתיק אקדח וחוברת מערכי שיעור להסמכת שוטר באקדח.

עה/1, הנאשם, סיפר, כי ביום האירוע, היו במסגרת אימון תחנה, עלה למיניבוס בחצור הגלילית בחופזה. היה קטע שנתפס כל אזור מותן צד ימין שלו ובאופן אינסטינקטיבי אחז בנשק כשהאצבע מחוץ לשמורת ההדק וסגר את הנרתיק שהפתיחה שלו היא קלה. התיישב במיניבוס, נסעו חצי שעה עד לחניית ביתו בכפר בלום, ירד לביתו כדי להביא מכנס קצר ליום גיבוש. זעפרני הצטרף אליו כדי לראות בחטף את ביתו החדש. זעפרני חזר ראשון למיניבוס והוא אחריו, נכנס למיניבוס במהירות, כשהוא נושא על כתפו תיק שחור ובו בגדי הספורט. **"ואז איך שאני בא להתיישב אני נכנס, עובר את כל השוטרים שהיו יושבים ובאתי להתיישב במושב, עשיתי את הסיבוב הזה של 180 מעלות, כשהתיישבתי יש לי סוג התיישבות של נפילה, גם בבית, ועם ההתיישבות הזאת בום. כשהתיישבתי הרגשתי שהנפילה שלי הייתה מאד לחוצה, כלומר יש תיקים במושב, המושבים הם צרים וההתיישבות שלי הייתה ממש צמודה לידיה הזאת, שמעתי את הבום, בהתחלה לא הרגשתי משהו, שנפצעת, קרה משהו, ואז אני קולט, הנשק התרומם מהנרתיק כתוצאה מהבום הזה, מההדף שלו... ראיתי נשק בחצי גובה מהנרתיק, בעצם הנרתיק גם פתוח וגולה כזאת שנוצרה בשרוך,הגולה נכנסת לשמורת ההדק..."** בשלב זה ביקשה ההגנה להגיש מצגת אותה ערך הנאשם נ/2 והנאשם הבהיר, כי חלק מהדברים שהוא אומר במצגת זה ממה שראה בעין וחלקם זו השערה שלו למה שגרם לפליטת הכדור בתוך הנרתיק.

הנאשם המשיך להעיד, כי ישר זיהה את הסכנה שבשרוך שהיה מונח בתוך שמורת ההדק, שתזוזה הכי קטנה עלולה לפלוט עוד כדור, על כן ניתק את השרוך והניח את הנשק על הרצפה וביקש, צעק שיפרקו את הנשק, והיה בהלם ממה שקרה לו. זעפרני, הניח את המגבת שלו כחוסם עורקים ופינו אותו לבי"ח בצפת שם נותח.

לביה"ח הגיע הקבוצה, ובעודו שוכב מחובר לאינפוזיה, מבלי אף לדרוש בשלומו לקח ממנו הקבוצה עדות פתוחה. הוא הבין שמדובר בתחקיר.

עוד סיפר הנאשם, כי בדרך מקרה פגש את עה/3, ק' קליעה מחוזי שפרש לגמלאות, וכשתיאר לו מה שקרה הלה אמר לו, שנתנו לו נשק שלא הותאם לדרישות המשטרה. הלה הסביר לו שלא שונה באקדח גודל חלל שמורת ההדק, וללא המגן הזה, ועם השרוך שנוצרים בו כדוריות והנרתיק שבשל חלוף הזמן נוצר בו עיוות בשוליים, עלול להיכנס משהו בינו לבין הגוף ולתפוס בעצם את הנשק ולדרוך אותו.

הנאשם הדגיש, כי אם מישוהו היה מתריע או מזהיר אותו לגבי הסכנות הטמונות בנרתיק התקני המנופק במשטרה, בנשק שלא הותאם ובשרוך הישן, לא היה משתמש בהם מלכתחילה. באשר לקבו"ד, אמר הנאשם, שהייתה לו תקרית אתו בעבר, על רקע היותו קצין המאוימים שלו. בעקבות תלונה נגד הקצין הנ"ל אותה הפנה לשר ולמפכ"ל זומן קצין המאוימים, הוא הקבו"ד, לשיחה ורק אז התקינו מצלמות ליד ביתו. לדבריו, מה שרשם הקבו"ד בהודעה שגבה ממנו אינו הולם את מה ששמע מפיו. הקבו"ד פנה אליו בכעס, השאלות שנשאל על ידי הקבו"ד כלל לא נרשמו בהודעה.

לשאלת סנגורו, מתי הרגיש לראשונה ששרוך האבטחה נתקע במשענת הכיסא השיב כך: **"...אני לא הבחנתי שהשרוך נתקע בכיסא מלבד זה שהבחנתי שכל הנשק, כל השרוך כל המכלול נמשך, לא במשהו חריג שהייתי צריך להתייחס אליו, ראיתי נרתיק פתוח ודחפתי וסגרתי אותו.** לשאלה, אם בעלותו לאוטובוס שמע שמישהו הזהיר אותו השיב בשלילה, אמר שלו היה שומע אזהרה ולא משנה ממי, היה מיד במקום מטפל בעניין, והוא יודע איך לטפל. יניב פנה אליו אחרי הפציעה, או במיניבוס או במיון.

בחקירתו הנגדית, לשאלת התובע השיב, כי במהלך שירותו עבר הרבה הכשרות של תפעול נשק. לגבי הנוהל של נשיאת נשק, אמר, שהנוהל לא מועבר במשטרה, ולו לא הועבר מעולם. בהתייחס למצב בו הפטיש של הנשק משוך לאחור, אמר שזה מצביע על שני מצבים: האחד, שמשוהו משך את הפטיש לאחור והנשק בעצם לא דרוך, והמצב האחר הוא שהנשק דרוך ויש כדור בבית הבליעה. עוד אישר, שבמשטרת ישראל אין מצב שבו שוטרים באופן רגיל הולכים כאשר פטיש הנשק משוך לאחור כי זה מאוד מסוכן.

ובלשונו: **"אם אזהרה פטיש לאחור או מצב בנשק שהוא לא תקין, אני אישית אקפא את השוטר במקום ואנקוט יחד אתו פעולה של הגעה לחומת מפגע וביצוע פריקה של הנשק, אני לא אתן אפילו מילימטר אחד לזוז, אם אבחין במילימטר של סכנה".**

עוד נחקר הנאשם לגבי העובדה שהנשק שלו נתפס במשענת או במשהו אחר במיניבוס, ונשאל מדוע לא ביקש מהנהג לעצור ולרדת לבדוק את הנשק. על כך השיב, שלו היה יודע שקרה איזה אירוע לנשק ולו הקטן ביותר, ויש לנשק איזה תקלה, לבטח היה עוצר את הנהג ויורד לבדוק. **"לא חשבתי שקרה משהו לנשק. ברגע שאתה עולה מיניבוס צר, כולך נתפס, מסורבל, כל האזור נתפס, אם הייתי יודע שהנשק נתפס לא הייתי מטפל בו, נראה לך? ממש לא".**

על כך הטיח בו התובע שמתוך דבריו הוא ב-3/ ת/ למדים שלא טיפל ולא בחן. בתגובה לכך אמר הנאשם שכל מה שכתב בת/3 זו הוצאת דברים מהקשרם, שזה מה שהיה נוח לקבו"ד לרשום. **"יש בה הרבה פרטים שהוצאו מהקשרם, מה שסיפרתי בביה"ד, סיפרתי אחד לאחד ומה שהוכנס פה כביכול בעדות דברים או שנשמעו מפי או שנכתבו הם לא נכונים, אני תיארתי פה בבית הדין בדיוק מה שקרה".**

בהתייחס למשפט **"השוטר וקנין העיר לי על כך שהפטיש של האקדח היה לאחור ואני לא הספקתי לעשות עם זה משהו"** אמר הנאשם, שהשוטר וקנין כשהעיד אמר את המילה **"אמר"** וזה משנה לחלוטין את כל המשמעות של המשפט.

"אין מצב שהייתי שומע אותו אומר לי שיש לי תקלה... אני אישית אם הוא היה אומר לי שיש לי תקלה והייתי שומע אותו, בוודאי שהייתי מתייחס מיד".

"כשאני מתיישב, בשלב של ההתיישבות נורית הירייה, אבל וקנין לא אמר לי, זה לא נכון מה שאתה אומר פה, אני לא שמעתי את וקנין אומר מה שכתוב פה".

השוטר וקנין סיפר לי אח"כ שהוא אמר כזה דבר, אני בטוח שלא שמעתי אותו, אם הייתי שומע אותו הייתי מגיב, אני גם תמה על אף שהוא עד הגנה, שאם שוטר הבחין בתקלה מדוע לא תפס אותי באותו רגע והקפיא אותי במקום וגם בפעם הראשונה שהוא ראה שהשרוך נתפס במשענת".

עה/2 יניב - בראשית עדותו הוגשה בהסכמה ההודעה שמסר בפני הקבו"ד, 6/נ. לשאלת הסנגור, באם קיבל מהנאשם התייחסות שעה שהעיר לו כי פטיש אקדחו משוך לאחור השיב בשלילה. העד הבהיר, כי הבחין שהפטיש למעלה בשעה שהנאשם התקדם מולו בשביל המעבר של המיניבוס. הוא ישב בצד שמאל של המיניבוס כשפניו לכיוון הנהג, כמה מושבים אחרי הנהג, כיסא אחד לפני הנאשם. הנאשם צעד לעברו כשאקדחו בצד ימין, לא חצץ ביניהם כלום, הנאשם היה במרחק נגיעה ממנו. את המשפט בקשר לפטיש הוא אמר לנאשם כשזה היה תוך כדי הליכה למושב שלו שהיה אחריו, והמשפט נאמר כשהנאשם היה במקביל אליו. הוא המשיך לדבר עם השוטר שלפניו, ואז בתוך 2,3, שניות שמע את הבום.

מתוך תגובת הנאשם הוא מסיק שהנאשם לא שמע אותו, שכן אדם הגיוני במקרה כזה היה יורד, פורק או שאומר בסדר תודה. בנוסף, אישר לסניגור שיש מצב שהנאשם לא שמע, כי היה רעש של מיזוג במיניבוס. העד אף סיפר שזכור לו, כי כשהנאשם עלה על המיניבוס בחצור הבחין בכך שהאקדח שלו נתפס במשענת היד של אחד המושבים מולו שהייתה מורמת, והנאשם השתחרר ממנה בכוח, בתנופה. לשאלת הסנגור השיב, כי נדמה לו שרק השרוך נתפס במשענת, לא המכלול כולו.

בחקירתו הנגדית העיד, כי לא הכיר את הנאשם, באותו יום סופח לאימון לצורך שעות גמול. את דבריו לנאשם אמר כאשר פני הנאשם היו מופנים כלפיו. בהיותו מסופח לתחנה לא חש נוח להגיד לשוטרים מבוגרים ממנו לבוא ולפרוק את הנשק, במיוחד כאשר אז היה שוטר צעיר של שנה שנתיים. עוד אמר, שלאחר הירייה אמר לנאשם: "אמרתי לך".

לשאלות ביה"ד אמר העד, כי לאחר הירייה הנאשם היה בהלם, לקח לפחות כמה דקות להוציא אותו מההלם. "הוא ממש קפא במקום..." לשאלה אם לפני שטיפלו בו ביצע אי אילו פעולות השיב, כי למיטב זכרונו שוטר אחר פרק את הנשק, לקח ממנו את האקדח, פרק אותו מהשרוך פרק אותו מספר פעמים. כשהוא הסתובב לעבר הנאשם הבחין בשוטר שהוציא ממנו את האקדח.

עה/3 דוד ■■■ נקרא להעיד מטעם ההגנה כעד מומחה. בחקירתו הראשית פרט את התפקידים שמילא במשטרה ואת ניסיונו המקצועי בנושא פליטות ירי. כן פרט והבהיר את האמור בחוות דעתו - 7/נ.

בחקירתו הנגדית, כאשר הציג התובע לעד את מצב העובדות כפי שהנאשם מסר בהודעתו לקבו"ד אמר העד, כי את העובדות הללו הוא שומע לראשונה מפי התובע. בהתבקשו להתייחס אליהן אמר, כי במצב הדברים כפי שתיארם התובע, חובה הייתה על נושא הנשק לטפל באקדח במידה.

לשאלת התובע, כיצד היה נוהג לו לפתע פתאום מישהו היה מפנה את תשומת ליבו לכך שהפטיש של האקדח שלו משוך לאחר השיב, כי היה מתייחס לאקדח כאל אקדח דרוך, במצב כזה בו עלול להיות כדור בקנה צריך להתרחק מאנשים ולבצע פריקה מול מקום בטוח לפריקה. עוד הוסיף, כי לו זה היה קורה באוטובוס מטבע הדברים לא היה מבצע את הפעולות הללו באוטובוס.

לבקשת התובע, שיתייחס למצב בו קרו שני דברים גם יחד, תחילה כשהמחזיק בנשק מרגיש במשיכה חזקה של הנשק וכל שהוא עושה זה לסדר את האקדח ברישול, ואחר כך בטווח של דקות עד חצי שעה פונה מישהו למחזיק הנשק ואומר לו שהפטיש שלו משוך לאחר, השיב העד כך:

"לא צריך אפילו את הפעולה הראשונה, מספיק שמישהו אומר לך שהפטיש שלך משוך ואז הוא צריך לפרוק ולעשות את כל הפעולות".

העד הדגיש, כי הנאשם לא אמר לו דבר ביחס לכך שמישהו העיר לו על פטיש מורם. מה שתואר לו היה רק עניין המשיכה והישיבה הלא מבוקרת, ההטחה במושב.

לשאלה נוספת של התובע בנושא, בה חידד ושאל אם ברמת האחריות זה היה משנה את האמור בחוות הדעת שלו ככל שהדברים נוגעים לגורם האנושי ענה: **"פטיש לאחר משנה את כל התמונה... לא רק ידיעה שפטיש משוך לאחר, ושיש אפשרות ושהות מספיקה לבצע פעולות שימנעו פליטה של כדור".**

עוד הוסיף העד על דבריו באמרו כך:

"אני חושב שצריך לבדוק כל מקרה לגופו, אני בדקתי את המקרה כפי שהוצג לי, מציגים לי פה סרט חדש עם הפרשי זמנים שאני לא מכיר וכו', היה ויוצג לי ממצאים כאלה אני אבדוק ואתן חוות דעתי. זה יהיה לא אחראי עכשיו לענות. אם אתה אומר שמישהו לא נהג לפי הנהלים בהחלט צריך לפעול, אני גם לא בית משפט ולא יכול להגיד לך אם הייתה רשלנות או לא".

לשאלה באשר לאחריות המחזיק בנשק במקרה ומסתבך משהו עם הנשק, למשל השרוך, השיב, שאם יש שהות ואפשרות צריך לעשות את המקסימום כדי שלא תקרה תאונה.

"המקסימום נמדד לפי כל מקרה לגופו. פטיש לאחר צריך להתייחס אליו כאל אקדח דרוך".

יוער, כי בשלב זה של הדיון, בתום פרשת ההגנה, התבקשתי על ידי הנאשם ובא כוחו לשחרר את האחרון מייצוגו בתיק זה. לנוכח האמור בבקשות שהגישו השניים נעניתי לבקשה. החל משלב זה, אפוא, ייצג הנאשם את עצמו במשפט.

ע/6, רפ"ק אהרון ■■■■■ זומן להעיד במשפט כעד מומחה מטעם התביעה בתום פרשת ההגנה כדי להזים את שנאמר בחוות הדעת ובעדותו של העד המומחה אשר העיד מטעם ההגנה. בחקירתו הראשית העיד, כי החל מינואר 2011 הוא משמש כקצין קליעה ארצי של המשטרה, פרט את משמעות התפקיד וכן את התפקידים הקודמים בהם שרת במשטרה. הגיש את חוות הדעת שכתב, ת/18.

הנ"ל העיד, כי כאשר נתבקש לחוות דעתו על המקרה נשוא תיק זה החליט לערוך ניסוי עם אותו ציוד בדיוק הנראה בסרטון - 5/5, לשם כך הגיע למטה הארצי, לבש את המכנס של השוטר, לקח את שרוך האבטחה והאקדח של השוטר ובאמצעותם ביצע ניסוי של דריכת האקדח כפי שהנאשם ציין והדגים בסרטון. את תוצאות הניסוי ומסקנותיו פרט בחוות דעתו.

לבקשת התובע, הבהיר את מסקנותיו ואמר בין היתר כך: **"אם אנו מדברים על מצב יזום שהאדם רוצה להגיע לתוצאה הזאת, אז אין ספק שהוא יכול לבצע את שתי הפעולות ולהגיע לתוצאה**

הזאת. אבל אם אנו מדברים על אופן מקרי שהפעולה הראשונה מתבצעת של דריכת האקדח, זו פעולה שאי אפשר להתעלם ממנה כשוטר כאשר היא קורית, מאחר ואם הצינה נתפסת בשרוך האבטחה והיא מגיעה למצב של דריכת האקדח זו פעולה שחייבים להרגיש בה, ולפיכך זה מחייב את השוטר לפחות לזרוק מבט לכיוון האקדח ולראות אם האקדח נדרך וזה ניתן לראות ע"י זה שהפטיש היה צריך להיות משוך לאחור".

לשאלה, מה השוטר צריך לעשות כאשר נודע לו שהפטיש של הנשק משוך לאחור או לחלופין, כשהוא לא בטוח לגבי מצב הנשק, על כך השיב, שבמצב כזה מבחינת השוטר זו צריכה להיות אינדיקציה שנכנס כדור לבית הבליעה ולכן הוא מחויב ללכת ולפרוק את האקדח, עם כל אמצעי הזהירות המקסימליים ביותר.

לבקשת ביה"ד שיבהיר את דבריו באמרו "פעולה שחייבים להרגיש בה" אמר כך : **"מאחר ומדובר בפעולה של משיכת הצינה לאחור יש בפעולה הזאת הרבה כוח והתנגדות שהצינה הולכת לאחור, אם היא הולכת כלפי מעלה כל המכנס עולה ביחד עם האקדח וזו פעולה שלא ניתן להתעלם ממנה."**

עוד הבהיר, שכששוטר רואה את הפטיש משוך לאחור הוא מחויב ללכת ולפרוק את האקדח מיד. אם הוא בנסיעה הוא יבקש מהנהג לעצור לרדת למטה ולבצע פריקה לכיוון ריק מאדם, לכיוון האדמה או מקום שיכול לספוג את הקליע בזווית 45 מעלות כלפי מטה.

לשאלה, מה יש לעשות במקרה שבו מישו מסב את תשומת ליבך לכך שהפטיש משוך לאחור, אמר כך : **"קודם כל אם מישו אומר לי שהפטיש דרוך לאחור, דבר ראשון שמתחייב ממני זה להסתכל לכיוון האקדח לראות שאכן הפטיש דרוך לאחור ובמידה והפטיש דרוך לאחור מבחינתי זו אינדיקציה שנכנס כדור לבית הבליעה"**.

"...מרגע שאני רואה שהפטיש דרוך לאחור לא אמורה להיות לי מנוחה עד שאני לא פורק את האקדח, אני מסתובב עם אקדח עם כדור בקנה ומבחינתי כל פעולה יכולה לגרום לפליטת כדור למרות שבפועל ניתן להסתובב עם כדור בקנה כאשר האקדח בנרתיק מבלי לגעת בו ולא יקרה כלום אם לא מבצעים שום פעולה, אבל ברגע שנוגעים בהדק יכולים ליצור מצב של ירייה. המצב של להסתובב עם כדור בקנה במשטרת ישראל לא קיים, כי אנחנו לא מלמדים להסתובב עם כדור בקנה למעט יחידות מיוחדות שנמצאות בפעילות מבצעית שבהן הן נדרשים להיות עם כדור בקנה."

בחקירתו הנגדית השיב העד לנאשם, שאם במשך פרק הזמן שעבר מיום האירוע ועד שביצע את הבדיקה לא נעשה שום שינוי בתקינות הנשק ולא הוכח שהנשק היה לא תקין בזמן המקרה, כי אז אין בחלוף הזמן הזה כדי לשנות דבר מה בחוות דעתו.

כן התייחס העד לאמור בחוות דעתו של עה/3, באשר לכך שהמשטרה חייבה את ספק הנשק של המשטרה להוסיף חלק פלסטיק לחלל שמורת ההדק של אקדח היריחו לצורך הקטנת הסיכון שחפצים ייכנסו לשמורת ההדק ובין היתר, שגם האצבע לא תחליק לתוך שמורת ההדק. עוד נחקר ארוכות לגבי סוגי אקדחי יריחו וההבדל ביניהם, לעניין פסי הדריכה, גודל חלל שמורת ההדק, הנרתיקים המנופקים במשטרה וכד'.

העד אף עמד על כך שלא נתקל במהלך שירותו שאקדח פלט כדור בנרתיק מבלי שהייתה אצבע מכוונת או רשלנות מצד מחזיק הנשק, ולבקשת הנאשם שיבהיר את דבריו אמר כך :

"מאחר ובסרטון לא צוין שהאקדח פלט את הכדור ללא שום תגובה מצד השוטר ולאור ניסיוני שלא נתקלתי באקדחים שפולטים כדור בנרתיק בלי גורם נוסף כמו שרוך אבטחה או כל פעולה אחרת, במידה והאקדח היה פולט את הכדור ללא שום גורם נוסף, אין ספק שהייתי אומר מיד לקחת את האקדח לבדיקת תקינות, לראות איך קורה שאקדח פולט כדור בנרתיק מבלי ששום פעולה נעשתה. אולם מאחר ובדיסק נראה שהפעולה נעשתה באמצעות משיכת שרוך האבטחה שהיה מצוי בתוך שמורת ההדק, וגם בניסוי שביצעתי אכן זה מה שקרה והאקדח אכן שחרר את הפטיש, כלומר הניסוי שבוצע ע"י הנאשם והניסוי שבוצע על ידי אחד הם".

טענות הצדדים

טיעוני התביעה

התביעה ביקשה בסיכומיה להתעלם מכל ההיפותזות שהעלה הנאשם במשפט, לרבות הסרטון - 5/ וחוות דעת המומחה מטעמה - 7/נ, שכן גם בהנחה שמסכימה התביעה למנגנון הפעלת הירי המוצע על ידי הנאשם, בסופו של יום, הנאשם, כמי שמחזיק בנשק הוא הנושא באחריות לשמירה עליו והוא האחראי לכך שלא תקרה בו כל תקלה.

עוד טענה התביעה, כי כתב האישום נוסח על בסיס הודאת הנאשם בפני הקבו"ד, כשעדויות העדים והמסמכים שהגישו משמשים כדבר מה להודאה, ובכך הוכיחה את יסודותיה העובדתיים של העבירה.

באשר ליסוד הנפשי הנדרש בעבירה בה מואשם הנאשם, יסוד נפשי של רשלנות, יצאה התביעה ידי חובתה בהוכיחה כי שוטר סביר בנסיבות דומות היה נוקט בפעולות המתחייבות מהמצב, פעולות אותן לא נקט הנאשם.

כישלונם הראשון של הנאשם הוא בכך שלא בחן בצורה ראויה מה קרה לנשק שלו ולא וידא שלא נשקפת ממנו כל סכנה, כאשר נמשך בחוזקה בעת שעלה למיניבוס עוד בחצור. כישלונם השני הוא בכך שלא עשה כלום עם מה שאמר לו השוטר בקשר לפטיש המורם לאחור. באשר לשאלה שהייתה שנויה במחלוקת, באם אקדחו של הנאשם לא אובטח בשרוך אבטחה כמיוחס לו בסעיף 7 לכתב האישום, חזר בו התובע בסיכומיו מהאשמה זו והודיע, כי אין על הנאשם להתגונן מפניה.

טיעוני ההגנה

מנגד טען הנאשם בסיכומיו, כי מדובר בתקלה מבצעית חמורה שלא נבדקה מקצועית, שהיו תקלות רבות בהדרכה, בנהלים ובתקינות הנשק.

בבדיקת האירוע בוצעו כל מיני פעולות שנעשו שלא על פי הנוהל, ופעולות שמן הראוי היה לבצעם, כלל לא בוצעו.

לא בוצע תחקיר מקצועי, ובכלל זה שיחזור של ממש שהיה יכול ליתן בידי ביה"ד את הכלים הנכונים באמצעותם יוכל להגיע למסקנה אם הייתה רשלנות אם לאו.

לטענת הנאשם, הוא לא נגע בנשק, לא היו לו תמרורי אזהרה. מבחינתו לא הייתה לו כל מודעות לגבי מה שקרה לנשק ואין כל דבר ולו הקטן ביותר המצביע על רשלנות מצדו. מדובר במקרה של צירוף מקרים שכלל לא היה במודעות שלו.

על פי חוות דעת המומחה שהוצגה מטעמו הנשק שלו לא היה תקין, מדובר באקדח יריחו שהוחרם מאזרח ולא עבר את השינויים המחויבים בעת הסבתו לנשק משטרתי. המסקנה העולה מחוות דעת המומחה היא, כי התוצאה של אותה אי תקינות יכולה הייתה להוביל לפליטת כדור ללא מגע יד אדם.

מחדלים בבדיקת הקבו"ד - גבה ממנו הודעה סמוך לניתוח, ערך הבדיקה באין כתב מינוי, לא גבה ממנו עדות תחת אזהרה, רשם את דבריו מבלי שהוא ידע מה בדיוק נרשם, בעדויות שגבה נרשמו רק התשובות, גביית העדות נעשתה בניגוד לכללים הקיימים במשטרה, בעבודת הקבו"ד נתגלו אי דיוקים, פקשויים וטעויות בתאריכים. השחזור שעשה הקבו"ד לא מלמד מאומה, אף הקבו"ד עצמו הודה כי הוא לא מומחה לכלום.

כן טען לניגוד אינטרסים של הקבו"ד, על רקע תקרית מהעבר עם הקבו"ד, בזמן שהלה היה קצין המאוימים שלו והוא הגיש נגדו תלונה.

גדר המחלוקת

מחלוקת עובדתית

האם בעת שהנאשם שב מביתו ועלה למיניבוס פנה אליו השוטר יניב והסב את תשומת לבו לכך שהפטיש באקדחו מורס. ואם כן, האם שמע זאת הנאשם.

מחלוקת משפטית

האם על בסיס הממצאים שייקבעו בשאלות דלעיל, בצירוף העובדות בהן הודה הנאשם, עולה התנהגותו כדי עבירת המשמעת שיוחסה לו, החזקת נשק שלא במידת הזהירות הנדרשת.

דיון

מסכת העובדות הרלבנטיות לענייננו, כפי שהיא מתבררת מהעדויות ומהמוצגים אשר הונחו בפני על ידי ב"כ הצדדים ושעליהן אין חולק, היא זו:

בתאריך 13.09.12 במסגרת אימון יחידה בה משרת הנאשם הסיע עת/4, אשר שימש אותו יום כנהג המיניבוס את שוטרי היחידה ליום כף במרכז קנדה. המיניבוס יצא מהתחנה כשעליו עת/2 (להלן: זעפרני) עת/3, (להלן: אנשל) ו-עה/2 (להלן: יניב). בדרך עצרו בחצור ואספו את הנאשם ואת עת/5 (להלן: יוסי). כשעלה הנאשם למיניבוס בחצור, נתפס אקדחו בעצם כלשהו, כנראה משענת היד של אחד מספסלי המיניבוס והנאשם החזירו למקומו בנרתיק בדחיפה. מחצור המשיכו בנסיעה לביתו של הנאשם בכפר בלום כדי שהלה ייקח משם ציוד ליום הכף. בהגיעם, ירדו הנאשם וזעפרני מהמיניבוס ופנו לביתו של הנאשם. כחלוף זמן קצר חזרו, זעפרני עלה ראשון למיניבוס, ואחריו הנאשם. הנהג פתח בנסיעה, בה בעת התיישב הנאשם על אחד מספסלי המיניבוס, כשהוא מפיל את גופו על המושב ובתוך כך נורתה ירייה מאקדחו, הוא נפצע ברגלו ופונה לקבלת טיפול רפואי.

המחלוקת העובדתית

עיקר המחלוקת העובדתית בתיק זה נסוב סביב השאלה, האם הסב יניב את תשומת לבו של הנאשם לפטיש המורם והאם שמע זאת הנאשם.

אדון, אפוא, בשאלה זו.

שתיים מהראיות שהניחו הצדדים בפני, בצירוף חוסר האמון שמצאתי ליתן בגרסת הנאשם, הובילו אותי למסקנה, כי יש להשיב על השאלה שברישא בחיוב. האחת, היא ת/3, הודעת הנאשם בפני הקבו"ד והשנייה היא נ/6, הודעתו של השוטר יניב בפני הקבו"ד. באשר לשאלה שבסיפא, כפי שיובהר להלן, אף עליה מצאתי כי יש להשיב בחיוב, אך זאת רק בהתבסס על ת/3 ועל חוסר האמון שאני רוחשת לגרסת הנאשם.

ת/3 - הודעת הנאשם

כפי שמופיע ב-ת/3, אמר הנאשם לקצין הבודק שגבה הודעתו את המשפט הבא: **"השוטר ועקנין העיר לי על כך שהפטיש של האקדח היה לאחור ואני לא הספקתי לעשות עם זה משהו"**.

במהלך הדיון טען הנאשם, כי ההודעה כפי שנרשמה על ידי הקבו"ד אינה משקפת את הדברים שמסר, ובכלל זה גם את המשפט האמור. הסברו של הנאשם היה, שאת הדברים הללו בעניין הפטיש המורם שמע מפי יניב לראשונה רק לאחר הירי, והקבו"ד, בהשמיטו ולו מילה אחת מדבריו שינה את כל משמעות המשפט.

אינני מקבלת טענתו זו של הנאשם. הקבו"ד נחקר בעניין זה הן בחקירתו הראשית והן בנגדית, הוא השיב לסנגור, כי הנאשם היה אמנם במיטה אך בהכרח מלאה בעת גביית הודעתו ועמד על כך שהתשובות שנכתבו בהודעה נמסרו מפיו של הנאשם ואלה הן אמירותיו של הנאשם. לא מצאתי סיבה נראית לעין מדוע לא להאמין לעד זה. התרשמתי כי השיב לשאלות ב"כ הצדדים בכנות וביושר וכי מדובר בעד אמין. ערה אני לכך שדרך ביצוע הבדיקה שערך לקתה באי אלו ליקויים, ולכך עוד אתייחס בהמשך, אך בכך אין כדי לפגוע במידת האמון שאני מייחסת לדבריו. באשר לטענת הנאשם שייחסה לקבו"ד ניגוד עניינים על רקע התלונה שהגיש נגדו בהיותו קצין המאוימים שלו, אינני סבורה כי הייתה לעובדה זו השפעה על הבדיקה שערך הקבו"ד. האחרון

נחקר על כך, אישר ששימש קצין מאוימים אשר טיפל גם בעניינו של הנאשם, אולם לטענתו כלל לא ידע שהנאשם התלונן נגדו, אמר שלהיפך, שזכה לפידבקים חיוביים מצדו של הנאשם. עוד אומר ביחס להסברו של הנאשם על כך שהקב"ד שיבש את דבריו, כי כפי שניתן היה להתרשם מהנאשם במהלך המשפט, הן מעדותו מעל דוכן העדים והן מהאופן בו ייצג את עצמו בשלבים האחרונים של המשפט, הלה מיטיב להתבטא. לא סביר בעיני שלא ידע לנסח את דבריו באופן שישקף את שארע לו הלכה למעשה, גם כאשר ערה אני לעובדה, שההודעה נגבתה למחרת האירוע במהלך אשפוזו בביה"ח.

על בסיס האמור אני קובעת, כי הקב"ד רשם את הדברים כפי ששמעם מפי הנאשם ולפיכך, את משמעות המשפט המצוטט לעיל יש להבין כפשוטו, קרי; שהנאשם עצמו מספר, שיניב פנה אליו והעיר לו על הפטיש המורם והוא לא הספיק לעשות בעניין זה דבר, משמע, הנאשם שמע את הערתו של יניב.

6/6 - הודעת יניב

הראיה השנייה היא הודעתו של יניב - 6/6, אותה ביקש להגיש ב"כ הנאשם. בהודעתו זו סיפר יניב, כי כשהנאשם חזר מביתו עם הציוד ועלה על המיניבוס, אמר לנאשם את המשפט הבא: **"אחי, הפטיש של האקדח שלך לאחור"**. בעדותו מעל דוכן העדים חזר העד בפני על אותם דברים. כעולה מהעדויות, בין יניב לבין הנאשם לא שררה כל היכרות קודמת, יניב הצטרף באקראי ליום הכף אליו יצאה יחידתו של הנאשם. הנ"ל העיד מעל דוכן העדים בבטחה ובהגינות, עדותו הותירה רושם של עד אמין שניחן בעין חדה. על תכונה זו למדה אני מעדותו, בה סיפר שעוד בחצור, כשעלה הנאשם בפעם הראשונה למיניבוס, שם לב לכך שאקדחו של הנאשם נתפס במשענת היד של אחד מספסלי המיניבוס, אירוע אותו הזכיר גם הנאשם. על רקע האמור לא מצאתי כל סיבה להטיל ספק במהימנותו ואני קובעת בהתבסס על עדותו, כי אמר לנאשם את המשפט המצוטט לעיל לפני הירי, באותן נסיבות שתיאר, דהיינו; בעת שהנאשם עמד מאד קרוב אליו, במרחק נגיעה ממנו, כשפני הנאשם מופנים אליו.

באשר לשאלה, באם שמע הנאשם את ההערה לגבי הפטיש המשוך לאחור, יניב נישאל על כך על ידי ב"כ הנאשם והשיב, כי מתוך תגובתו המתעלמת של הנאשם להערה, הוא מעריך, שהנאשם לא שמעו, הסכים עם הסגור שאולי אף לא שמע בשל רעש המזגן במיניבוס. משמעות תשובתו זו של יניב היא, כי אינו יודע אם הנאשם שמע את ההערה אם לאו. עדותו בעניין זה אינה, אפוא, אלא סברה, ומשכך לא ניתן לקבוע על פיה כל ממצא. לא ממצא הקובע שהנאשם שמע את ההערה של יניב, ובה בעת גם לא ממצא השולל את האפשרות שהנאשם כן שמע את ההערה. עם זאת, על הנסיבות בהן נאמר המשפט כפי שהעיד עליהן העד בהחלט ניתן להסתמך, וככאלה, כאשר מדובר במצב בו עמדו הנאשם ויניב בסמיכות, במרחק נגיעה זה מזה, פנים אל פנים, בהחלט אפשרי לומר, שלא מן הנמנע שהנאשם כן שמע את ההערה.

אמינות הנאשם

חזר הנאשם וסיפר בעדותו בפני ביה"ד, כי מיד לאחר הירי, כפעולה ראשונה הוא שחרר את שרוך האבטחה, אחר כך הניח את האקדח על רצפת המיניבוס, ובתוך כך ביקש בצעקה שיפרקו את הנשק. אינני מקבלת גרסתו זו של הנאשם וזאת משני טעמים.

הטעם האחד הוא בכך שמדובר בגרסה כבושה אשר הועלתה לראשונה על ידי ההגנה רק בבית הדין, בעת מתן התשובה לאישום. גרסה זו לא בא זכרה בהודעת הנאשם בפני הקבו"ד והלכה פסוקה היא כי עדות כבושה ערכה ומשקלה מועטים ביותר.

הטעם השני נעוץ בעובדה, שגרסה זו אינה משתלבת כלל ועיקר עם עדותו של יוסי, אשר בעדותו אני נותנת אמון מלא. יוסי, ששרת עם הנאשם באותה יחידה, ישב בעת האירוע מצדו השני של שביל האוטובוס במקביל לנאשם. על פי דבריו, שנייה לאחר הישמע הפיצוץ הוא הביט לעבר הנאשם וראה אותו כשהוא משליך את אקדחו בפניקה בליווי צעקה 'מה קרה מה קרה'. הוא אף הדגים בפני ביה"ד תנועת זריקה ברורה, שאינה מתיישבת כלל ועיקר עם גרסת הנאשם שדיברה על הנחת האקדח באופן מבוקר לאחר שחרורו מהשרוך. לטעמי, גרסתו של יוסי היא המדויקת ביותר, ואני קובעת כי היא המשקפת את שהתחולל במקום.

על בסיס כל האמור לעיל אני קובעת, כי בעת שחזר הנאשם מביתו ועלה למיניבוס, פנה אליו יניב והתריע בפניו על כך שפטיש אקדחו משוך לאחר, הנאשם שמע את דבר ההתרעה ואף על פי כן לא עשה מאומה בהקשר לכך.

האם רשלנות הנאשם היא שהובילה לקרות הירי

בעדותו מעל דוכן העדים ובסיכומיו, חזר הנאשם וטען, כי לא הייתה לו כל מודעות לבעיה כלשהיא הקשורה לאקדחו, וכי לא ניקרו בפניו כל תמרורי אזהרה אשר היה בהם כדי לחייבו בנקיטת פעולות כלשהן.

טענה אחרת בה נאחז הנאשם כדי להסיר מעצמו אחריות לירי הייתה בייחסו את הסיבה לפליטת הכדור לצידוד הלא תיקני בו צויד.

נוכח שתי טענות אלה לא הייתה, לדעתו, כל סיבה לייחס לו רשלנות כלשהיא.

אותות אזהרה

בעניין זה איני רואה עין בעין עם הנאשם. מדבריו של הנאשם עצמו כפי שבאו ידי ביטוי ב-ת/3, בצירוף הממצאים שקבעתי לעיל עולה בבירור, כי בשתי נקודות על ציר הזמן הרלבנטי לעניינינו קיבל הנאשם איתותי אזהרה ברורים, אשר חייבו אותו כאיש משטרה הנושא נשק משטרתי ומחויב בנקיטת מרב האמצעים למניעת סכנה לשלמות גופו של אדם, לבצע בדיקה של הנשק ולוודא כי לא נשקפת ממנו כל סכנה.

האיתות הראשון התרחש בנקודת הזמן בה עלה הנאשם למיניבוס ונשקו נתפס בעצם כלשהו, ואילו האיתות השני, בו דנתי ארוכות, היה כאשר העיר לו יניב בקשר לפטיש המורם לאחר.

באשר לאיתות האזהרה הראשון, במה דברים אמורים.

אומר הנאשם בהודעתו, ת/3 כד: **"עליתי בחופזה לאוטובוס וזאת מאחר ורכבים צפצפו מאחורי ואז נתפס לי שרוך האבטחה של האקדח בידית של המיניבוס ואז הרגשתי שהנשק נמשך מהמקום ודחפתי אותו חזרה פנימה מבלי להסתכל ולבדוק"**. ובהמשך ההודעה שב ואמר דברים דומים: **"אני לא התייחסתי למשיכה אבל החזרתי את האקדח למקומו בנרתיק מבלי לבדוק ולבחון מה קרה עם האקדח"**.

בעדותו של הנאשם מעל דוכן העדים, משהתבקש להגיב על דבריו אלה, שלל מכל וכל שכל התנסח, ושב וטען כי הקבו"ד רשם מה שהיה לו נוח לרשום. גם כאן אני מוצאת לדחות את טענת הנאשם המייחסת לקבו"ד רישום לא מדויק של דברי הנאשם, זאת מאותם טעמים שכבר פרטתי. דומה, כי בעדותו בפני ביה"ד ניסה הנאשם לתקן את גרסתו, בהשמיטו את אותם קטעים שמסר לקבו"ד לגביהם חש שעלולים לסבכו.

אני קובעת, אפוא, כי דברי הנאשם בהודעתו ת/3 משקפים את מה שמסר לקבו"ד, ובהיותם דברים שנמסרו בהזדמנות הראשונה, בסמיכות לאירוע כשהזיכרון עוד טרי ואין סיפק בידי הנחקר לעבד גרסתו, אני אף קובעת, כי זו הייתה תמונת התנהגותו של הנאשם כפי שהתרחשה במציאות.

אף כי העובדות המייחסות לנאשם את דחיפת האקדח לנרתיק מבלי לבדוק כנדרש וכראוי לא פורטו בכתב האישום, מצאתי לבסס אשמתו גם על בסיס עובדות אלה מכוח הסמכות המוקנית לביה"ד בסעיף 48 לחוק המשטרה התשס"ו – 2006. הנאשם נחקר בגין כך בחקירתו הנגדית ונחה דעתי כי ניתנה לו ההזדמנות להתגונן בפני האשמה זו.

משמעות ההתעלמות מאיתותי האזהרה

באשר להערה של יניב שהסב את תשומת לבו של הנאשם לכך שפטיש אקדחו משוך לאחור, דומה שהכל מסכימים, אולי אף הנאשם, כי התעלמות מהערה כזו, שמשמעותה היא שייתכן והנשק דרוך, היא מחדל התנהגותי העולה כדי עבירה משמעתית של החזקת נשק שלא במידת הזהירות הנדרשת.

די אם נצטט מדבריהם של שני העדים המומחים, הן זה של ההגנה והן זה של התביעה, כדי להבהיר, עד כמה מובהק היה מחדלו של הנאשם, כאשר לא עשה מאומה ברגע שהסבו את תשומת ליבו לכך שהפטיש משוך לאחור.

אמר עה/3 כי במצב כזה בו הפטיש משוך לאחור יש להתייחס לאקדח כאל אקדח דרוך, ודרוך זה אומר כדור בקנה. **"נשק דרוך ליד אנשים צריך להתרחק מאנשים, לבצע פריקה מול מקום בטוח לפריקה, זה אומר שטח מת שאין חשש לפגיעה בנפש, רכוש, צריך לפרוק את הנשק."**

ובדומה לכך אמר עת/6 ק' קליעה ארצי: **"כשהשוטר רואה את הפטיש משוך לאחור מבחינתו זו צריכה להיות אינדיקציה שנכנס כדור לבית הבליעה ולפיכך הוא מחויב ללכת ולפרוק את האקדח, עם כל אמצעי הזהירות המקסימליים ביותר, למקום ריק מאדם, לכיוון עמדת פריקה או לכיוון מקום שיכול לספוג את הקליע במידה והוא נפלט"**.

גם דחיפת הנשק למקומו בנרתיק מבלי אף להעיף לעברו מבט, מהווה מחדל התנהגותי. את מסקנתי זו אני מבססת בעיקר על עדותו של עת/6, המשמש כק' קליעה ארצי בחיל, המשתלבת לטעמי גם עם השכל הישר והגיונם של דברים. על פי עדותו, כאשר קורה אירוע בו התרחשה

פעולה של דריכת האקדח חייב השוטר להרגיש באותה פעולה ואי אפשר להתעלם ממנה, ולפיכך מחויב השוטר לפחות לזרוק מבט לכיוון האקדח ולוודא שלא נדרך. במקרה דנן סיפר הנאשם עצמו שכל הנשק, כל השרוך, כל המכלול נמשך. ובלשונו של עת/6: **"אין ספק ששוטר מרגיש שיש איזה פעולה שנעשתה עם האקדח והפעולה הזאת הייתה יכולה לדרוך את האקדח, זה מבחינתו היה צריך להדליק לו נורה אדומה שקרה משהו עם האקדח ושיש כדור בבית הבליעה, אות אזהרה שכדור יכול להיכנס לבית הבליעה"**

על בסיס כל האמור לעיל, מסקנתי היא, שבמקרה הנדון הנאשם לא נקט בפעולות המתחייבות ששוטר סביר בנעליו יכול וצריך היה לנקוט בהן, ולפיכך אני קובעת, כי הנאשם נהג שלא במידת הזהירות הנדרשת ובניגוד לפקודות משטרת ישראל.

ציוד לא תקני

הנאשם השקיע מאמצים רבים במשפט זה בניסיון לשכנע שהוא צויד באקדח, נרתיק ושרוך אבטחה פגומים או לא תקינים, בעטיים נגרמה התקלה ועל כן אינו אחראי לתוצאת הירי. כמו כן בחר להדגיש בטיעונו את העובדה, שלא לימדו אותו כיצד לנהוג בנשק שסופק לו, ואם היו מכשירים אותו ומתריעים בפניו על הסכנות שבאותו אקדח, אירוע הירי היה נמנע. את טיעונו אלה תמך במצגת - 2/נ, בסרטון השחזור שערך - 5/נ ובחוות דעתו של העד המומחה אשר העיד מטעמו. באמצעות כל אלה הציג את השערותיו ותובנותיו באשר לרצף האירועים הטכני אשר הוביל לירי.

איני מקבלת את טיעונו של הנאשם. אף אם יש ממש בטענה שהציוד שסופק לנאשם לא עמד בכללי התקן, ואף אם המכניזם שהציע הנאשם לקרות הירי משקף את מה שהתחולל במציאות, אין לכך כל נפקות לשאלת הרשלנות, שכן לכל הדעות, גם זו של מומחה ההגנה, מרגע שהנשק היה במצב של פטיש מורם, חייב היה הנאשם לנקוט בפעולות לנטרול הסכנה שבו. משכך, לא מצאתי לייחס משקל לאמור בחוות דעתו של מומחה ההגנה וגם לא למוצגים 2/נ ו-5/נ.

השאלה החשובה לענייננו היא, באם היה יכול וצריך הנאשם לעצור את אותו מכניזם, רצף האירועים הטכני שהציע, עוד בשלב שלפני הירי ועל ידי כך למנוע את התחוללותו. כפי שכבר קבעתי, התשובה לכך היא חיובית.

הנאשם הוא שוטר ותיק ומנוסה, נושא נשק במשך שנים, עבר הדרכות והכשרות בנשק, ואשר על כן היה אמור להיות מודע לכלל הסכנות הטמונות בנשק ובכלל זה לסכנה העלולה להיגרם במצב בו הנשק או המכלול נתפסים בעצם כלשהו והאקדח נשלף ממקומו בנרתיק, או במצב בו הפטיש משוך לאחור.

הנאשם בהיותו נושא הנשק הוא האחראי לוודא בכל רגע נתון שהנשק שברשותו לא מהווה סכנה, אינו במצב העלול להביא לפליטת כדור, ובכך נכשל הנאשם.

פגמים וכשלים בבדיקת הקבו"ד

טען הנאשם כי הקבו"ד התרשל בעבודתו וכי בדיקתו הייתה מגמתית ורצופת כשלים. להמחשת טענתו מנה בפני הנאשם שורה ארוכה של ליקויים, הן בנוגע לתהליך מינוי הקבו"ד והן בנוגע

לאופן ביצוע הבדיקה שערך. לטעמו של הנאשם, הבדיקה לא נעשתה בידי מומחה ושלא על פי נהלי המשטרה.

בהתייחס לטענותיו אלה של הנאשם אומר, כי לא מצאתי ליתן כל משקל לבדיקות שערך הקבו"ד ולמסקנות שהסיק מהן. באשר לליקויים שמנה הנאשם נוטה אני להסכים עם הנאשם כי בבדיקת הקבו"ד אכן התגלו פגמים, אך אלה רובם ככולם טכניים, וודאי לא כאלה שהיה בהם כדי לקפח את הגנתו של הנאשם ומצדיקים את זיכוי.

סוף דבר

על בסיס כל האמור לעיל אני מרשיעה את הנאשם בעבירת החזקת נשק שלא במידת הזהירות הנדרשת.

מ"מ נשיא בית הדין למשמעת

נצ"מ דורית יניב, עו"ד

גזר דין

הנאשם הורשע, כמפורט בהכרעת הדין, בעבירה של החזקת כלי ירייה שלא במידת הזהירות הנדרשת, עבירה על סעיף 13 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה התשס"ו – 2006.

טיעוני הצדדים

בפתח טיעוניו לעונש עמד התובע על כך שהנאשם הורשע בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום לאחר ניהול הוכחות. עוד טען, כי בשורה ארוכה של פסקי דין עמד ביה"ד על החשיבות הנודעת לשמירה דווקנית ועל הזהירות המתבקשת בכל הנוגע לכלי ירייה שהינם כלי קטלני מעצם טבעם. לדעת התביעה, לנוכח הממצאים שנקבעו בהכרעת הדין אין מדובר במקרה קל ערך. בנוסף מקבל מחדלו של הנאשם משנה חומרה נוכח המתאר בו התרחש האירוע, מיניבוס בנסיעה כשבסמוך לנאשם שוטרים נוספים.

באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם ציין התובע, כי הנאשם משרת בחיל משנת 1993, עברו המשמעת כולל 3 הרשעות ישנות בפני דן יחיד שאינן ממך העניין. הגיש גיליונות הרשעה. כמו כן ציין, כי הנאשם הורשע בביד"מ בשנת 2006 בעבירת אי מילוי הוראה, שביטוייה היה גביית הודעה תחת אזהרה ממתלונן בעניין שהייתה לו נגיעה אישית אליו. בגין עבירת השימוש בכוח בה הואשם באותו כתב אישום זוכה הנאשם. הגיש עותק מהכרעת הדין. כמו כן הגיש התובע פלטי הערכות תקופתיות של הנאשם לשנים 2012 – 2005 בהן הוערך בציונים שבין טוב מאד למעולה 1.

לאור האמור לעיל ולאור המדיניות העונשית הנוהגת בעבירות דוגמת העבירה בה הורשע הנאשם, עתר התובע לעונש של נזיפה חמורה וקנס כספי.

בטרם טען הנאשם את טיעוניו לעונש העיד מטעמו עד אופי, את מפקד התחנה בה הוא משרת, סנ"צ רן לוי. בין יתר דבריו אמר מפקדו, כי על אף שמדובר ביום א' בשבוע, היום הלחץ בתחנה בחר להגיע וללוות את הנאשם, כי הוא רואה בכך חשיבות עליונה.

הנ"ל העיד, כי הוא מכיר את הנאשם מזה כשנתיים. לדבריו, הנאשם משמש בתפקיד ר' משרד תנועה בתחנה, תפקיד שבדרך כלל מבצע קצין. בנוסף על תפקידו הוא משמש גם כנגד משמעת ביחידה. ביקש להדגיש, כי במשך השנתיים בהם הוא עובד עם הנאשם, האירוע נשוא המשפט לא פגע כהוא זה בתפקודו של הנאשם. לדבריו, הנאשם מבצע תפקידו בצורה מצוינת ומשמש דוגמא ומופת לעמיתיו בתחנה.

בפתח דבריו אמר הנאשם, כי הוא כואב את הרשתו בדין, זאת בנוסף לכאב הפיסי והנפשי המלווה אותו מאז האירוע. כפי שאמר מפקדו וכך גם היה מול מפקדיו הקודמים, מרגע הפציעה ועד היום לא ניצל את הפציעה לשם התחמקות או פגיעה חלילה בטיב שירותו ובמקצועיות שלו. המקרה פגע במשפחתו, במיוחד לנוכח ההוצאה הכלכלית האדירה שנאלץ להוציא לשם מימון הגנתו.

עוד אמר הנאשם, כי במשך שנים ההערכות התקופתיות שקיבל היו תמיד טובות, תמיד שאף למצוינות. הגיש אסופת מכתבי תודה והערכה על פועלו במשטרה.

בהתייחס לעברו המשמעותי אמר, כי מדובר בהרשעות מלפני מעל ל-15 שנה. באשר להרשעתו בבית הדין למשמעת, מדובר היה באירוע משנת 2004 שבסיומו ציינה נשיאת בית הדין בפסק הדין כי לו היה הדבר תלוי בבית הדין, לא היו מעכבים את קידומו.

עוד אמר הנאשם, כי ברמה האישית הוא לוקח מאד קשה את עצם ההרשעה. היה מועמד לקיצור פז"מ של שנה וההרשעה מונעת ממנו זאת באופן אוטומטי, ויחול עליו עיכוב בדרגה לתקופה של בין 3 עד 6 חודשים.

לשאלת ביה"ד השיב הנאשם, כי הוא אב ל-3 ילדים, הוצאותיו גדולות, הוא מתגורר בקיבוץ, אשתו לא עובדת מפאת מחסור במקומות עבודה בצפון.

לאור כל האמור לעיל ביקש הנאשם את התחשבות בית הדין, ופנה בבקשה להסתפק בעונש של נזיפה.

דיון

כפי העולה מהכרעת הדין בה פרטתי בהרחבה את מחדליו וכישלונותיו של הנאשם, התנהגותו של הנאשם אינה קלת ערך ומן הראוי להתייחס אליה בחומרה. ככלל, בכל מקרה של החזקה, שימוש או הפעלה של כלי ירייה שלא במידת הזהירות הנדרשת מתייחס ביה"ד למשמעת בחומרה רבה, שכן בכל הנוגע לשימוש בכלי ירייה, שהינו מסוכן מעצם טבעו, הציפייה מכל שוטר נושא נשק, שיקפיד הקפדה יתירה על ביצוע כללי הזהירות ולא יסטה מהן ולו סטייה קלה ביותר.

למעשה הנאשם היבט חומרה מיוחד לנוכח העובדה שהאירוע התרחש במקום סגור כשבסמוך אליו יושבים חבריו ומידת הסכנה בה העמיד את עצמו ואת חבריו הייתה גדולה למדי.

לצד החומרה בה אני מתייחסת למעשה בגינו הורשע הנאשם, נתתי דעתי לנסיבות לקולא.

במיוחד נזקף לזכותו של הנאשם טיב שירותו המצוין, עליו ניתן ללמוד הן מעדות מפקדו, הן מהערכותיו התקופתיות בהן זכה לאורך השנים בהערכות גבוהות במיוחד והן ממכתבי הערכה והתודה הרבים שצבר במהלך שירותו. גם עברו המשמעותי אינו מכביד.

במיוחד התרשמתי מעדות מפקדו אשר דיבר בשבחו וציין במיוחד את העובדה כי הן המשפט והן הפציעה לא השפיעו כהוא זה על תפקודו של הנאשם אשר משך כל אותה תקופה ביצע את תפקידו בצורה מצוינת תוך שימוש דוגמא ומופת לעמיתיו בתחנה.

עוד מצאתי להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם, בקשייו הכלכליים ובכאב והסבל שהיו מנת חלקו כתוצאה מפליטת הכדור.

בבואי לשקול את משקלו היחסי של כל אחד מהנתונים והשיקולים שפורטו לעיל, בשים לב לחשיבות העברת מסר מרתיע במקרים של התרשלות בתפעול והחזקה של כלי נשק, החלטתי במקרה זה להיעתר לבקשת הנאשם ולפנים משורת הדין שלא להטיל עליו קנס כספי.

לאור האמור לעיל אני משיתה על הנאשם את העונש הבא :

נזיפה חמורה

ניתן והודע היום, ז' בתשרי תשע"ג, 23.9.12, בנוכחות הצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופטת

מ"מ נשיא בית הדין למשמעת

נצ"מ דורית יניב, עו"ד

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות שני האישומים שבכתב האישום, במסגרת הסדר טיעון, בשתי עבירות של הטרדה מינית, עבירות על סעיף 27 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו – 2006.

כללי

בפתח הדיון, בהתאם לסעיף 14 לחוק המשטרה, פרטה בפנינו התובעת את הטעמים אשר עמדו בבסיס החלטת התביעה להעמיד את הנאשם לדין, חרף העובדה שחדל להיות שוטר.

כן עדכנה התובעת, כי בין הנאשם לתביעה נכרת הסדר טיעון לפיו יודה הנאשם בעובדות כתב האישום והצדדים יעתרו במשותף לעונש של נזיפה חמורה והורדה בדרגה לתקופה של 4 חודשים. ללא קשר להסדר הטיעון, אמרה התובעת, כי הנאשם התחייב להעביר לכל אחת משתי המתלוננות סך של 1000 ₪.

כתב האישום

מעובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם עולה, כי בתקופות הרלבנטיות, שירת הנאשם, יליד 1967, כקצין את"ל [REDACTED] וביום 31.5.2012 פרש מן החיל.

אישום ראשון

ביום 28.1.2010 סמוך לשעה 18.00 במסגרת מבצע משטרתי נהג הנאשם בטרנזיט משטרתי כשוטרת השח"מ, [REDACTED] (להלן: "מתלוננת 1") יושבה במושב הקדמי לצדו. באותה משמרת שימש הנאשם כאחראי עליה.

במהלך הנסיעה נגע הנאשם עם ידו ברגלה השמאלית של מתלוננת 1 באזור ירך הפנימית ואמר לה: "בואי בואי תשבי לידי". מתלוננת 1 ביקשה להתרחק ממנו, וזה לעבר החלון והנאשם הזיז את ידו מירכה.

בהמשך פתח הנאשם בשאלות אינטימיות לגבי בן זוגה. מתלוננת 1 ניסתה להתחמק ורק אמרה לנאשם, כי היא בתולה וזאת על מנת שיניח לה. הנאשם לא הרפה והגיב כך: "מה בתולה, אז מה אתם עושים, מה אתם לא שוכבים". כאשר הגיעו ליעדם אמר הנאשם למתלוננת 1: "מה בלי חיבוק ונשיקה?" המתלוננת קרבה את לחיה אל הנאשם כדי שינשקה על הלחי, אך הוא הצמיד אותה אליו, חיבק אותה במותן עם ידו השמאלית וגלש לעבר החזה שלה מצד ימין. במעשיו אלה ייחסה התביעה לנאשם הטרדה מינית של מתלוננת 1.

אישום שני

ביום 18.3.2010 בסביבות השעה 22.30, בהיותם יחדיו במשמרת באזור הר הבית, נסעה ■ שוטרת שח"מ, ילידת 1990 (להלן: "מתלוננת 2") עם הנאשם בטרנזיט משטרת, כשהיא יושבת לצדו. במהלך הנסיעה, בעוד הנאשם נוהג, הניחה מתלוננת 2 את ראשה על החלון. הנאשם אמר לה: "בואי תשימי את הראש עלי". הנ"ל לא הגיבה והניחה את ראשה על הכיסא האמצעי שהיה בינה לבין הנאשם, וזאת מאחר שלא חשה בטוב. במעמד זה ליטף הנאשם את שיער ראשה ואת גבה. בהמשך עצר הנאשם את הניידת, הכניס את ידו מתחת לחולצתה של מתלוננת 2 וליטף את גבה. בתגובה הרימה המתלוננת את ראשה והזיזה את ידו מגופה, כדי שלא ימשיך לגעת בה. במעשיו אלה ייחסה התביעה לנאשם הטרדה מינית של מתלוננת 2.

טיעוני התביעה לעונש

בפתח טיעוניה לעונש עמדה התובעת על חומרת מעשיו של הנאשם, הנובעים מפער הגילאים שבין הנאשם למתלוננות, מהעובדה ששררו ביניהם בעת הרלבנטית יחסי מרות וכמובן ממעשיו החמורים כפי שתוארו בכתב האישום והראויים לגינוי. לדברי התובעת, מעשים מסוג אלה שביצע הנאשם מפריס את האמון של הציבור במערכת המשטרית, פוגעים בתדמית המשטרה בעיני הציבור, ובעיקר הם פוגעים בתדמית המתקבלת בעיני ההורים השולחים את בנותיהם הצעירות לשרת במשטרה בשירות חובה, אותה משטרה המופקדת על מיגור תופעות מן הסוג בו הורשע הנאשם. לדעת התביעה, הנאשם חרג מכללי ההתנהגות המצופים מאיש משטרה, קל וחומר מקצין בדרגתו של הנאשם.

בהתייחס לשיקולים אשר עמדו לנגד עיני התביעה בבואה לכרות הסדר עם הנאשם, הרי שאל התנהגותו המחפירה מצאו להתחשב בחרטה שהביע הנאשם, באחריות שנטל על מעשיו, בהודאתו במח"ש, בעובדה שחסך בכך זמן שיפוטי ובמיוחד בכך שחסך את הצורך בהעדתן של המתלוננות. גם את עברו המשמעותי הנקי למעט 2 הרשעות ישנות ושלא ממך העניין, זוקפת התביעה לזכותו. עוד ציינה התובעת את העובדה שהנאשם לקח על עצמו לפצות כל אחת מהמתלוננות בגין עוגמת הנפש שנגרמה להן.

בנוסף מצאו להתחשב גם בכך שמדובר בקצין ששירת לשביעות רצון מפקדיו ובכך שהמעשים בוצעו בתחילת שנת 2010, כך שהנאשם עבר עינוי דין מסוים עד שהוחלט איזה הליך יינקט נגדו. גם העובדה שפרש לגמלאות ומצבו הרפואי נלקחו בחשבון.

לאור כל האמור, באיזון שבין הנסיבות האישיות של הנאשם לחומרת מעשיו, עותרת התביעה לעונש של נזיפה חמורה והורדה בדרגה למשך תקופה בת 4 חודשים. התובעת ציינה, כי אלמלא פרש הנאשם מהחיל הייתה עותרת לתקופה ממושכת יותר של הורדה בדרגה. בסיכום דבריה ביקשה התובעת מביה"ד לכבד את ההסדר.

ראיות ההגנה וטיעוניו לעונש

מטעם הנאשם העידו שני עדי אופי. הראשונה, קרובת משפחה של הנאשם אשר ציינה את הקבלה והטיפול של הנאשם ואשתו בבנו מנישואיו הקודמים שהוא בעל צרכים מיוחדים. כן ציינה העדה את התקופה הקשה שעברו הנאשם ואשתו מאז הגשת כתב האישום, והצורך לאפשר לו להמשיך בחייו ולמצוא עבודה חדשה.

עוד העיד מטעם הנאשם סניצ' [REDACTED], אשר סיפר, כי בתפקידיו השונים היו לו ממשקים עם הנאשם ואף שימש כמפקדו. העד מסר, כי הנאשם ביצע את תפקידו בצורה הטובה ביותר וכי התכונה המאפיינת אותו במיוחד היא טוב הלב שלו ורצונו לסייע לכל אדם.

הנאשם, בטיעוניו לעונש, סיפר כי הוא משרת במשטרה כ-24 שנים, תמיד ביחידות שטח, במהלך שירותו עבר חוויות מיוחדות, החל מקו 405 וכלה בפיגועים במרכז ירושלים. תחת פיקודו עברו עשרות שוטרים המשרתים היום במחוז.

עוד סיפר, כי הוא נשוי ואב ל-4 ילדים ובהם ילדים עם צרכים מיוחדים. הוא בן לאם ששרתה במשטרה, אחיו וגיסו עדיין בשירות. לדבריו הפרישה מהשירות היא עבורו עונש חמור. פרישתו נובעת לדבריו ממצבו הבריאותי שהידרדר עקב האירוע. מתחים, דכאון נפשי וטיפול תרופתי לו נזקק, הביאו לכך שוועדה רפואית שחררה אותו מהשירות. הנאשם ציין, כי האירוע פגע בזוגיות בביתו, במשפחה הקרובה ובבני המשפחה המורחבת. מצבו הכלכלי הידרדר כתוצאה מהפרישה והוא אף אינו מוצא מקום עבודה אחר. עוד הוסיף הנאשם, כי חלף זמן רב מאז סיום החקירה בעניינו, במאי 2010, וכי הוא מבקש לסיים את סבלו הנפשי המתמשך.

לדבריו, הוא מקבל אחריות על המעשה, מביע חרטה וצער על כך, ומבטיח, כי מעידה כזו לא תישנה.

לסיכום דבריו הגיש לנו הנאשם אסופת מסמכים בהם תעודות הוקרה והערכה, מסמכים רפואיים ופלט ריכוז הערכותיו התקופתיות. בהתחשב בכל אלה ביקש הנאשם כי נכבד את הסדר הטיעון.

דיון

במעשים המפורטים בשני האישומים בגינם הורשע הנאשם, בולטים היבטיה החמורים של התנהגות הנאשם.

בראש ובראשונה מעשי ההטרדה כשלעצמם, שנעשו בניגוד לרצון של המתלוננות, מעשים שכללו גניעה גופנית והטרדה מילולית.

כאמור בעובדות כתב האישום, כלפי המתלוננת הראשונה התבטא הנאשם בהתבטאויות והצעות לא ראויות והפנה אליה שאלות בנושאים אינטימיים הקשורים ליחסי המין שהיא מנהלת עם בן זוגה. כמו כן נגע הנאשם באזור הירך הפנימית שלה, תוך שהוא מציע לה לבוא ולשבת לידו.

בהמשך אף ניצל את קרבתה אליו כדי להצמידה אליו, חיבק אותה במותן וגלש עם ידו לכיוון החזה שלה.

את המתלוננת השנייה ליטף הנאשם בשיער ראשה ובגבה ואף הכניס את ידו מתחת חולצתה וליטפה בגבה. כמו כן הציע לה להניח את ראשה עליו.

היבט נוסף לחומרה הוא פערי הגילאים והמעמד ששרר בין המתלוננות לבין הנאשם. הנאשם נושא דרגת קצין בכיר, מבוגר משמעותית מהמתלוננות, בעל משפחה, ואילו המתלוננות חיילות שח"מ, בחורות צעירות שהיו נתונות באותה עת תחת מרותו.

הנאשם חטא בכך שניצל לרעה את תפקידו, כאשר במסגרת פעילות מבצעית משטרתית, בעת שהיה בגפו עם כל אחת מהמתלוננות הטריד אותן הן גופנית, בכך שנגע בהן בניגוד לרצונן, והן מילולית, בהצעותיו ושיחותיו שהתמקדו במיניותן.

אין לומר כי מדובר במעידה חד-פעמית ורגעית, שכן כפי העולה מכתב האישום שבפנינו, הנאשם חזר על מעשיו כלפי שתי המתלוננות, ובמצב דברים זה מתבקשת המסקנה כי מדובר בדפוס התנהגות.

כישלוננו של הנאשם בעבירות נשוא תיק זה מחייב ענישה הולמת, לשם העברת מסר ברור וחד-משמעי לשוטרים ולמפקדים בארגון, כי גופן וכבודן של שח"מיות המשרתות במחיצתם אינו הפקר, ואל להם לנצל את חולשתן של אותן בנות צעירות כדי לספק את מאווייהם. זכותה של כל שח"מית המתגייסת לשירות במשטרה שתהא שקטה ובטוחה כי היא מצויה בסביבת עבודה ראויה והולמת, נקיה ממעשי ביזוי והשפלה, לבטח לא מאלה הממונים עליה.

על היבטי החומרה שבעבירות ההטרדה המינית עמד ביהמ"ש העליון פעמים רבות. מצאנו לצטט מהדברים שנאמרו בבג"ץ 1284/99 פלונית נ' ראש המטה הכללי, פ"ד נג (2) 62, 70 המתייחסים אמנם לחיילות בצבא אולם הדברים יפים באותה מידה גם לגבי שוטרות חיילות אשר את חובת שירות הביטחון ממלאות במשטרה.

"... ביחס זה שבין מפקד לפקודתו, טבוע באופן אינהרנטי חוסר שוויון תהומי. בצד אחד עומד המפקד, הכריזמטי, הסמכותי, שכל הסובבים סרים למרותו ולמוצא פיו, כשפער של מעמד, דרגה, גיל וניסיון מפרידים בינו לבין העותרת. בצד השני ניצבת חיילת צעירה, חסרת ניסיון, במפגש ראשון עם מסגרת זרה וחדשה מחוץ לבית, מסגרת לא וולונטרית שבה היא נתקלת בהיררכיה צבאית ברורה ובמפקד העומד בראשה. מצב דברים זה מקים מערכת יחסים רגישה ועדינה, העלולה להוות קרקע להצמחת עשבים שוטים של ניצול לרעה של סמכות ומרות... במערכת יחסים שבה אמור המפקד לשמש דוגמה ומופת, במערכת יחסים שהיא מעצם טיבה וטבעה מערכת יחסי נאמנות ומשמורת, עומדת התנהגותו של המשיב בניגוד חריף להתנהגות הראויה המצופה ממפקד בצה"ל. היא פוגעת בכבודה של החיילת ובחירותה. היא פוגעת בחובת הנאמנות שחבים המפקד כפרט, והצבא כגוף, למתגייסות לשירותיו, לבני משפחותיהן ולחברה

בכללותה. חובה זו מגלמת את הציפייה מכל מפקד לשמור מכל משמר על הפיקדון היקר המופקד בידיו, שהוא המשאב האנושי, ובענייננו – החיילת...

ובאותו בג"צ בעמוד 73 נאמר:

"על הציבור המפקיד את בנותיו בידי הצבא להאמין, כי צה"ל ומפקדיו יעשו כל שביכולתם להבטחת שלומה של החיילת ולשמירה על שלמותה הגופנית והנפשית. על החיילת לדעת שצה"ל הוא מקום בטוח לשרת בו".

וכן בעש"מ 6713/96 מדינת ישראל נ' בן אשר [6].

"בהטרדה מינית הנעשית מעמדה של מרות או השפעה, מעבר לפסול שבעצם ההטרדה, יש גם מימד של ניצול לרעה של התפקיד או המעמד... אכן, הטרדה מינית על ידי בעל סמכות, במונח הרחב, כלפי מי שנתון לסמכותו, היא סוג חמור במיוחד של הטרדה מינית"

כנסיבות לקולא מצאנו להתחשב בטיב שירותו החיובי של הנאשם. על כך ניתן ללמוד מעדות מפקדו של הנאשם אשר העיד בפנינו בשבח תפקודו, תוך הדגשת התכונה הבולטת שלו, טוב ליבו ומתן סיוע לכל דורש. גם הערכותיו התקופתיות בהן הוערך בציון טוב מאד 2, תעודות ההערכה וההוקרה שצבר משך שנות שירותו, ועברו המשמעותי שאינו מכביד, אליו ניתן להתייחס כאל עבר נקי, כל אלה מצביעים על טיב שירותו הטוב.

כן יש לזקוף לזכותו של הנאשם את הודאתו, שחסכה זמן שיפוטי ובעיקר היה בה כדי לחסוך מהמתלוננות את החוויה הקשה הכרוכה בעמידה מעל דוכן העדים ומתן עדות לגבי אותם אירועים.

עוד מצאנו להתחשב בחרטה שהביע הנאשם בפנינו, במצבו הנפשי והרפואי כפי שעולה מטיעונינו, אותם גיבה במסמכים הרפואיים שהגיש לנו, ובעינוי הדין שהיה מנת חלקו נוכח חלוף הזמן מאז ביצוע המעשים ועד המועד בו הוחלט על סוג ההליך שיינקט נגדו.

לאור כל האמור לעיל, ובשים לב לכך שהנאשם פרש מהחיל לפני 4 חודשים, אנו בדעה כי העונש עליו הסכימו הצדדים הינו סביר ומידתי ואנו מחליטים לאמצו.

אנו משיתים אפוא על הנאשם את העונשים הבאים:

- נזיפה חמורה
- 4 חודשי הורדה בדרגה אחת

ניתן והודע, היום, י"א תשרי, תשע"ג, 27 בספטמבר 2012, בנוכחות הצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופטת _____ אב בית הדין _____ שופט _____
נצי"מ רחל אדלסברג נצי"מ דורית יניב סני"צ אריה משה

גזר – דין

הנאשם, שוטר סיור [REDACTED], הודה במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום המתוקן שהוגש נגדו והורשע בעבירת שימוש בכוח שלא כדין לפי סעיף 19(א) לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו-2006 (להלן "התוספת"), ובעבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר לפי סעיף 3 לתוספת.

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 3 בספטמבר 2010, בשעה 08:30 לערך, נסע המתלונן ברכבו ביחד עם בתו ב-4, על מנת לקחתה לגן. בנסיבות אלו המתלונן השתמש בצופר שברכבו בשל פקק תנועה שהיה לפניו. משהתקדם הבחין כי ניידת משטרה חונה בצד הכביש באופן שמאט את התנועה. המתלונן ביקש מהנאשם להזיז את הניידת. בתגובה אמר הנאשם למתלונן שירשום לו דו"ח אם לא יפסיק לצפצף. כן ביקש ממנו להעמיד את רכבו בצד הדרך. המתלונן השיב כי אינו יכול לעצור את רכבו ועל אף דרישת הנאשם כי יציית לדבריו, המתלונן נסע מהמקום. כעבור דקות ספורות שב המתלונן למקום כשהוא אחוז בידיו את בתו. הנאשם אחז את המתלונן בחולצתו ואמר לו: "אתה ברכת לי". כן ביקש ממנו להזדהות, להכניס את בתו לגן ולהתלוות אליו לצורך רישום דו"ח תנועה. הנאשם המשיך לאחוז בחולצתו של המתלונן מספר דקות מבלי שהודיעו כי הוא עצור, ועל אף שהמתלונן אמר לו כי אין ברשותו תעודת זהות וביקש ממנו להפסיק את האחיזה משום שבתו בכתה. עוד צוין בכתב האישום כי כתוצאה מאחיזה זו נגרם למתלונן אודם בחזה. בהמשך, לאחר שהמתלונן עוכב והובא לתחנת המשטרה, אמר הנאשם לפקח עירייה שהיה שותפו למשמרת, שירשום בדו"ח שלו שהמתלונן הדף אותו (קרי: את הנאשם).

בכתב האישום נטען כי בכך שהנאשם אחז במתלונן כאמור במשך דקות מספר, בלי שהודיע לו תחילה על מעצרו – השתמש הנאשם בכוח שלא כדין. בכך שהורה לפקח העירייה מה לרשום בדו"ח לגבי הארוע, התנהג הנאשם באופן שאינו הולם שוטר ושיש בו כדי לפגוע בתדמית המשטרה.

הסדר הטיעון כלל גם הסכמה לעניין העונש. בין הצדדים הוסכם כי הם יעתרו במשותף לעונש של נזיפה חמורה וקנס כספי בשיעור של 500 ₪.

התובעת בפתח טיעוניה לעונש ציינה שהסדר הטיעון גובש עקב קשיים ראייתיים בתיק. היא הדגישה את העובדה שהנאשם השתמש בכוח כלפי המתלונן בלי שהודיע לו תחילה על מעצרו. כן הוסיפה שספק אם היה מקום לשימוש בכוח בנסיבות המקרה ובעת שהמתלונן מרים את בתו בזרועותיו וזאת אף אם המתלונן לא ציית להוראות הנאשם כאמור. כמו כן ציינה

התובעת את החומרה שבשימוש מיותר ולא מוצדק בכוח ואת ההשלכות שיש לכך על תדמית המשטרה.

אשר לעבירה השנייה בה הורשע הנאשם, בגין דבריו לפקח כמצוין לעיל, ציינה התובעת כי הגם שלא ניתן עובדתית לקבוע באם הנאשם נהדף על ידי המתלונן אם לאו, הרי שעצם הבקשה מהפקח והניסיון לתאום גרסאות הינם פסולים ופוגעים בתדמית המשטרה, בערכיה, ובאמון שהמשטרה נותנת בשוטריה.

לקולה ציינה התובעת את הודיית הנאשם, את התנהגותו של המתלונן ואת חלקו באירוע. אשר לטיב שירותו של הנאשם, ציינה כי הנאשם משרת בחיל משנת 2005, לחובתו הרשעה בפני דן יחיד בגין התרשלות במילוי תפקיד וכן הדרכת מפקד בגין התנהגות שאינה הולמת. התובעת המציאה לבית הדין את גליון השפיטה של ההרשעה וכן את ריאיון ההדרכה. כן הגישה את תמצית הערכותיו התקופתיות של הנאשם מהשנים האחרונות, מהן עולה שהוא הוערך בציונים שבין טוב 1 לטוב מאוד 1.

נוכח דבריה שלעיל ביקשה התובעת מבית הדין לכבד את הסדר הטיעון.

הסנגור הדגיש בטיעונו את נסיבותיו האישיות ויוצאות הדופן של הנאשם. לדבריו, הנאשם עלה ארצה בגיל 16 עם חלק מבני משפחתו. מאז עלייתו הוא עשה מאמצים להעלות את שאר משפחתו ארצה, ולאחרונה לפני כחודשיים הצליח בכך. הסנגור הוסיף כי הנאשם הוא שוטר טוב וחדור מוטיבציה וכי בחר במשטרה כדרך חיים על אף שבהשכלתו הוא הנדסאי אלקטרוניקה. כן הדגיש את החיסכון השיפוטי שבהודיית הנאשם, את העובדה שהוא נטל אחריות על מעשיו, את התנהגות המתלונן שהתגרה בנאשם ולא ציית להוראותיו ואת הקושי שיש בעבודת הסייר, קושי המביא לעיתים לטעות בשיקול הדעת. עוד ציין כי הנאשם נשוי, אב לשתי בנות, וכי רעייתו לא עבדה עד לאחרונה בשל תאונת עבודה שקרתה לה. הסנגור הוסיף כי הנאשם תומך כלכלית גם בבני המשפחה שעלו ארצה לאחרונה, וכי הוא שרוי בחובות כספיים רבים. לתימוכין, המציא לנו תדפיסים מחשבון הבנק של הנאשם וכן העתק מתלוש השכר שלו. נוכח קשיים כלכליים אלה ביקש כי נכבד את סכום הקנס שהוסכם עליו בהסדר הטיעון.

הנאשם עצמו הביע לפנינו חרטה וצער על מעשיו, הודה בטעותו וציין כי הוא אוהב את עבודתו על אף שיש בה סיכונים. לדבריו לא הייתה לו כל כוונה לתקוף את המתלונן וכל שביקש הוא למנוע ממנו לברוח. הנאשם הוסיף שהמתלונן זלזל בו, התקשר למשטרה והזמין למקום ניידת נוספת. עוד ציין כי הוא בן בכור במשפחה בת תשעה ילדים. לדבריו, אמו חולה ואביו נכה בשיעור של 97%. בשל נסיבות משפחתיות אלו הוא משמש כדמות האב בבית.

בבואנו לגזור את דינו של הנאשם עלינו להביא בחשבון את כל השיקולים הצריכים לעניין – את תכליתם של דיני המשמעת, את חומרת המעשים, את נסיבות ביצועם ואת נסיבותיו האישיות של הנאשם – ולתת להם את המשקל הראוי.

באי כוח הצדדים פירטו לפנינו את נסיבות ביצוען של העבירות בהן הורשע הנאשם ואיננו רואים צורך לחזור ולפרטן.

יודגש כי התרשמנו שבנסיבות המקרה לא היתה הצדקה להשתמש בכוח כלפי המתלונן. כפי שניתן ללמוד מעובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם, הרי שלמתלונן לא היתה כל כוונה לברוח מן הנאשם. זאת ניתן ללמוד מחזרתו רגלית למקום הארוע, כעבור מספר דקות, כשהוא מחזיק את בתו הקטנה על ידיו.

במצב דברים זה לא היתה כל נחיצות בהפעלת כוח כלפיו המתלונן, במשך מספר דקות. מצופה היה מהנאשם לפעול בתבונה, בריסון עצמי וברגישות המתבקשת וזאת בעיקר נוכח המצאה של ילדה רכה בשנים על ידיו של המתלונן. כמו גם בהתחשב בסוג הקל יחסית של עבירת התנועה אותה ביקש לייחס למתלונן.

לקולה נציין כי הנאשם פעל כאמור על רקע התנהגות המתלונן שבאה לידי ביטוי באי ציות להוראות הנאשם כמצוין בכתב האישום.

אשר לעבירה השנייה בה הורשע הנאשם, הנוגעת לדברים שאמר לפקח לרשום בדו"ח, נציין כי מדובר בעבירה שאין להקל בה ראש. דוחות פעולה שרושמים שוטרים או פקחים משמשים כנדבך ראשוני עליו נבנה תיק חקירה. אין צורך להכביר מילים על חשיבות הדיוק ברישום ועל ההקפדה הנדרשת לכך שכל הרשום בהם יתבסס על מה שקלט העד בחושי הוא. חשיבותם של אלו ידועים לכל שוטר וניתן עליהם דגש רב במשטרה במסגרת הקורסים השונים ובהדרכות למיניהן.

אשר לעברו המשמעותי של הנאשם – הן ההרשעה בפני דן יחיד והן הדרכת המפקד שניתנה לו, עניינם באובדן דוחות שהיו בהחזקתו ולכן אינם ממך העניין כאן.

נוכח כל האמור לעיל, לאחר ששקלנו את הנסיבות לחומרה ולקולה, ולאחר שנתנו דעתנו לעבירה ולנסיבותיה, להודיית הנאשם, לחרטה הכנה שהביע לפנינו, להיותו שוטר חיובי וכן לקשייו הכלכליים, החלטנו לכבד את הסדר הטעון ולהשית על הנאשם את העונשים שלהלן:

- נזיפה חמורה
- קנס בסך 500 ₪ אשר ישולם ב-2 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים.

השופטת ציפי דוד-גולדברגר

אני מסכימה.

שופטת

סניץ ציפי דוד-גולדברגר

ניתן והודע היום, 11/10/12, במעמד הצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופט _____ אב בית הדין _____ שופטת _____
 עו"ד אלון לוריא נצ"מ רחל אדלסברג סניף ציפי דוד-גולדברגר

גזר - דין

הנאשם, שוטר חובה המשרת כלוחם במג"ב, הורשע עפ"י הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר ושיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה, לפי סעיף 3 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו – 2006.

מעובדות כתב האישום בו הודה הנאשם עולה, כי בתאריך 5/8/11, בהיותו בתפקיד, התקשר הנאשם מטלפון משטרת אל שוטר מג"ב אותו הכיר בטירונות (להלן: "המתלונן") מבלי להזדהות ואיים עליו באומרו שיהרוג אותו, שיחכה שיתפוס אותו, ושם המתלונן גבר שיגיע אל הנאשם והנאשם יהרוג אותו. מששאל אותו המתלונן מיהו ומה הוא רוצה, הנאשם לא השיב וניתק את הטלפון.

באותו היום, התקשר הנאשם אל המתלונן 24 פעמים נוספות והמשיך לאיים עליו כאמור לעיל ולקללו.

במהלך 3 השבועות שלאחר מכן, בתדירות של פעם ביום-יומיים, שב והתקשר הנאשם אל המתלונן, איים עליו וקילל אותו כמתואר לעיל. במהלך תקופה זו דיווח המתלונן למפקדו על השיחות המאיימות.

בתאריך 25/8/11 התקשר הנאשם אל המתלונן עוד כ-140 פעמים, ובפעמים בהן ענה המתלונן לטלפון איים עליו הנאשם וקילל אותו. בשלב מסוים, אמר המתלונן לנאשם כי הגיש נגדו תלונה, על אף שלא עשה כן. מאז הפסיק הנאשם להתקשר עד שבתאריך 11.9.11 התקשר אל המתלונן פעם נוספת ואיים עליו. המתלונן ניתק את השיחה והגיש תלונה במשטרה.

באחת השיחות הטלפוניות שהתקיימו לאחר הגשת התלונה במשטרה, בה השתתף סמל היחידה, הקליט המתלונן את הנאשם. במהלך השיחה הסמל אמר לנאשם שהוא יכול לנתק את השיחה מאחר והשיחה מוקלטת. כעבור שעותיים התקשר הנאשם שוב אל המתלונן, התוודה בפניו על מעשיו, הזדהה בשמו ואמר שזה "היה בצחוק".

עפ"י כתב האישום בעקבות מעשי הנאשם ונוכח החשד שמדובר בשוטר מאויים, תיעדפה המשטרה את הטיפול בעניינו של המתלונן, על חשבון הטיפול בתיקי חקירה אחרים. כחלק מהטיפול נבדקה רמת האיום על המתלונן, ניתן צו בית משפט לביצוע מחקרי תקשורת, וחברת התקשורת הנפיקה את פלטי השיחות.

הצדדים הודיעו כי הגיעו להסדר טיעון במסגרתו יודה הנאשם בעובדות כתב האישום והצדדים יעזרו במשותף לעונשים של נזיפה חמורה ו-24 ימי מחבוש בפועל.

התובע בטיעונו לעונש ציין כי מעשי הנאשם מצויים ברף הגבוה והחמור של העבירה בה הורשע. לדבריו הנאשם מצא לו דרך מקורית להעביר את שירותו ולהפיג את השעמום. במקום למלא את תפקידו, השתמש בטלפון המשטרת שהועמד לרשותו כדי להטריד שוטר אחר. עוד הוסיף כי בין

הנאשם למתלונן קיימת היכרות שטחית בלבד, ולא נמצא כל הסבר הגיוני למעשיו של הנאשם, כ-160 התקשרויות טלפוניות אשר בוצעו במהלך זמן כה ארוך.

התובע עמד על המשאבים שנדרשו מהארגון לשם טיפול במקרה, שכן התייחסו אל המתלונן כאל שוטר מאויים, עמד על תחושת הפחד שעלול לגרום למתלונן ריבוי האיומים האנונימיים וכן על הפגיעה בעמית לארגון ובתדמית המשטרה.

אשר לעברו המשמעותי של הנאשם, הגיש התובע את גליון הפרופיל המשמעותי שלו, ממנו עולה כי נשפט בפני דן יחיד בגין עבירת אי מילוי הוראה ונגזרו עליו 5 ימי ריתוק ו-7 ימי מחבוס על תנאי. כן ציין כי ידוע לתביעה שהנאשם נידון ל-7 ימי מחבוס בפועל אך הנסיבות אינן ידועות ואין תיעוד על כך בגליון המשמעותי.

לסיכום דבריו ביקש התובע שנכבד את העונש המוסכם בהיותו הולם את הנסיבות החמורות של מקרה זה.

הסנגורית בטיעוניה לעונש ציינה כי הנאשם מכיר בחומרת מעשיו, הוא הודה בהם מיידית, לקח אחריות על המעשים ואף התנצל בפני המתלונן. מבחינתו היה מדובר במעשי משובה שלמרבה הצער נעשו מבלי שהנאשם נתן דעתו עד הסוף על משמעותם.

בהתייחסה לעברו המשמעותי של הנאשם, ציינה הסנגורית כי ההרשעה הנוגעת לריצוי המחבוס בפועל, הינה מהתקופה האחרונה, ומדובר על יציאת הנאשם מן הבסיס על מנת להביא בגדים מבלי שעדכן את מפקדו. אשר על כן היא מבקשת לראות ב-2 הרשעותיו המשמעותיות של הנאשם כלא רלוונטיות לאישום הנוכחי.

עוד ציינה בהתייחס לפגיעה בתדמית המשטרה כי יש לאבחן בין עבירות המתבצעות בין שוטרים לבין עצמם לבין עבירות המתבצעות ע"י שוטר כלפי האזרח. לדבריה כשמדובר בעבירה המתבצעת "בתוך הבית פנימה" החומרה פחותה והמעשים אינם עומדים ברף הגבוה של פגיעה בתדמית המשטרה.

בהתחשב בכל אלו מבקשת הסנגורית להצטרף לבקשת התביעה לכבד את הסדר הטיעון ולהשית על הנאשם את העונשים עליהם הוסכם.

הנאשם עצמו ציין בפניו כי הוא מצטער על מה שקרה. לדבריו המתלונן אשר היה חבר שלו בטירונות, לא העלה בדעתו כי הנאשם יעשה לו דבר כזה והאמון ביניהם נפגע כתוצאה מהמקרה. עוד ביקש כי נתחשב בכך שלא יוחזר ליחידתו בסמ"ג אחרי שירצה את עונשו. לשאלת בית הדין השיב כי אינו יודע להסביר את מעשיו וכן את העובדה שחזר עליהם כל כך הרבה פעמים.

נפתח ונאמר כי אנו רואים בחומרה רבה במיוחד את מעשיו של הנאשם. במהלך כ-3 חודשים, הנאשם בהיותו בתפקיד, התקשר טלפונית באופן אנונימי אל שוטר מג"ב אחר אותו הכיר בטירונות, השמיע איומים על חייו וקילל אותו. מדובר על למעלה מ-160 פעמים בהן התקשר הנאשם טלפונית אל המתלונן. בכל המקרים בהם ענה המתלונן לטלפון, חזר הנאשם על הקללות ועל השיחות המאיימות, מבלי להזדהות. רק לאחר שסמל היחידה האזין לשיחה, והודיע לו שהוא מוקלט, הזדהה הנאשם והתוודה על מעשיו.

לא שמענו כל הסבר הגיוני למעשיו החוזרים ונשנים של הנאשם. דברי הסגורית כי מדובר היה במעשי משובה אינם מקובלים עלינו, ואנו מתקשים להבין את מניעיו של הנאשם וכן את העובדה שחזר שוב ושוב על השמעת אותם איומים כלפי עמית לארגון, וזאת מבלי שעצר לרגע כדי לחשוב על משמעות מעשיו ועל תחושת הפחד שהוא גורם לעמית המאויים, שאינו יודע מיהו אותו מאיים אנונימי החוזר ומאיים על חייו ומהן כוונותיו העתידיות.

למותר לציין כי מעשיו אלו של הנאשם נושקים לפן הפלילי. איומים ברצח בכוונה להפחיד או להקניט את המתלונן ע"י הטרדות טלפוניות חוזרות ונשנות אינם עניין של מה בכך, ואלו זוכים להתייחסות מחמירה כשהם נדונים בערכאות שמחוץ לארגון.

זאת ועוד, העובדה שנפתחה חקירה משטרתית בעניין זה, במהלכה נבדקה רמת האיום על המתלונן ואף הוצא צו בית משפט לביצוע מחקרי תקשורת, כל אלו מעידים על הרצינות בה התייחסו בארגון לאיומים החוזרים ונשנים על השוטר המתלונן, ועל המשאבים ובכללם הזמן היקר שנדרשו החוקרים להשקיע בחקירה, לשווא, ועל חשבון הטיפול במקרים אחרים.

איננו מקבלים את הטענה של הסגורית כי כשמדובר בעבירה המתבצעת "בתוך הבית פנימה", כמו במקרה זה, המעשים אינם עומדים ברף הגבוה של פגיעה בתדמית המשטרה. יודגש כי רף העבירה הינו פועל יוצא של נסיבות העבירה הספציפית בה מדובר וחומרתה. במקרה הנוכחי חומרת המעשים, אופיים והצטברותם מדברים בעד עצמם ומעידים על המצאם ברף הגבוה של העבירה. הידיעה של אחרים, על ביצוע מעשים מסוג זה ע"י שוטר מג"ב במהלך ביצוע תפקידו, כלפי שוטר אחר, יש בה כדי לפגוע קשות בתדמית המשטרה ובאמון הציבור בה. הדעת נותנת כי פרטי מקרה זה הגיעו ויגיעו לידיעת גורמים אזרחיים ובהם בני משפחתו של השוטר המאויים, חבריו, הגורמים השונים שהיו מעורבים בחקירת המקרה ועוד אחרים.

בצד חומרת המעשים לקחנו בחשבון לקולא את הודייתו של הנאשם, את דברי החרטה שלו וכן את גילו הצעיר.

באשר לעברו המשמעותי, אמנם מדובר בעבירות מסוג שונה אך הן מעידות על נטייתו של הנאשם להסתבך בעבירות משמעות במהלך שירותו.

בבואנו להחליט באם לכבד את הסדר הטיעון שהוצג לנו, עומדת בפנינו פסיקה עניפה של בתי המשפט לפיה אם אין טעמים מיוחדים השוללים זאת, בית המשפט ככלל יכבד את ההסכם, וזאת בשל הטעמים הקשורים בחשיבותם ובמעמדם של הסדרי הטיעון.

לאחר ששקלנו את כל השיקולים הרלוונטים לעניין, מצאנו כי העונש המוצע מקיים את האיזון הדרוש ביניהם. אשר על כן החלטנו לכבד את הסדר הטיעון.

אנו משיתים, אפוא, על הנאשם את העונשים הבאים:

- נזיפה חמורה
- 24 ימי מחבוש בפועל

השופט ציפי דוד גולדברג

אני מסכימה.

שופט _____
סניץ ציפי דוד-גולדברג

ניתן והודע היום, 11/10/12, בנוכחות הצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופט _____ אב בית הדין _____ שופט _____
סניץ ציפי דוד-גולדברג נצי"מ רחל אדלסברג סניץ טל יצחקי